

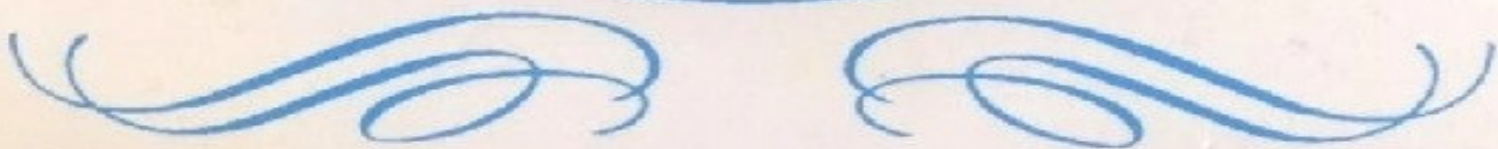
HARLEQUIN®

Романс® 108

ОБИКНИ МЕ ПАК!

Рейчъл ФОРД

РЕЙЧЪЛ ФОРД ОБИКНИ МЕ ПАК!

Превод: Гинка Стоименова

chitanka.info

След дълги години Шарлот се среща отново с актьора Джуд Рентън, с когото са израснали заедно. Но арогантното му поведение я обърква и плаши. И неслучайно, защото той още я обвинява за смъртта на своя брат близък Саймън, който някога е искал да се ожени за нея. Безнадеждно влюбена в Джуд, тя не се омъжва за Саймън... Сега тайната на миналото възкръсва, заплашва да взриви душевния ѝ покой и събужда у нея чувства, които е смятала за погребани...

ПЪРВА ГЛАВА

Шарлот не отвърна веднага. Чак когато жената повтори въпроса си, тя неохотно се обърна към нея.

— Да, госпожо Терънт — рече бавно. — Права сте, това е Джуд Рентън.

Забеляза израза на благоговение по лицата на туристите и лека иронична усмивка пробяга по устните ѝ. Миг по-късно възвърна професионално любезното изражение на лицето си. Да, той съществуваше. Но дали бе успял да се съхрани след всички тези години на слава и ласкателство?

Откакто научи, че е пристигнал в Стратфорд на Ейвън, за да играе в Шекспировия кралски театър, тя избягваше местата, където можеше да го срещне. И едва сега, за първи път, откакто пъстрото шествие от местни величия, посланици и актьори, събрани за ежегодното честване на Шекспировия рожден ден зави по Бридж стрийт, тя си позволи да обходи с поглед препълнената улица.

Веднага го съзря — стърчеше с цяла глава над останалите и наблюдаваше как знаменцето, което току-що бе развил, пърха лудо под априлския бриз. Лицето му беше силно загоряло. И как иначе, след като прекарваше голямата част от времето си в Калифорния? Това пишеше и в онзи очерк от неделната притурка на някакъв вестник: „Джуд Рентън, сниман с настоящата си очарователна приятелка и партньорка от филма — Клаудия Уексфорд, във великолепно му имение в неокласически стил...“ Е, този нов „неокласически“ Джуд, заключи Шарлот, след като с болезнена настойчивост изучава снимката му, беше запазил непокътното ироничното си — дори високомерно — изражение.

Той нетърпеливо приглади назад непокорната си черна коса. При този до болка познат жест стомахът ѝ се сви.

После го видя да се усмихва на съседа си — актьор, доколкото си спомняше. Беше ѝ трудно да откъсне поглед от Джуд. Очевидно бе казал нещо не в тон с тържествеността на събитието, защото двамата

се засмяха, но след това отново станаха сериозни. Поне беше подходящо облечен. Майсторски скроеният костюм подчертаваше съвършеното му тяло. Никога не бе изглеждал толкова добре. Като студент обикновено ходеше облечен небрежно.

— О, нямам търпение да кажа на внучката си, че съм срещнала Джуд Рентън! — бърбеше весело госпожа Терънт. — Тя е луда по него и снимката му е окачена над леглото й...

— Аз пък ходих три пъти на последния му филм, преди да тръгнем за Европа — обади се друга госпожа. — Гледахте ли го, госпожице Мърсър? Там е толкова секси!

Всички дами от групата захихикаха разбиращо, а Шарлот изтърси:

— Не, не съм! — Веднага обаче си даде сметка за грубоватия тон и допълни: — Напоследък бях много заета, но четох всичко, което писаха в пресата за него.

Всъщност бе гледала само първия му филм. Беше отишла изпълнена с надежда, че хладното му изражение от екрана ще прогони болката от неговото заминаване. Но не стана така. Уединена в топлия тъмен салон, неспособна да се овладее, тя плака дори на комичната сцена с преследването с коли. Едва когато почувства любопитните погледи върху себе си, стана и се запрепъва към дамската тоалетна. Там, облегната на умивалника, направи опит да се убеди, че сълзите се дължат единствено на слабостта от боледуването й. Въпреки това, не отиде повече да гледа негов филм...

Оркестърът засвири, сякаш за да накара градските първенци да запристъпват по-тържествено. Мъжете бяха облечени в надиплени национални костюми, а жените носеха пъстри копринени рокли и шапки с цветя.

Шарлот грижовно засъбира възрастните дами, за да ги отдели от тълпата. Бяха чудесна малка група — нетърпеливи да видят всичко. Тя им се усмихна мило.

— Какво ще кажете да продължим нататък? Още веднъж ще срещнем процесията на връщане.

След малко чу, че оркестърът приближава, и при мисълта да види Джуд отново, й се прииска моментално да се скрие в някоя от страничните улици, но такова поведение би било смешно. „Овладей се, за Бога! Та това са седем години! Изминали са цели седем години

от онази последна, мъчителна среща в църковния двор, която се е врязала в паметта ти, като белег от нож. Защо смяташ, че той копнее да поднови познанството си с теб след всичко, което си казахте?“ Толкова много болезнени спомени, които сякаш никога няма да отзвучат...

Джуд отново застигна групата. Небрежната му и самоуверена походка, макар да будеше възхищение, бе за него естествена като дишането. Безразличен към побутванията и възхитените погледи, които го сподиряха, той оглеждаше хората по тротоара, сякаш търсеше познати лица. Шарлот съзнателно се беше прикрила зад един висок полицай. Когато погледът му за миг се плъзна по лицето ѝ, тя се сви още повече. Не изпитваше чувства към него, ала не искаше отново да срещне студената му враждебност...

Скри лице зад ярка найлонова торбичка, която носеше, и извади оттам няколко стръка нарциси и розмарин, дадени ѝ от нейната баба сутринта.

— Наистина ли можем да се присъединим към процесията? — попита със задоволство една от старите дами.

Шарлот ѝ подаде един стрък и се усмихна.

— Разбира се. Нали непрекъснато я следваме. Ето една пролука. Да вървим!

Когато се смесиха с тълпата, Шарлот се поуспокои. Джуд беше далеч напред. На всеки завой виждаше широките рамене и тила му. Тази някога толкова обичана глава...

Неволно затвори очи и гърлото ѝ се сви. Какво, за Бога, правеше тук? Със сигурност Деби, момичето, което те със Стюарт обучаваха, чудесно би се справило със задачата да придружава шест възрастни американки на сутрешните тържества. Но не, тя доброволно пое задължението, като се отказа от възможността да се излежава до късно в съботния ден, после да вземе вана и да прекара времето в блажено безделие...

Вместо това предпочете да дойде тук, където бе почти невъзможно да избегне срещата с Джуд.

Сякаш го бе направила умишлено. „Разбира се, че е така! — укори се тя. — В края на краищата, искаше да го видиш отново, нали? Ами сега?“ Видя го и се увери, че с изключение на първото моментно трепване не изпитва нищо, абсолютно нищо — беше напълно безразлична към него.

Въпреки това изпита голямо облекчение, когато процесията най-после достигна църквата „Света Троица“ и със сияещи лица нейните дами положиха стръковете цветя пред мраморния бюст на Шекспир. Сега вече можеше да ги заведе в хотела за обяд, после да се върне в малкия си офис, за да провери дали няма нещо ново или пък да се възползва от останалата част на деня, въпреки мърморенето на Стюарт. Той беше работохолик и не успя да разбере, че тя изпитва постоянно нарастваща нужда от почивка.

От момента на връщането им в Стратфорд — след Коледа — животът се бе оказал една постоянна въртележка — възбуждаща, но неумолима поради бясната им амбиция да успеят. Стюарт беше прекият ѝ началник в голямата пътническа агенция в Лондон, където Шарлот работи в продължение на шест години. Няколко месеца след осемнадесетия си рожден ден тя изкара курсове за секретарки и постъпи на работа в агенцията.

Зад слънчевия ѝ темперамент се криеше спокойна решителност, благодарение на която за кратко време се научи да работи с хора — капризни, уморени, непохватни. Хора, които нервничеха за какво ли не — едни, че са загубили паспорти, други — билети, чекови карти, багаж, съпрузи... Скоро откри, че неразбориите нямат край, ала се научи да контактува с клиентите любезно и работеше ефикасно.

Постепенно работата, макар приятна и отлично платена, започна да ѝ досажда. Ето защо, когато Стюарт ѝ предложи да открият малко туристическо бюро в Стратфорд на Ейвън — градче на няколко мили от селото, в което беше израснала — тя не можа да устои на изкушението. Само понякога, когато лежеше будна през нощта, се питаше дали това е най-умното нещо, което би могла да направи. Ала Джуд Рентън бе далеч и снимаше филм след филм...

Шарлот се усмихна кисело при спомена за онази студена снежна утрин, когато, бързайки за работа, един афиш я бе приковал на място. „Местно момче се връща в театъра“. Хората я блъскаха, но тя не усещаше. После бавно затърси в портмонето дребни монети, за да си купи вестника и прочете онова, което някакъв непонятен инстинкт вече ѝ подсказваше. „Джуд Рентън, след блестящото си издигане към върха на артистичния свят и т.н., и т.н.... ще започне да играе през следващия театрален сезон в Стратфорд...“

Потисна мисълта веднага да се върне в Лондон и с усилие на волята продължи да чете: „... където преди осем години започна кариерата си с традиционната роля на копиеносец, преди да стане популярен като един от близнаците в «Комедия от грешки», където ролята на другия близък се изпълняваше от брат му, Саймън Рентън, загинал трагично при автомобилна катастрофа няколко месеца по-късно...“

Внезапно Шарлот потръпна. Яркото априлско слънце се бе скрило зад оловносивите облаци и вятърът я пронизваше. Усети как започва да настива. Сигурно се дължеше на дългото стоене на едно място в очакване на процесията...

Мисълта за офиса, към който се беше запътила, я изпълваше с гордост. Вярно, беше малък и се намираше в странична уличка — Стюарт вече обмисляше възможността да се преместят в центъра — но изглеждаше много привлекателен, боядисан в бяло и жълто, с витрина и сандъчетата с цъфнали лалета. Отпред имаше изписани две думи — „Всичко е възможно“. Идеята за мотото на фирмата бе нейна. Освен с обичайните туристически услуги, двамата със Стюарт смятаха да се наложат и с готовността си да изпълнят и най-странните поръчки. В началото на тази седмица Шарлот бе прекарала няколко часа в библиотеката да търси местни поверия. Чакаха един японски професор, който си бе поръчал скъпо платена индивидуална обиколка на шекспировите места, свързани с легенди за вещици...

Когато се качваше по стълбите, вратата внезапно се отвори.

— Ето те и теб! Най-после! Къде, за Бога, беше досега? — Обикновено бледото лице на Стюарт сега бе почервенияло от яд.

— Ами... Тази година процесията продължи повече от обикновено и докато ги заведе до хотела...

— Завела си ги до хотела!

— Разбира се, те са доста възрастни. — Гласът ѝ звучеше помирително. Изглеждаше, че се оправдава, но това бе най-добрият начин да се укроти гнева на Стю.

— Фирмата ни не е старчески дом! Платили са само за неколкочасова обиколка на града. Ако смяташ да прахосваш работното си време...

— О, за Бога, Стюарт, успокой се! — Чертите на лицето ѝ се изопнаха от напрежение. — Няма нужда да ми викаш. Платили са си,

при това доста добре. А ако ще поставяме нещата по този начин, аз съм вложила във фирмата не по-малко време и пари от теб...

Млъкна, защото забеляза Деби — момичето седеше върху разхвърляното си бюро и попиваше жадно всяка дума. Стюарт погледна Шарлот сърдито за последен път и тя тихо въздъхна. Напоследък, след като отдавна бяха преминали през фазата на приятелските отношения, той си позволяваше да се държи с нея като началник и се опитваше да ѝ натрапи второстепенната роля на старша на Деби.

Шарлот мина покрай него, остави чантата си на бюрото и започна да преглежда сутрешната поща. Изглежда му бе неприятно, че нейният принос бе не по-малък от неговия. Но какво значение имаше това, след като един ден щяха да се оженят?

Потънала в мисли, в първия момент тя не реагира на думите му, но миг по-късно рязко вдигна глава.

— Да отида на тържествения обяд? Чуваш ли се какво говориш, Стю?

Забравил лошото си настроение, той се усмихна и побутна няколко гравирани картички към нея.

— Разбира се. Току-що уредих да ни поканят. Не ме питай как. Услуга за услуга. — Погледна я многозначително.

Проумяла най-после смисъла на думите му, тя се вторачи в него с разширени от ужас зеници.

— Н-но... Това е невъзможно! Няма да ходим!

— Глупости! Разбира се, че ще отидем! — Очите му се плъзнаха по слабата ѝ добре сложена фигура. — Жалко само, че не можеш да се преоблечеш. Няма време.

— Не! — почти извика Шарлот. — Аз... Няма да отида! — Отдели няколко празни бланки. — Моля те, Деби, попълни ги. В понеделник ще се заема с тях. След това можеш да си вървиш. — Гласът ѝ звучеше спокойно, макар да беше много напрегната.

Двамата мълчаха, докато момичето си отиде, после Стюарт се нахвърли върху нея:

— Виж какво, малка глупачке! Обърнах земята, за да доставя тези покани! Не разбираш ли какъв шанс е това? Ние сме нови в бизнеса тук и трябва да станем известни. Актьори, местни величия,

дипломати — всички ще бъдат там. И преди да е приключел обядът, искам да запомнят думите: „Всичко е възможно“.

Шарлот се вгледа в него. Да, разбира се, Стю беше прав — трябваше да отидат. Не можеха да пропуснат такъв шанс. Освен това, успокой се тя, там щеше да има много хора. Със сигурност ще успее да остане настрана от... От някого, когото не би искала да срещне. Ще си седи кротко и ще остави словоохотливия Стюарт да създава контакти, а после ще се измъкне незабелязано...

— Добре, ще дойда. Нека само се приготвя.

Той се наведе над бюрото, като я гледаше самодоволно.

— И не забравяй да си вдигнеш косата. — Сега, след като се беше наложил, изглеждаше развеселен. — Знаеш, че не обичам да изглеждаше несресана.

— Слушам, господине. — Усмихна му се през рамо и влезе в съседната малка, тъмната и задушна стая, за да се приготви.

Лицето ѝ придоби мрачно изражение. Вторачи се умисленото си изражение. Какво, по дяволите, бе направила, запита се не за първи път тя, като си бе позволила да се обвърже емоционално и професионално със Стюарт Флечър? В началото изглеждаше разумно, дори желателно. За своите двадесет и шест години, само с една повече от нея, той имаше по-силно развит нюх за бизнеса — например, историята с обяда или свързането на личните им съдби...

Въздъхна угрижено, но като чу как Стюарт припряно хлопа чекмеджетата, бързо започна да прибира косата си и да се гримира.

Косата падаше върху раменете ѝ на тежки червеникавокафяви кичури. Държеше я пусната само вкъщи, но тази сутрин се бе успала и има време само да я разреже набързо. Вдигна я на опашка, нави я около ръката си и я прикрепил на тила с няколко фуркета, които винаги носеше в чантата. Хм, ако имаше късмет, кичурите нямаше да се разпилеят. Огледа се. Да, Стюарт беше прав. С пусната коса изглеждаше прекалено млада, едва ли не седемнайсетгодишна. Сега бе придобила изтънчения вид на преуспяваща бизнес дама. Излезе, пригладжайки с ръка гънките на сивата трикотажна пола.

— Сега е по-добре. — Стюарт изчетка въображаемите косми от безукорния си костюм и ѝ се усмихна одобрително. В отговор тя също се усмихна. В края на краищата, той мислеше за успеха на бизнеса. Пък и беше толкова привлекателен! — Не мърдай! — Той оправи най-

горното копче на блузата ѝ и ѝ помогна да облече сакото. — Както вече казах, жалко, че не успя да се преоблечеш, но нали това е работният ти костюм... — Намести грижливо копчинената си вратовръзка, включи телефонния секретар и я поведе.

Независимо от бързането, бяха закъснели и когато стигнаха до навеса покрай река Бйвън, повечето от гостите вече бяха заели местата си. С пламнали страни Шарлот седна и започна веднага да се храни, като от време на време отправяше по някоя любезна реплика към съседа си. Остави Стюарт да води далеч по-оживените разговори с близко седящите.

Против волята ѝ обаче погледът често се стрелкаше към празното място между претъпканите маси, откъдето можеше да наблюдава профила на Джуд Рентън. Дори когато си наложи да не гледа натам, съзнанието за присъствието му изпълваше всяка частица от нейното същество и през шума от десетките разговори тя чуваше познатия, звънък и самоуверен смях.

Когато речите и тостовете „в памет на великия Шекспир“ приключиха, тя взе сивата си кожена чанта и се изправи.

От погледа на Джуд я скриваше група хора, които изглежда нямаха никакво намерение да си тръгват. Единственото ѝ желание бе да се измъкне незабелязано. Но Стюарт явно имаше други намерения и когато усети ръката ѝ върху своята, той я отблъсна.

— Къде си тръгнала? Рано е да си ходим. — В гласа му прозвуча заплашителна нотка и Шарлот го погледна със свито сърце. Беше пил доста. Лицето му бе зачервено, очите блестяха. — Все още няма да тръгваме. Трябва да пообиколим. Тук можем да завържем доста полезни познанства. Например... Здравей, Брайън! — извика той към един младеж в делничен костюм.

Когато мъжът се приближи, Шарлот позна репортера на една местна радиостанция, който след множество подканяния и няколко почерпки в местните кръчми, бе написал кратък очерк за тях. Тя стоеше права, с дежурна усмивка, докато двамата мъже си разменяха любезности. Главата ѝ слабо пулсираше от задухата под навеса, а и от алкохола, с който не бе свикнала. След сутрешната обиколка по улиците на Стратфорд сега обувките ѝ стягаха. За момент затвори очи. Щом се прибере, ще ги захвърли и ще се отпусне на дивана с чаша чай в ръка. Блаженство!

— Здравейте, господин Рентън. Аз съм Брайън Ролинс от радио „Ардън“.

Шарлот се стресна. Отворя широко очи, но си наложи да не помръдне. Джуд стоеше точно зад нея. Усети скъпия афършейв и тежкия аромат на пурата му. Ала не ароматите, а някакво шесто чувство, каквото винаги бе имала за всичко, свързано с него, я накара да настръхне, а пулсът ѝ да се ускори. Само да направи крачка назад и ще усети твърдото и силно тяло...

Забеляза като в полусън как Стюарт се впусна обиграно в действие. Представи се, като използваше отработената смесица от момчешки хумор и професионална вежливост. Шарлот усети как мускулите ѝ се напрегнаха, докато пръстите ѝ нервно играеха с лъскавата закопчалка на чантата. Чу съдържания, безукорно учтив глас на Джуд, в който само тя можеше да долови желанието да се измъкне оттук, и нотките на раздразнение, че са му попречили.

— Хей, Джуд! Нали нямаш нищо против да те наричам така? Тъкмо се сетих... — Брайън Ролинс я беше хванал за ръката. — Тази млада дама също е оттук. Тукашно момче, тукашно момиче — звучи добре. Може би ще мога да напиша нещо за това. — Натискът на ръката му беше неумолим, но въпреки това Шарлот не бързаше да се обърне. — Върнала се е в Стратфорд да върти туристически бизнес със Стюарт. Справят се много добре.

Шарлот вдигна бавно очи и срещна тъмносиния поглед — студен и загадъчен, без следа от изненада.

Очевидно я бе забелязал по-рано, но подобно на нея се бе опитвал да избегне срещата. Накрая той заговори спокойно, като я гледаше в упор, без да обръща внимание на двамата мъже:

— Срещали сме се. Всъщност ние сме стари, много добри приятели, нали, Шарлот? — Гласът му беше безизразен, а едва доловимата насмешка в погледа бе предназначена само за нея.

Стори ѝ се, че целият навес тъне в мрак, само двамата с Джуд са осветени от прожектор. Чуваше силните забързани удари на собственото си сърце... Наложил си да се овладее. Не можеше да продължава да се взира в него с широко отворени очи, особено в присъствието на двамата мъже, които видимо бяха наострили слух да доловят всички подробности. Гордостта ѝ се притече на помощ.

— Разбира се — насили се да отвърне тя спокойно. — Здравей, Джуд. Много време мина, откакто не сме се виждали. — Успя да придаде на тона си игрива лекота.

Рентън се намръщи. Тъмните му, добре очертани вежди се свиха.

— Не знаех... — започна Стюарт, но Джуд го прекъсна, без да откъсва очи от Шарлот:

— Наистина, доста време. По-точно седем години. Променила си се. — Погледът му се плъзна по тялото ѝ, без да пропуска и най-малката подробност — от привидно семплия костюм до гълъбовосивите кожени обувки и чанта. После отново се спря на лицето ѝ. — Не знаех, че си се върнала в Стратфорд.

— Едва ли е тема за уводна статия в „Стратфорд Хералд“. — Понечи да се усмихне и усети как Стюарт постави ръката си върху дейната.

Защо всички се опитваха да се държат с нея по този собственически начин? Направи опит да се освободи, но не успя.

— Шарлот се върна заедно с мен. — Гласът на Стюарт беше неестествено висок, сякаш бе усетил напрежението между двамата. — Работехме заедно в Лондон, но започнахме собствен бизнес в тези пущинаци. Надявам се да сме първите. Добър екип сме. Вярвам в деловото сътрудничество между съпрузи, това е тайната и на много успешни бракове в шоу бизнеса, нали, Рентън?

Тя забеляза как очите на Джуд се изпълниха с гняв.

— Съпрузи ли? — Удостои Стюарт с бърз унищожителен поглед, после се обърна към Шарлот. Струваше ѝ се, че е навлязла в минно поле, готово всеки момент да избухне.

— Не — отговори тя натъртено. — Не сме женени. — После, като срещна погледа на Стюарт, бързо добави: — Макар че неофициално сме сгодени.

Внезапно се почувства ужасно изморена. Без съмнение умората се дължеше на алкохола. Обикновено избягваше да пие. Освен това Стюарт и Джуд очевидно вече изпитваха силна неприязън един към друг, а наблюдателният Брайън следеше развитието с живо любопитство. Стюарт гледеше намръщено Джуд, забравил за намеренията си да установява полезни контакти. Рентън пък извади пурата от устата си, разгледа я с неодобрение, после я захвърли и смачка с тока на обувката си.

Шарлот усети как я обхваща гняв. Метна чантата на рамо и подаде ръка.

— Довиждане, Брайън. Беше ми приятно да се видим. Отбий се в офиса, когато имаш път. Имаме някои много интересни идеи. — После наклони глава към мъжа пред себе си и изрече хладно: — Ще се видим някой път, Джуд.

Той не ѝ отговори, само я изпрати с поглед...

ВТОРА ГЛАВА

Шарлот вече се бе забързала по Уотърсайд, когато Стюарт я настигна.

— Даваш ли си сметка, че ме направи да изглеждам като глупак?

— Какво? — Погледна с недоумение. — Какво, по дяволите, искаш да кажеш, Стю?

— Не си споменавала, че познаваш Джуд Рентън.

— О, така ли? — В гласа ѝ имаше лека предупредителна нотка, но той изглежда не я долови.

— Не, не си. И се чудя защо, по дяволите?

— О, съжалявам. — Все още уязвима поради скорошната среща с Джуд, тя не бе готова за ново избухване от страна на Стю. — Не знаех, че съм длъжна да ти давам отчет за досегашния си живот — отсече тя, но веднага се овладя. „Не позволявай на Джуд да се намесва в живота ти!“ — помисли тя. Хвана Стюарт за ръката. — Не съм смятала, че е толкова важно.

— Не било важно! — Той стоеше като закован. — Слушай, Шарлот! — Разтърси ръката ѝ енергично. — Контактите — ето кое е най-важното. В нашия бизнес, както и във всеки друг, най-важни са познанствата, хората, които могат да те лансират. Чудя се как може да си толкова наивна?

Шарлот издърпа ръката си и, стиснала устни, се отдалечи толкова бързо, че той успя да я настигне едва на входната врата на малката терасообразно разположена постройка, където бе наела партерния апартамент.

— Наистина, Шарлот, не разбирам какво ти става! — Но понеже тя не му обърна внимание и продължи да търси ключовете из чантата си, той продължи: — Джуд Рентън е едно от най-известните имена в шоу бизнеса, а ти познаваш този мъж. Е, добре, възползвай се от това, по дяволите! Мисля, че знам защо не искаш да го направиш. Той е едно нахакано копеле! Не ми обърна никакво внимание! И въпреки това можем да го използваме!

Стю да използва Джуд Рентън! Шарлот едва не се изсмя, представяйки си невинно агънце до свиреп тигър. Да, аналогията беше съвсем точна. Миг по-късно си даде сметка, че се опитват да я въвлекат в нови контакти с Джуд и яростно се разбунтува:

— Слушай, Стюарт! Каквото и да ти е хрумнало във връзка с Джуд, забрави го. Не се замесвай с него, защото ще съжаляваш — аз ти го казвам. А сега — и отвори рязко боядисаната в синьо врата — трябва да се прибирам. Не, няма да те поканя да влезеш, защото имам да дочитам някои материали за онази тематична обиколка, свързана с вещиците.

Тя му се усмихна, за да смекчи впечатлението от резкия си тон, се насили да приеме целувката му. Затвори входната врата и се облегна за миг на нея. Добре че поне не я подозира в нещо повече, а просто иска да извлече изгода от познанството ѝ с Джуд. В реакцията му нямаше и намек за ревност, нито пък усещане за обърканото състояние, в което се намираше тя. Не знаеше дали да се радва, или да съжалява.

Бавно се изправи и се погледна в огледалото. Беше твърде бледа. Вероятно заради непредвидената среща с Джуд.

Джуд... Устните ѝ се разтегнаха в горчива усмивка. Тя наблюдаваше с почти критично безпристрастие как появилите се в очите ѝ сълзи замъглиха отражението ѝ.

„... Не си споменава, че познаваш Джуд Рентън...“ — спомни си думите на Стюарт тя.

Е, добре, какво трябваше да му каже? Че беше обичала Джуд, който бе разбил сърцето ѝ, когато тя бе едва на осемнадесет години?

Поне можеше да си отдъхне, защото тяхната първа среща, която толкова я плашеше, бе приключила. Беше се срещнала очи в очи със студената враждебност на Джуд и нещата занапред сигурно нямаше да бъдат толкова лоши. А ако някога се случеше да се изправят отново лице в лице, сигурно ще успеят да скалъпят някакъв неангажиращ разговор, така че околните да не разберат за сянката на миналото, тегнеща над тях...

— Излез в градината, мила, изглеждаш много уморена. Ще ти направя чай.

— О, нищо ми няма, бабо, наистина.

Шарлот се усмихна насърчително на баба си, и веднага щом се намери навън, се излегна в един от избелелите брезентови шезлонги. Градината беше малка, както и къщичката от осемнадесети век, обитавана някога от портиерите на „Мейнър Хаус“ и оградена с висока ограда, която пазеше завет, така че дори и през зимата можеше да се седи на открито. Този следобед пролетното слънце грееше като през лятото и сладкият мирис от лехите с кичести нарциси я обгърна.

Тя се изтегна назад, като се наслаждаваше на слънчевите лъчи. Смяташе да дойде тук едва утре за обичайната си неделна визита, но една почти подсъзнателна потребност от уют и подкрепа я бе довела в дома на детството ѝ.

Баща ѝ почина рано и майка ѝ бе принудена да напусне къщата под наем и да се върне тук заедно със свекърва си. Когато няколко години по-късно, тя се омъжи повторно и отиде да живее в Нотингам, Шарлот не прие драстичната промяна в живота си, вкопчи се в баба си и остана тук. Сега си даваше сметка, че майка ѝ твърде лесно я бе пожертвала в името на новото си щастие, но това, в крайна сметка, нямаше особено значение, защото в този дом тя бе получила цялата любов и топлина, от които се нуждаеше.

Като отпиваше от чая си, Шарлот разказа на баба си за тържествата. За момент се подвоуми дали да ѝ съобщи новината, но после реши, че няма смисъл да крие.

— О, между другото — рече с безгрижен глас, — ходихме на празничния обяд.

— Нима? И как успяхте да попаднете там?

— Ами, Стю уреди поканите.

— Хм... — Спокойното розово лице на баба ѝ доби обичайното неодобрителното изражение, което се появяваше при всяко споменаване на Стю. — Виж го ти него!

Шарлот понечи да възрази, но се отказа. Нямаше смисъл. Още първия път, когато го доведе тук, тази мъдра старица недвусмислено бе показала неодобрението си и нищо — нито предразполагащото му чувство за хумор, нито елегантните костюми, нито неизменните букети — не успяха да я трогнат.

— Срещна ли някой познат?

— Да, бабче — преглътна тя. — Видях Джуд.

— Така си и мислех. — Гласът на старата жена звучеше сухо. Тя се зае да раздига празните чаши с пресилена енергичност. — Сега си почини. Изглеждаш доста изтощена, момичето ми. Несъмнено си работила, без да се щадиш.

Щом баба ѝ влезе вътре, Шарлот бързо се изправи със същото чувство на безпокойство, което я беше довело тук и което я караше... Караше я да направи какво? Тя обиколи мястото и мина под арката, водеща към зеленчуковия участък, където се зеленееха спретнатите редове на пролетния разсад. Градината беше заобиколена от ред букови дървета, а в далечината се виждаха най-горните клони на огромния орех в землището на Мейнър. При вида му по устните ѝ пробяга тъжна усмивка. Подтикната от внезапен импулс, тя се спусна към малкия навес в ъгъла и надникна зад него. Да, пролуката в оградата още бе там, но със сигурност беше станала по-малка. Никой, с изключение на нея, Джуд и Саймън, не я беше ползвал. Преди години се промушваше с лекота по няколко пъти на ден през нея, но оттогава бе минало толкова време, та не беше чудно, че вече почти се е затворила...

Тласкана от някаква магнетична сила, на която не можеше да устои и която неусетно се бе натрупала в нея от мига на срещата ѝ с Джуд, тя се провря през пролуката и стъпи върху занемарената морава от другата страна, като изчеткваше сухите листа от синия си пътнически костюм.

За миг я връхлетяха дълго потискани, тревожни чувства. Стори ѝ се, че отново е дете и със затаен дъх очаква неизвестното. Връхлетяха я спомени, които многократно бе отпъждала, докато най-накрая бе повярвала, че ги е заличила завинаги...

... Едно слабичко малко момиченце с две дебели червеникавокафяви плитки вика:

— Чакай ме, Сай...

— О, Чарли, махни се, ще те дръпна за плитките! Ти си едно глупаво момиче...

— Моля те, Джуд, Сай казва, че не мога да дойда с вас за риба! Моля те, нека дойда! Обещавам този път да мълча и да не викам, като хванете рибата...

— Е, добре, хайде, но по-тихо, защото ще те върнем обратно... Нека дойде с нас, Сай!

— Но... — нацупи се Саймън.

— Казах, че може да дойде, Сай — повтори брат му...

Сребристи вълни пробягваха по младите листа на ореховото дърво. Като потръпваше от студения напор на вятъра Шарлот пхна ръце в джобовете. Не можеше да повярва на очите си, когато забеляза детската люлка, повесена върху най-долния клон. След нейното падане бащата на близнаците бе заплашил да я махне, но не го бе сторил и тя все още висеше там. Шарлот прекоси бавно поляната и седна внимателно на дървената седалка, обхванала въжетата с ръце, полюшвайки се небрежно напред-назад.

— ... Залюлей ме, Джуд. Искам да полетя до небето...

— Толкова силно ли? — попита Саймън. — Или още по-силно?

Светът се завъртя пред очите ѝ... Джуд се спусна към нея, вдигна я и пое — не, побягна към къщата. Устните му бяха плътно стиснати... Гледаше надолу към нея, лицето му губеше очертанията си...

— Не издавай Сай, Чарли. За нищо на света не го издавай... — прошепна ѝ.

И тя, разбира се, не го издаде. Дори когато старият доктор Сътън я бе погледнал с явно недоверие. А Сай бе мил с нея цяла седмица... Джуд и Сай, Джуд, Сай и Чарли, Джуд и Чарли...

Тя рязко се изправи и приведена от силния вятър, тръгна сред старите плодови дървета в градината на Мейнър. Те изглеждаха толкова изоставени, колкото и зеленчуковата градина. Внезапно я обхвана дълбока тъга. Горката госпожа Рентън — тя бе обичала градините почти толкова много, колкото и самия Мейнър, и въпреки това, след смъртта на Саймън не можеше да остане повече тук. Ето защо господин Рентън се бе принудил да я отведе да живее в Джърси и бе дал под наем хубавата стара къща — първо на девическото училище, а после на един санаториум, но тъй като и двете бяха фалирали, Шарлот се чудеше кой ще бъде новият наемател.

Между камъните, с които бе покрита терасата, растяха плевели. Макар и обута в маратонки, стъпките на Шарлот отекваха глухо и безнадеждно из стаите. Това бе някогашната библиотека, превърната впоследствие в билиардна зала от господин Рентън. Надзърна през мръсните стъкла и видя празните библиотечни рафтове.

Ето и френските прозорци, водещи към балната зала. Шарлот притисна лице към един от тях и той леко поддаде. Като се върне вкъщи, трябва непременно да позвъни на агента — така всеки би

могъл да влезе и да направи куп поразии. Сърцето ѝ биеше силно. Протегна колебливо ръка, отвори бавно вратата и влезе. Полилеите над главата ѝ се раздвижиха леко от въздушното течение.

Отпусна се трепереща върху един от первазите. Бурни чувства я задушиха. Седем години! Седем години бяха изминали от това фатално последно събиране в същата тази стая, от вечерта, прекъснала връзката им завинаги... Връзка, започнала откакто Шарлот бе проходила и когато поради липсата на момиченца на нейната възраст, тя се мъкнеше след близнаците, шест години по-големи от нея, обзета от мрачната решителност да не бъде изоставена. Отново усети болката, пронизваща я всеки път, когато момчетата я напускаха — първо, за да отидат в пансиона, после — в колежа по актьорско майсторство. Сякаш всеки път отнемаха част от самата нея.

Спомни си радостта, с която научи от госпожа Рентън новината за назначението на момчетата в Стратфорд. Щастието бе твърде голямо, но краткотрайно, защото още от самото начало, с необичайна за възрастта си прозорливост, седемнайсетгодишната Шарлот бе разбрала, че отношенията са се променили необратимо.

През онзи първи ден тя бродеше из градината, където бе отишла уж да плеви, а не можеше да си намери място. Чуваше коли да пристигат, врати да се затръшват и, неспособна да се овладее, уплашена от собствената си дързост, се промуши през оградата, изтича през градината и се спря на терасата.

Жизнерадостна тълпа от млади хора кръжеше около госпожа и господин Рентън. Видя Джуд, но улови гримасата му на раздразнение и направи крачка назад, изтривайки ръце в изтърканите джинси. Беше твърде късно да избяга. Любезната госпожа Рентън я бе забелязала и, без да обръща внимание на пламналото ѝ лице, я повлече към групата. И тогава чу гласа на Джуд: „Все същата мъжкарана! Чарли, защо не облече някакви прилични дрехи, за Бога?“ Той ѝ се усмихна полушеговито и я прегърна нехайно, за да я изостави още в следващата минута заради две издокарани госпожици. Шарлот не помнеше как бе отказала предложеното питие и се бе измъкнала, за да скита отчаяна с часове из землището на Мейнър. Когато се прибра у дома за следобедния чай, очите ѝ бяха сухи и само твърде наблюдателен човек би могъл да се досети за душевното ѝ състояние.

През този сезон виждаше близнаците само случайно. На два пъти едва успя да избегне срещата с Джуд, когато тичаше да хване автобуса, облечена в презряната училищна униформа. Един ден майка му я бе поканила от негово име да посети предпремиерата, но тя отказа с усмивка...

Шарлот стана и прекоси с отекващи стъпки балната зала. Не биваше да идва тук, въобще не трябваше да минава оградата. Прекалено късно, помисли тя, като съзнаваше, че още не е в състояние да си тръгне. Нещо я привличаше тук и я задържаше против волята ѝ. Трябва да продължи и да възкреси онези изгарящи спомени, разбили живота ѝ на късчета...

... Когато получи покана за събирането у Рентънови по случай края на сезона, първата ѝ мисъл бе да откаже. Но госпожа Рентън беше написала най-отгоре: „Наистина много се надявам да дойдеш, Чарли“, и тя побърза да потвърди съгласието си.

Един следобед, няколко дни преди тържеството, тя се промуши отново през оградата. Стори ѝ се, че пролуката е станала по-малка от последния път. Никога не би направила това, ако не знаеше, че е сама и че може да се чувства в безопасност. Обиколи градината, после влезе в огромната оранжерия, обгърната от топлина.

Беше чак в долния ѝ край, когато чу вратата да се отваря и през преплетените жасминови клони съзря Джуд. Разбра, че е разкрита. Почувства как я залива вълна от срам и неприязън — не защото той бе там, а защото бе заловена на местопрестъплението. Мъчейки се да се скрие под един стар градински хамак, тя чу гласа му.

— Няма смисъл да се криеш, Чарли! Видях те от къщата. Хайде, излез!

Шарлот се изправи, притеснена от глупавото положение, в което бе изпаднала, и все пак — благодарна, че днес не бе с джинси, а бе облякла най-хубавия си ангорски пуловер и къса сива пола, откриваща дългите ѝ стройни крака.

— З-здравей, Джуд — изрече почти без дъх тя.

Той застана със скръстени ръце. Тъмносините му очи станаха почти черни. Изглеждаше много по-възрастен от последния път, когато го бе виждала. Момчешките черти бяха изчезнали, лицето му се бе разхубавило още повече и придобило решителността на мъж, който не само знае какво иска, но и как да го постигне.

— Къде се беше скрила, Чарли? Не ни отбягваш, нали? Променила си се. Станала си хубава млада жена.

Очите му я гледаха настойчиво. Внезапно усети странно неудобство в негово присъствие и започна да мачка един лъскав лист.

— К-къде е Саймън? — попита тя.

Джуд сви рамене, изражението му стана мрачно.

— Репетира някоя от сцените, които не му се удават. — За момент гласът му прозвуча почти сърдито. После въздъхна и внезапно я обгърна с ръце. Главата му докосна косите ѝ. Тя се скова. — За Бога, Чарли, какво да сторя? Опитах се да му помогна, но той си придава важност и ме отблъсква.

Гневът му бе изчезнал. Беше останала само болката, причинена от единия брат на другия. Шарлот го прегърна, опитвайки се да го утеши. След малко той отдръпна глава, а в отслабващата зеленикава светлина очите му изглеждаха сапфирено черни.

— Малката ми Чарли! — Гласът му звучеше несигурно.

Неочаквано помилва лицето си с кичур от нейната коса. После бавно сведе глава и впи устни в устните на Шарлот. Ръцете му се плъзнаха под пуловера ѝ, притискайки я силно към себе си. Отначало изглеждаше, че това ще е всичко. Но после той я отдалечи от себе си, за да може да надникне в очите ѝ, изпълнени с копнеж. Тогава я притегли отново в обятията си и двамата — плътно притиснати, се свлякоха на колене върху стария дюшек на градинския хамак...

По-късно, с лице зачервено от страст, виновен и ужасен, Джуд бе казал:

— О, Боже, Чарли, съжалявам! Защо, защо не ме спря?

Наистина, защо ли? Защо — след като го обичаше повече от всяко друго живо същество? Облякоха се, без да се погледнат. Пръстите ѝ трепереха. Тя се стрелна покрай него, нетърпелива да остане сама с възторга и страданието си.

Няколко дни по-късно с вдигната коса, облечена в новата си синьо-зелена дреха, ушита от баба ѝ, тя мина по главната алея, покрай рододендроните. Знаеше, че е подранила, но трепетното очакване да види Джуд я бе накарало да преодолее стеснителността си.

На терасата се спря, защото чу през отворената врата на билиардната зала сърдития глас на Саймън. Понечи да се върне, когато гласът на Джуд я накара да замръзне.

— Но, Сай — гласът му беше спокоен, макар и очевидно това да му струваше огромни усилия, — това е възможност, която се предлага веднъж в живота. Трябва да отида, знаеш това.

Шарлот надзърна предпазливо в стаята и ги видя, изправени един срещу друг до масата, покрита със зелено сукно — Джуд, стиснал ръба ѝ, а Саймън — вперил гневен поглед в него, с полупразна чаша в ръка.

— Предполагам, си чул какво говорят всички. Не се прави, че не знаеш. Джуд Рентън играе под възможностите си, за да не засенчи брат си.

Прониза я остро чувство на жалост. Горкият Сай, горкият Джуд! Тя се облегна на стената и затвори очи. Тъкмо се канеше да си тръгне, когато чу:

— Ами Чарли?

— Какво Чарли? — Гласът на Джуд бе леден. Беше доволна, че не вижда лицето му.

— Знаеш, че е луда по теб. Нима това е без значение?

Шарлот не чу нищо повече. Притиснала ушите си с ръце, тя се стрелна през терасата, прекоси оградата и се скри в градината, докато къщата не се изпълни с гости.

През цялата вечер Саймън отчаяно се наливаше с алкохол... Джуд се държа хладно и недостъпно, като че ли умишлено стоеше настрана от нея — сякаш съжаляваше за онзи вълшебен миг сред благоухайните жасминови храсти... Дори настоя някакъв млад актьор да танцува с нея, когато се бе приближила към него подобно на нощна пеперуда, привлечена от ярката светлина... След това дойде новината. Сериозен и привидно безразличен, Джуд съобщи за получената покана за участие в последния филм на Белини и за заминаването си на следващата сутрин... А после всичко се завъртя пред очите ѝ...

Тя извърна поглед от Джуд и срещна измъченото страдащо лице на Саймън. Шарлот избяга в градината, а той я последва и неочаквано ѝ предложи да се омъжи за него.

— Обичаш го и аз го обичам. Така че — лицето му се изкриви от болка — ще можем да се утешаваме взаимно.

И тъй като физически двамата толкова си приличаха, обзета от безнадеждно отчаяние, тя се съгласи. Беше съвсем неподготвена и се

наложи да събере цялото си самообладание, когато Саймън тържествено съобщи:

— А сега и ние с Чарли имаме да ви съобщим нещо.

Когато поздравленията стихнаха, Джуд се приближи до нея и взе ръката ѝ в своята.

— Сигурна ли си, Чарли?

С огромно усилие на волята срещна тревожния му поглед.

— Разбира се, Джуд. Напълно.

Видя облекчението в очите му и това я нарани повече от всичко, но успя да запази усмивката си, когато Джуд я целуна за поздрав.

— Бъди щастлива, Шарлот...

... Някаква дъска изскърца леко в галерията над балната зала и прекрати мъчителния ѝ унес. Страхът я прониза. После, усмихвайки се мрачно, си каза, че старата къща ѝ играе номера. Все пак, време беше да си върви.

Тя направи няколко крачки към френския прозорец и изведнъж замръзна с ръка на гърлото. Един мъж излезе от прикритието на тъмнината и бавно започна да слиза по широкото стълбище. Джуд се спря в основата на стълбата и двамата впериха поглед един в друг.

— Много си бледа, Шарлот. — Лицето му беше безизразно като маска. — Какво става с теб? Да не си видяла дух?

ТРЕТА ГЛАВА

Защо Джуд не беше направил никакъв опит да я възпре или разубеди? Дни наред Шарлот не можеше да се отърве от тази мисъл, връщайки се стотици пъти към спомена за онзи ужасен момент. С неизброимите мъчителни видения зад гърба си и Джуд пред очите си, първата ѝ реакция бе да се обърне и побегне към бабината градина, където щеше да е в безопасност.

Когато излезе от колата, усети първите дъждовни капки по лицето си и видя надвисналите облаци. Наложил си спокойно изражение. Хубавото време от честването преди три дни бе изчезнало окончателно и ето че сега тя стоеше на мрачния склон, изложена на произвола на природните стихии.

Шарлот се сгуши в топлото си шушляково яке и се огледа колебливо. Къде да отиде? До Ролрайт стоунс, за което се носеха толкова суеверия и страхове и което вероятно щеше истински да ощастливи професор Камеяма при предстоящата му обиколка по тези места? Или до оголеното от вятъра и мочурливо Уиспъринг найтс? Може би дъждът щеше да се забави още малко, затова тя тръгна първо нагам.

Завалей, но още преди да стигне. Тежките капки трополяха по наръчника, с който беше покрила главата си. По пътя се спъна и навехна глезена си. Въпреки това се отправи към купчината камъни и допря ухо до цепнатината, през която, както говореха, се чувал шепотът на заговорниците...

Определено се долавяше някакъв звук, подобен на човешка реч. Изведнъж тя се дръпна и се усмихна засрамено. Каква глупост! Та това беше вятърът! Изглежда бе започнала да се поддава на въздействието на мястото и на легендите за магьосничества и злокобни случки, които му се приписваха. Това не бяха никакви коварни същества, заговорнически срещу нея, а просто купища сиви камъни. И все пак, не се обърна нито веднъж назад, докато бързаше обратно през полето.

Накуцвайки от болка, тя се приближи към мястото, където бе паркирала колата си, и застина в изумление. Не се виждаше нито синьото ѝ мини, нито каквото ѝ да е друго превозно средство. Колата ѝ беше изчезнала! Спомни си, че не я бе заключила, защото мястото ѝ се струваше прекалено пусто.

Известно време остана неподвижна, като хапеше устната си и се бореше с желанието да се разплаче. Сълзите обаче едва ли щяха да ѝ помогнат на този изоставен път. Трябваше да стигне до главното шосе, да спре някоя кола и непременно да намери телефон. Да, точно това трябваше да направи — да се обади първо в полицията, а после на Стюарт да дойде да я вземе. Простена вътрешно при мисълта какво би казал той за незаключените врати, метна чантата си на рамо и тръгна.

Не срещна никого, докато прекосяваше поляната. Когато излезе на главния път за Стратфорд, се оказа, че има твърде малко минаващи коли.

Слава Богу, че поне бе взела чантата със себе си, иначе трябваше да смени патрона на ключалката в апартамента... Потънала в мисли, тя не забеляза тъмносиния ягуар, който я подмина. Дойде на себе си при рязкото изскърцване на спирачки. Когато се обърна, видя с нотка на безпокойство как шофьорът обръща бързо назад.

Огледа се тревожно, но пътят бе пуст. В ума ѝ изплуваха всички неприятни истории, за които бе чувала. Почувства страхът да я стиска за гърлото. Когато се обърна, чу вратата да се отваря и при звука на приближаващите стъпки, ускори ход. Може би ще успее да стигне до селото в основата на хълма и...

Една ръка я стисна грубо за рамото. Изхълцвайки от ужас, тя се обърна и видя... Джуд Рентън. Джуд? Не вярваше на очите си — последният човек на света, когото очакваше да срещне! Взря се в сърдитите му очи — а дъждът се стичаше по лицата им.

— За Бога, Шарлот! — разтърси ръката ѝ той. — Престани да се правиш на глупачка! Не чу ли, че те виках?

— Н-не, не съм.

Не чуваше нищо, освен оглушителните удари на сърцето си.

— Какво, по дяволите, правиш тук? — избухна той, когато ги заля внезапна вълна от дъжд. Като я стискаше здраво за лакътя, той почти насила я довлече до колата и отвори вратата. — Влизай! — извика той през вятъра.

Но дъждът, вятърът, дългата принудителна разходка, дори навехнатият глезен вече не й изглеждаха така страшни като... Едва успя да възрази:

— Не, предпочитам да...

Без да я дочака да довърши, Джуд я вдигна на ръце и буквално я набута в колата. Затръшна вратата и седна на шофьорското място. После се пресегна, изключи касетата на Елтън Джон и изгледа спътницата си мълчаливо. Синьо-черните му очи блестяха по начин, който я плашеше.

— А сега може би ще ми кажеш какво си наумила. Предполагам, че макар и в този вид, още не се нуждаеш от спасителен пояс.

Тя не обърна внимание на сарказма.

— Ходих до Ролрайт стоунс — започна да обяснява колебливо, — а когато се върнах, видях, че колата ми е открадната. Забравих да я заключа.

— Небрежна си както винаги.

Устните му се свиха презрително и страхът й да бъде насаме с него прерасна едва ли не в паника. Трябваше да се измъкне по някакъв начин!

— Благодаря ти, че можах да се постопя малко. Вече съм по-добре. — Хвана решително дръжката на вратата, но когато я натисна, Джуд се пресегна и я стисна за китката. — Трябва да се върна в Стратфорд! — Смуцението от допира на топлата му ръка изостри гласа й. — Ти си в друга посока, така че ще си вървя. Освен ако — поколеба се тя, когато поредният порив на вятъра разклати колата — не ме хвърлиш до Чипинг Нортън. Не е далеч, а там има телефон. Ще се обадя на Стюарт и... И ще го помоля да дойде да ме вземе... — Джуд мълчеше и тя продължи колебливо: — Ще ти бъда много благодарна.

Почувства как напрежението му отслабва. Ръката му вече не я стискаше толкова силно.

— Разбира се, Шарлот, щом искаш. — Гласът му звучеше спокойно, но в него се долавяше нещо, което я смущаваше. Джуд се поколеба с ръка върху предпазния колан. — Не искаш ли да свалиш това? — посочи той подигравателно жълтото й яке. — Без него ще се чувстваш по-добре.

— О, не! — отвърна бързо тя. С топлия си уют то мълчаливо й внушаваше, че престоят й в колата на Джуд е временен, само за малко.

— Трябва да изляза от колата, за да го сваля. Не си струва за няколко километра.

Той сви рамене, затегна предпазните колани и включи мощния двигател. Шарлот потъна в луксозната тапицерия и се поотпусна. Чак тогава си даде сметка колко напрегната се бе почувствала от момента на появяването на Джуд. Появяване, предизвикано като че ли от магията на мястото и много по-обезпокояващо от изчезването на колата ѝ. Но все още бе рано да се отпусне напълно. Добре че разстоянието беше кратко и при скоростта, с която се движеха, пътуването нямаше да трае дълго. Сигурно той не по-малко от нея искаше да спре час по-скоро на площада в Чипинг Нортън и да се освободи от нежеланото ѝ присъствие.

Шарлот протегна изморените си крака и се намръщи от болката в глезена.

— Какво има? — погледна я той.

— От новите ми обувки е. Сигурно са ми направили мехур.

— Сваля ги тогава.

— Вече ти казах, че няма смисъл. След няколко минути ще трябва да ги обувам.

— Както искаш — каза Джуд и съсредоточи вниманието си върху пътя.

Шарлот леко наклони глава така, че да може незабелязано да наблюдава профила му. Тъмната коса върху челото, правият гръцки нос, добре очертаните вежди над тъмносините очи — лице, което би изглеждало сурово в съвършената си хубост, ако не бяха дългите тъмни мигли — прекалено дълги за мъж — и тази чувствено извита уста, върху която в момента играеше незабележима усмивка. Той сигурно знаеше, че тя го наблюдава. Почервеняла от гняв към самата себе си, тя извърна глава към прозореца и с ужас извика:

— Ей! Подминали сме отклонението!

— И какво от това? — погледна я той с неприкрита усмивка и чувството ѝ на безпокойство прерасна в гняв.

— Виж какво, Джуд, не знам какво си намислил, но просто обърни и ме...

— Съжалявам, бързам.

Тя се взря в него. Устните ѝ се свиха в смесица от гняв и обърканост, породена от собственото ѝ безсилие.

— Но ти обеща! — Едва успя да прикрие треперенето в гласа си. — Каза, че ще ме закараш до Чипинг Нортън!

— Хм... — В гласа му се долавяше злорадство. — Ти беше тази, която каза да те закарам до Чипинг Нортън. Аз се съгласих, без да уточнявам нищо.

— Ами то е едно и също! Трябва да се върна у дома колкото може по-бързо! — Помисли дали да не каже, че има среща със Стюарт, но нещо ѝ подсказваше, че това едва ли ще го направи по-отстъпчив. После ѝ хрумна нещо друго: — Надявам се, разбираш, че трябва да уведомя полицията, затова настоявам...

— Млъкни, Шарлот! — Гласът му бе гневен. — Не ми противоречи. Цял ден съм репетирал и ми дойде до гуша! Така че всичко, което искам от теб, е да седиш мирна и да престанеш да ме дразниш, за да не съжаляваме и двамата!

Заплахата в гласа му бе толкова явна, че накара Шарлот да млъкне. Какво смяташе да прави с нея, за Бога? Сигурно да я отведе със себе си там, където отиваше — вероятно, в Оксфорд. А после?

Огледа се неодобрително. Маратонки, стари джинси, яке — облеклото ѝ надали имаше градски вид. Но може би, в края на краищата, след играта на котка и мишка, Джуд ще я закара до Стратфорд... Той ще трябва да се върне за вечерното представление и може би с малко повече късмет тя няма да закъснее за срещата. А междувременно ще трябва да приеме положението колкото може по-спокойно, независимо че съзнанието за неговата близост караше нервите ѝ да се изпъват все повече и повече.

Островърхите покриви на Оксфорд се приближаваха застрашително, когато Джуд намали на едно кръстовище и рязко се обърна към нея. О, Боже, та той изобщо не отиваше в Оксфорд!

— Отиваме в Лондон. — Беше съобщение, не въпрос.

— Добре. Още някъде?

Четвърт час — това беше времето, което щеше да му бъде нужно, за да я остави на безопасно място. Но не стана така. Той следваше някакъв неясен собствен план, в който нямаше място за нея. Бе хваната в капан...

Точно пред тях имаше голямо задръстване и Джуд намали скоростта. Това беше моментът! Шарлот стисна чантата си с една ръка, а с другата освободи предпазния колан. Когато Джуд натиска

спирачките още веднъж, тя се помъчи да отвори вратата в движение. С мълниеносно движение обаче Джуд се пресегна и притисна Шарлот към седалката. Натисна газта. Тя остана неподвижна, огорчена от неуспеха и разтреперана от дързостта си.

— Не се опитвай да ми излизаш повече с този номер, чуваш ли? Можеше да се пребиеш!

Беше съвсем блед, неизвестно дали от изненада, или гняв. „По-скоро от второто“ — помисли тя.

— Чувам — отговори студено тя, демонстративно разтърквайки дясната си ръка, наранена от рязката му хватка преди малко.

— Разбери веднъж завинаги, че този път няма да ми избягаш, Шарлот! — Бе възвърнал самообладанието си и гласът му отново бе станал хладен. — Покри се по време на тържествения обяд, а после хукна като изплашен заек, когато те срещнах в „Мейнър“. Е, добре, сега вече никой, а най-малко твоето скъпоценно приятелче — тя потръпна от презрението в гласа му — не може да ти помогне, така че — погледна я с насмешка той — третият път печеля! Ще останеш с мен, докато аз реша да те освободя. Ясен ли съм?

Тя се вторачи в него. В момента той се държеше както в детството им — командваше я, дори я плашеше с магнетизма на властната си личност. Бързо се окопоти. Та това бе смешно! Тя беше вече на двадесет и пет — зряла жена, задържана против желанието си, отвлечена посред бял ден. Трябваше някак да се измъкне, да се изтръгне от коварното му обаяние!

— Преди седем години, на погребението на Саймън, ти ми каза, че не искаш никога повече да ме видиш! Не помниш ли?

Името вече беше изречено. Тя видя как лицето на Джуд се изкриви от болка, но гласът му бе напълно овладян, когато каза:

— Промених решението си. Ти ме очарова, Шарлот, знаеш ли? Оставих малко опърничаво момиче, а намирам хладнокръвна зряла жена. Така че — сви рамене той — искам да узная кой или какво се крие зад новата Шарлот Мърсър.

— Много е просто, Джуд — успя да изрече с безразличие. — За седем години порастваш. Вече съм твърде голяма, за да се държа като опърничаво момиче.

— Хм... Може би не е толкова просто. Може би в твоя случай нещата са се развили много по-бързо. Например, за една нощ. Имам

предвид нощта, в която умря Саймън...

За момент тя затвори очи.

— Моля те, Джуд! Не искам да говоря за това.

— Но аз искам. — Беше безмилостен! — Как му казваха на това — терапия? И двамата сигурно доста сме мислили по този въпрос и тъй като сме най-посветените, боя се, че ще трябва да поговорим.

Вече бяха излезли на магистралата и движението ставаше все по-интензивно.

— Е — продължи Джуд, — имаше маса причини Сай да бъде мъртвопиян онази нощ: неподновеният му договор с театъра, липсата на каквато и да е друга работа, моето заминаване на лов за онези прекрасни, блестящи награди... Но и двамата с теб знаем, че има и нещо друго, много по-важно, нали, Шарлот?

Тя не обърна внимание на враждебния му тон. Умът ѝ бе зает с това, което се криеше зад упрека му. Какво знаеше той всъщност? Въпросът, който си бе задавала стотици пъти след онзи ден, когато неспособна да изпитва нито вина, нито каквото и да било друго чувство, тя стоеше мълчаливо в църковния двор, а Джуд — с изкривено от болка лице, бе запокитил в лицето ѝ горчивите си жестоки думи... Не искаше Саймън да научи истината, за да не го нарани още повече. Как можеше тогава Джуд да си мисли, че любовта ѝ към него бе пречка да се ожени за брат му?

— Не съм го казвал на никого, но онази нощ Саймън ми се обади — продължи той.

Неволна въздишка се изтръгна от гърдите ѝ.

— Той ти е позвънил? Но ти беше в Италия!

— Точно така. Обещах му да се върна сутринта, но вече бе твърде късно. Реших да не споменавам за това пред следствието. Поне не тогава. Не исках да петня неговото име, като направя тайната му публично достояние.

— Тайната му? — Дъхът на Шарлот секна.

— Да, че ти си го изоставила заради друг мъж само няколко седмици след годеча...

Друг мъж! Ноктите болезнено се впиха в дланите ѝ. Кошмарът, който я бе преследвал от години, изчезна. Значи през онази безсънна нощ, преди да се отпрати в последното си безумно, пиянско пътуване, Саймън не бе отгатнал истината, както с ужас бе смятала досега...

Горчивата ирония едва не я накара да избухне в истеричен смях. Преди седем години бе излъгала Саймън, че има друг, за да му спести поредното, нанесено от брат му, поражение. Сега ще трябва да излъже отново по същия начин и Джуд, за да го предпази от непоносимата истина. Смъртта на любимия му брат го бе наранила така дълбоко, че тя — макар чувствата ѝ да бяха отдавна мъртви — не би си позволила да го накара да страда повече...

— Кой беше другият мъж? Сигурно не Стюарт Флечър?

Потънала в мислите си, тя почти не чу въпроса.

— Не — отговорът ѝ бе машинален. — Срецнах Стюарт, когато отидох в Лондон. — Озърна се и за миг очите им се срещнаха, но гневният му поглед я накара да сведе глава.

— Някой местен ли беше? — продължи Джуд. — Познавам ли го?

— Не! Искам да кажа... Не го познаваш. Виж, това няма нищо общо с теб. Защо не прекратим темата? Беше човек, когото срещнах, след като ти замина...

— Защо не се омъжи за него?

О, Господи, кога ще спре тази безмилостна инквизиция? По челото ѝ се стичаха капки пот. Тя се поколеба, после рече:

— Не се получи. Мислех, че го обичам, но скоро осъзнах грешката си и...

Твърде късно разбра в какъв капан бе попаднала. Джуд нададе гневен вик, натисна рязко спирачките и спря на банкета. Усети го да се раздвижва, но продължи да стои извърната настрана. Наблюдаваше дъжда, чиито струйки се стичаха като сълзи по стъклото. Той я хвана за брадичката и я накара да се обърне към него.

— Вярно ли е? Нали не ме лъжеш? — Очите му бяха почти черни, студени и твърди като обсидиан, а изражението им я накара да потръпне.

Погледна го хладно.

— Разбира се, че не. Защо би трябвало да лъжа?

Джуд поклати глава невярващо.

— Господи, захвърлила си Саймън заради мимолетно увлечение! Ти го уби, да, уби го! — изкрещя неистово той. — Заради едно глупаво хрумване! Мислех, че те познавам, Шарлот. През всичките тези години смятах, че държиш на нас. — Болката в гласа му я разкъсваше.

Трябваше да му попречи да измъчва повече и себе си, и нея. Сви безгрижно рамене:

— Е, сигурно не си ме познавал достатъчно добре.

Изглежда я продължително. После каза презрително:

— Не, не съм. Онази Шарлот, която познавах, не би могла да бъде толкова лекомислена, толкова безотговорна, толкова... жестока...

Ръката му я пусна, той запали двигателя и отново се включи в движението. Тя продължи да се взира през стъклото навън, като се мъчеше да потисне напирещото обяснение. Така беше по-добре и за двамата. Колкото и несправедливо да бе за нея мълчанието ѝ, Джуд не биваше да узнае истината!

И все пак, една сълза се отрони и се плъзна незабелязано по бузата ѝ...

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Пристигнахме. Слизай!

Толкова дълго бе продължило мълчанието помежду им, че Шарлот се стресна от гласа на Джуд. Отпусната и завладяна от тревожни мисли, не бе забелязала, че са навлезли в покрайнините на Лондон. Намираха се на малък, огрян от слънцето площад, пред редица от къщи в григориански стил.

Той слезе, извади от багажника един куфар и отвори нейната врата, праметнал небрежно скъпо кожено сако на раменете си:

— Слизай! — повтори.

Нима щеше да стои така — запънала се като магаре на мост? Шарлот го погледна и бързо се измъкна навън. Облегна се на колата с привидно безгрижие и направи безуспешен опит да не обръща внимание на няколкото добре облечени млади жени, което я наблюдаваха крадешком. Изглежда Джуд гневно, но той не реагира. После закуцука след него по внушителното стълбище.

— Добър ден, господин Рентън. — Униформеният портиер пристъпи напред и закопча сакото си. Видя Шарлот и зениците му се разшириха от учудване. Добави учтиво: — Добър ден, госпожице. Господине, горе има няколко писма за вас, а жената ви набави малко храна. За една нощ, нали?

— Благодаря, Коули. Да, за една нощ. А и скоро ще излизам, така че не прибирай ягуара вътре.

Шарлот бе цялата в слух, а сърцето ѝ биеше лудо. Щял да излиза ли? Преди време вероятно би се успокоила с мисълта, че при представление същата вечер, престоят им в хотела няма да е дълъг. Но сега тръгна послушно след него по безкрайния блестящ паркет. Заглождиха я съмнения.

Асансьорът беше много тесен и когато Джуд остави куфара, тя трябваше да застане с лице към него. Меката кожа на сакото му докосваше нежно ръката ѝ, а когато той леко се извърна, усети дъха му да пари шията ѝ. Тя закова поглед в едно от копчетата на кашмирената

му жилетка, но усети, че наблюдава как гърдите му се повдигат при дишането и се загледа в таблото на асансьора.

— Виж — започна тя колебливо, без да го поглежда, — трябва да ми кажеш какво става. Няма ли да се връщаш тази вечер в Стратфорд? И ако не... — Гласът ѝ ставаше все по-несигурен. — Какво възнамеряваш да правиш с мен? Настоявам да ми отговориш.

Той повдигна подигравателно вежди.

— Настояваш?! Не смятам, че имаш основания да настояваш за каквото и да било, Шарлот. — Хладният му тон я накара да потрепери.

Асансьорът спря. Вратата обаче остана затворена още няколко секунди и те се сториха на Шарлот дълги като часове. Затова, когато се отвориха, тя бързо изскочи навън. Откри, че над тях е само небосводът — очевидно се бяха качили на последния етаж. В коридора имаше само една врата, през която Джуд я покани да влезе.

— И не храни илюзии, че докато мен ме няма, можеш да избягаш и да спиш на друго място. — Той остави куфара на дебелия бледозелен килим. — Пред вратата има охрана и няма да те пуснат да излезеш. Не и без разпавии.

Шарлот го гледаше втренчено, стиснала юмруци в джобовете си. После се облегна на стената, скръсти ръце и рече отчетливо:

— За последен път те питам — или ми кажи какво става, или... Ще те ударя, кълна се!

— Най-после показва истинското си лице — отбеляза той не без язвителна нотка. — Но да ти припомня, че досега не си печелила подобни битки с мен. А и нямам никакво намерение да ти позволя да започнеш.

Тя го последва в просторната кухня, обзаведена с луксозни бледосиви шкафове, както и с микровълнова печка, машина за миене на чинии, огромен хладилник с фризер. Нямахше начин да не си спомни с горчицина за своята скромна кухничка.

В помещението бе задушно и Джуд отключи двойните врати към малкия балкон. На парапета от ковано желязо имаше сандъчета с иглика. Шарлот се загледа в огледалното отражение на отсрещната стара къща от времето на крал Джордж.

— Поправи ме, ако не съм права, но доколкото разбирам, ти няма да се връщаш в Стратфорд тази вечер. — Би могла да се държи учтиво и да заговори за времето, например.

— Точно така — отвърна Джуд току зад нея. — Днес се играе „Ромео и Жулиета“, а аз, слава Богу, не участвам. Ангажиран съм обаче в новата телевизионна дискусия тази вечер. — В гласа му прозвуча недоволство. — Идеята е на моя агент. Той цели да ми направи реклама чрез последната ми роля в един филм, който би трябвало да шашне Европа, според него.

— Ами аз? Нямах никакво право да ме довеждаш тук насила!

— Като се има предвид как се цупеше през целия път, вече съжалявам, че не те оставих някъде.

— Жалко, че не го направи! — сопна се тя. — Но аз съм тук, нали? И затова пак те питам какво ще правиш с мен!

— Ако искаш, можеш да ме придружиш.

— За Бога! — избухна тя, ала бързо се овладя. Не биваше да губи самообладание. — Как мога да изляза с тези дрехи?

— Едва ли ще е моя вината, ако изглеждаш като грозното патенце. Но ако това е единственото нещо, което те безпокои, мога да ти намеря дрехи.

Шарлот поклати глава.

— Не, благодаря. — Колкото и да ѝ се струваше унизително обаче, нямаше полза да се кара с него. Затова добави примирено: — Като размисли човек... Ако поръчаш дрехи, които, разбира се, ще трябва да платя, мога да отида да се преоблека и ти да ме вземеш от...

— Не, няма да стане! Нямам време да те ухажвам. Нито пък имам намерение, да те оставям да се скиташ из Лондон сама. Ще стоиш тук! — Без да обръща внимание на страха, изписан върху лицето ѝ, продължи: — А и няма да ти е лесно да се измъкнеш. Така че съблечи този парцал, а аз ще направя кафе.

В отговор тя измърмори:

— Предпочитам чай, ако не те притеснява.

В кухнята беше доста топло и тя разтвори стъклените врати на балкона, когато чу гласа на Джуд зад себе си:

— Не излизай навън, Шарлот!

Ала сякаш нарочно, тя пристъпи няколко крачки напред. Над нея бяха облаците, отпред — редицата сгради, които бе забелязала по рано, а под нея... Погледна надолу и видя как хората бързат по улиците. Приличаха на мравки... После орнаментите на перилата се завъртяха пред очите ѝ и се приближиха заплашително близко...

Тя затвори очи в момента, в който Джуд я хвана през кръста, повдигна я и я пренесе обратно в кухнята.

— Ама че глупаче, казах ти да не излизаш! Знаеш, че страдаш от акрофобия! Забрави ли, когато на панаира Виенското колело се повреди? Бяхме точно на върха. Ти крещеше, все едно че те колежа. За малко да паднем и двамата.

Шарлот го погледна истински учудена. Джуд помнеше тази незначителна случка. И то след всички тези години! Та тя едва ли е била на повече от десет!

— Е, по-добре ли си вече?

Ужасното усещане бе попримидало и тя кимна.

— Да, благодаря.

Джуд беше хванал китките ѝ и Шарлот усети как топлината им прелива в собственото ѝ тяло. Един миг двамата се вираха един в друг, после той рязко я пусна, обърна се и отвори шкафа, за да вземе каничка и чаша за чая.

— Обади се в полицията за откраднатата ти кола — подхвърли ѝ през рамо.

— Вярно, благодаря ти. Но преди това, ако може, ще позвъня на едно друго място.

— Не се безпокой. Телефонът е в дневната. Заповядай.

Дневната също бе обзаведена с много вкус. И тъй като Джуд беше временен обитател, тук нищо не напомняше за него. Освен може би огромният черно-бял портрет в дъното...

Шарлот седна в огромния фотьойл от зелено кадифе и набра номера, като не спираше да се вира в портрета отсреща. Със сигурност Джуд го беше избрал. Дизайнерът вероятно би се спрял на нещо по-скромно.

— Ти ли си, Шарлот? — Гласът на Стюарт прекъсна мислите ѝ. — Къде си, по дяволите?

Беше много обезпокоен и тя се укори, че не се подготви за този разговор. Не можеше да му каже цялата истина — не и преди да се прибере в Стратфорд. Но какво да направи? Единствено уклончиви отговори биха я спасили.

— Ами, виж Стю, това е дълга...

— Полицията беше тук! Открили са колата ти в Чипинг Нортън!

— Наред ли е?

— А защо да не е? Била е отворена и в жабката намерили от рекламните ни брошури. Така са стигнали до мен.

— Слава Богу! Мислех, че те...

— Те? Кои „те“? Какво става, по дяволите? И защо си оставила колата? Слушай, идвам веднага.

— О, не се тревожи! Всичко е наред, наистина! Имам малки неприятности, но ще се оправя...

— Добре. Трябва да свърша едно-две много важни неща тук и ще мина да те взема в осем, както се бяхме разбрали.

Вечерята! Съвсем я беше забравила!

— Н-няма да мога тази вечер, Стю, извинявай. Нека отложим за утре. — Тя едва не заекна в стремежа си да скрие истината. Пръстите ѝ барабаняха нервно по масичката, когато чу сподавен смях.

Обърна се и видя Джуд — беше се подпрял на вратата със скръстени ръце. Стрелна го с поглед, който би трябвало да го изпепели, според нея, и отново се заслуша в гласа на Стюарт по телефона. Той тъкмо казваше:

— Утре няма да стане. Ще дойда днес в осем — казваше Стюарт.

— Не! Не, недей... Няма...

Не можа да продължи, защото Джуд взе слушалката от ръцете ѝ, а тя успя само да извика гневно.

— Флечър? — рече той. — Тук е Джуд Рентън. Шарлот е с мен в апартамента ми в Лондон. Утре ще я закарам в Стратфорд, така че тогава ще може да ти изясни положението. Довиждане.

Слушалката щракна убедително. Тя го изгледа смаяно — беше го направил нарочно! Бе подбрал думи, които да впечатлят Стюарт, и в същото време да я поставят в крайно неудобно положение.

— Как смееш да се бъркаш в моя разговор!

— Извинявай! Просто влязох, за да ти кажа, че чаят е готов. Но понеже ти беше някак... неудобно, реших да ти помогна. Доколкото разбрах, колата ти е намерена.

— Да, при... Искаш ли да научиш къде?

— Ако не е държавна тайна.

Незаинтересоваността му я влуди.

— При Чипинг Нортън! Доста странно, наистина. Без съмнение е била там, когато си профучал като стрела. Забавих се само няколко минути, през които е изчезнала. Щях да се прибера с нея и Стю... И

никой нямаше да разбере. Но не, ти трябваше да ме отвлечеш като... гангстер... — Замълча, но твърде късно.

Джуд се намръщи, устните му се свиха. Тя отстъпи назад, но той я хвана, разтърси я, после я отблъсна.

— Предупреждавам те, спри да се държиш като грубиянка! — Личеше, че едва се сдържа. — Колкото до отвличането, не бъди толкова наивна. Ако трябваше да го направя, щеше да бъде професионално, можеш да си сигурна. Ще отида за чая, а ти съблечи тези смешни дрехи!

Когато той излезе, Шарлот живо изхлузи единия гумен ботуш, потръпна от болката в глезена, после изу и втория. С облекчение пристъпи върху плътния килим. Зае се да сваля якето. Тъй като не искаше Джуд да я завари, дръпна силно ципа и той заяде, смъкнат едва наполовина. Припряно го засъблича през глава, когато чу гласа на домакина си:

— Стой спокойно. — И със сръчно движение го измъкна през главата ѝ.

Шарлот въздъхна облекчено, но в следващия миг се стъписа — заедно с якето бе свалила и фланелката си и сега стоеше само по сутиен! Погледът му се плъзна като че ли неохотно по млечнобялата ѝ кожа. След това Джуд измъкна фланелката от якето и ѝ я подаде.

— Облечи се. — Гласът му беше дрезгав.

Погледна го крадешком. Лицето му бе намръщено. Тя измърмори:

— Благодаря — и се обърна с гръб. За да прикрие смущението си, рече през рамо: — Това ли е твоят апартамент?

— Да, макар че рядко го използвам. Родителите ми идват често. Но ми е необходим, когато се връщам от Щатите. По-удобно е, отколкото да търся хотел.

— Разбирам. — Много ѝ се щеше да попита как е майка му, ала не посмя. Това беше един от забранените въпроси.

Джуд бе поставил само една чаша и захарница на страничната масичка.

— Оставям те да си изпиеш чая, докато се приготвя. След около час трябва да съм в студиото. — Гласът му все още бе загадъчно дрезгав. Без да дочака отговор, Джуд се обърна и излезе.

Шарлот си наля чай и намръщено се отпусна на мекото канапе. Сега би трябвало да си е вкъщи и да се приготвя за срещата със Стюарт, но благодарение на Джуд, а и на незнайните сили на съдбата, накарали я да остави колата си отключена и да тръгне по пътя, точно когато... А може би наистина бе подействало онова древно заклинание, което според легендата се чувало на онова място...

После помисли за начина по който реагира, когато Джуд я докосна. Сети се и за сърдития му поглед, че се бе изпречила пред него. Потръпна. Какво ли ѝ бе приготвила някоя зла орисница, след като още веднъж я събираше с Джуд? Дали това е просто незначителен епизод от живота ѝ, или начало на истинска драма?

Не бе чула отварянето на вратата, но видя отражението на Джуд в прозореца и стомахът ѝ се сви.

Бавно се извърна, като се страхуваше да го погледне. Избръснат, с все още влажна коса той стоеше пред нея зашеметяващо красив. Носеше черен панталон от рипсено кадифе, светлосив пуловер, бяла риза и сребристосива вратовръзка. Докато го оглеждаше, ледена буца заседна в гърлото ѝ. Започна да диша по-тежко. Изпитваше едновременно тъга, гняв, отчаяние и нещо друго, което се страхуваше да назове с истинското му име... Загубила контрол над чувствата, тя реши да прикрие състоянието си зад ирония.

— Страхотно! Ще побъркаш почитателите си! — Тонът ѝ бе повече от язвителен.

— Какво би предпочела да облека — жълто яке ли?

Шарлот понечи да отвърне, но замълча — дребнавото заяждане с мъж като Джуд не беше безопасно. Трябваше да е по-внимателна. Очевидно и двамата бяха изнервени — тя, защото бе разтърсена до дъното на душата си, а той, защото... Всъщност не можеше да прочете мислите му!

— Все едно. Не съм тийнейджър, нито рокзвезда. Почитателите ми очакват да бъда облечен добре, като улегнал мъж и аз им го дължа. — Той погледна часовника си. — Трябва да тръгвам. Чувствай се като у дома — банята е там, а в хладилника има достатъчно храна. Пригответи си нещо за хапване. А ако искаш, ще изпратя Коули да те заведе в китайския ресторант на ъгъла.

— Не, благодаря. — Шарлот стана от канапето и неуверено приглади джинсите си. Тъпа болка премина през тялото ѝ. Прииска ѝ

се Джуд да тръгне час по-скоро. — Желая ти късмет и добро представяне. Много си спокоен за човек, комуто предстои да бъде направен на пух и прах пред милиони зрители.

— Да, предполагам. Всъщност това дори ми харесва. Агентът ми ме посъветва да се държа безупречно. — Спря се на вратата и добави: — И не прави опити да избягаш!

ПЕТА ГЛАВА

Облегната на прозореца, Шарлот наблюдаваше как Джуд се качва в колата и потегля. Сега, след като той наистина си бе отишъл, апартаментът изглеждаше празен, а тя се чувстваше като натрапница. Гневно отпъди неприятната мисъл. В края на краищата, не друг, а Джуд бе виновен за присъствието ѝ тук. Беше гладна. Е, поне в това отношение нямаше проблеми — фризерът бе пълен с месо — пържоли, разфасована патица с портокал... Отделението за сирене съдържаше какво ли не — рокфор, бриментал и кутия апетитно топено сирене с подправки. Тя си взе по малко от всеки вид, отрязва голямо парче пълнозърнест хляб, допълни чинията си с готова салата и отнесе всичко на масата. Когато се нахрани, си направи кафе и отиде в дневната.

Погледът ѝ се рееше безцелно през прозореца. Дребните фигури под нея крачеха бодро в свежата пролетна вечер, докато тя бе затворена тук. Изолирана от света, трябваше да чака завръщането на Джуд...

Изпи си кафето и прегледа набързо вечерните вестници. На масичката имаше няколко списания. Докато ги прелистваше, попадна на статия за Джуд. Затвори списанието и закрачи напред-назад из стаята. Погледна електронния часовник на камината. Бе седем часът. Забавната програма започваше след четири часа. Очакваше я една безкрайно дълга вечер...

Обзета от нервно напрежение, неспособна да седи на едно място, тя продължи да обикаля, докато накрая не стъпи накриво и изстена от острата болка в глезена.

Огледа го и видя, че се е подул. Навярно трябваше да вземе вана. Това би облекчило болката, би ѝ помогнало да убие част от времето, а можеше и да поуспокои опънатите до скъсване нерви в очакване на Джуд.

В приятната, облицована с плочки в бледорозов цвят баня откри вана с тангентори. Пусна водата, после изведнъж се сети, че Джуд не ѝ бе показал спалнята за гости. Отвори една от вратите и се озова в

неговата стая. На леглото беше отвореният му куфар, а във въздуха се носеше уханието на скъпия му афтършейв.

Затвори бързо вратата и на лицето ѝ се появи сянка на тревога... Входната врата... кухнята... банята... двете врати, водещи към дневната... зад нея — стаята на Джуд. Нямаше друга врата. Нямаше спалня за гости!

Шарлот преглътна мъчително. Усети как напрежението, което бе чувствала цялата вечер, се надига като буца към гърлото ѝ... Къде, по дяволите, възнамеряваше да я настани?!

Шумът от течащата вода я върна към действителността. Ваната бе готова. Видя голямо шише с течен сапун за вана, отля щедро от него, съблече се и се потопи във водата. Подводните струи леко масажираха тялото ѝ. Усещането бе великолепно — сякаш я милваха безкрайно нежни ръце... Когато накрая се изправи, напрежението си бе отишло, а тя се чувстваше отпусната.

Обличането щеше да ѝ коства прекалено много усилия, пък и не очакваше Джуд по-рано от няколко часа, затова се загърна в черния халат, който висеше на вратата на банята, и се потътри обратно към дневната. Струпа всички възглавници на дивана и понеже ѝ се видяха недостатъчно, домъкна още четири от спалнята на Джуд. Не трябваше да забравя да ги върне обратно. После включи телевизора и потъна в удобното си гнездо...

Преди да се усети, стенната лампа я заля със светлина. Джуд бе застанал в рамката на вратата, хванал небрежно сакото си в ръка. Тя остана да лежи един безкраен миг, като примигваше под погледа му. Видя как очите му потъмняха и сведе поглед смутено, осъзнала, че полуразтвореният халат открива голото ѝ тяло.

Докато опитваше да се загърне по-плътно, Джуд прекоси стаята, хвърли сакото си на един стол и загаси телевизора. После приближи до дивана и спря, впил поглед в нея. Шарлот не смееше да помръдне. По някакъв странен начин чувстваше, че не бива да променя положението си. Погледът ѝ се плъзна по разхвърляните на пода вестници и списания и чашата от кафе на перваза. Една от възглавниците беше паднала на пода. Тя се изчерви от срам.

— Съжалявам за безпорядъка — опита да се извини, но с едно движение на ръката Джуд я накара да замълчи. Вдигна възглавницата от пода и я хвърли до нея.

— Не се притеснявай. Казах ти да се чувстваш като у дома. — Гласът му беше сух. — Бях забравил колко си немарлива.

Устата ѝ се сви, не толкова заради заслужената обида, а поради равнодушния му тон.

— Наистина съжалявам. Смятах да прибера, преди да се върнеш, но сигурно съм заспала. Пропуснала съм предаването ти по телевизията...

Джуд събираше разпилените вестници и списания.

— Нима не ти казах? О, извинявай! — Тя забеляза насмешката в погледа му. — Това е запис. Ще започне след час. И не е от върховите ми постижения. — Той смръщи вежди. — Боя се, че загубих самообладание.

— Ти да загубиш самообладание?! — Шарлот се втренчи в него искрено учудена. — За Бога, как е могло да се случи?

— Ами, знаеш как — каза нетърпеливо и сви рамене. — Този тъп водещ... Държеше се злонамерено, задаваше ми провокиращи въпроси и накрая постигна целта си — вбесих се.

— Агентът ти няма да е във възторг. Обещал си му да се държиш прилично.

— Не зная... Сигурно утре ще съм на първа страница на вестниците, така че би трябвало да остане доволен.

— Но какво каза той? — продължи да настоява Шарлот, макар благоразумието да ѝ подсказваше да внимава, защото гневът на Джуд още не бе преминал.

— Няма значение. Да не говорим за това.

Стисна устни и се обърна сякаш за да прекрати разговора. Шарлот погледна крадешком към него и видя, че лицето му е потъмняло от гняв. Гняв, който поне този път не бе насочен към нея. Някой — поради глупост или по-скоро съзнателно, си бе позволил да отиде твърде далеч с Джуд.

Очевадно той се мъчеше да се овладее, защото някак рязко я попита:

— Как е глезенът ти?

— Добре — отвърна тя кратко.

Той приближи и коленичи на пода. Шарлот понечи да се отмести, но без да обръща внимание на протестите, той хвана крака ѝ и внимателно опипа болното място с дългите си чувствителни пръсти.

Почти без да усеща докосването, тя се облегна назад и заизучава профила му. Гледаше съсредоточено и намръщено, а едва доловимите сенки под очите му придаваха странно уязвим вид. Разбира се, тя знаеше, че тази уязвимост е измамна или поне — гърлото ѝ се сви при тази мисъл — измамна по отношение на нея. И въпреки това, против волята ѝ, дълбоко в себе си усети да се надига отчаян копнеж... да го докосне... Тялото ѝ леко потръпна. Пръстите на Джуд се спряха.

— Боли ли те?

— Не...

Сигурно долови вътрешното ѝ вълнение зад прибързания отговор, защото вдигна очи. В един безкраен миг погледите им се срещнаха и останаха приковани един в друг. Шарлот почувства смътно как хватката му около крака ѝ се затяга, после той бързо я пусна и се изправи.

— Боя се, че е изкълчен. Трябва да му се направи компрес с лед, за да се ограничи кръвоизливът — каза той с безизразен глас и бързо излезе.

Още не се бе успокоила, когато Джуд се върна. Носеше мека кърпа, в която имаше увит счукан лед. Отново коленичи. Главата ѝ остана отпусната назад, а пръстите ѝ нервно усукваха шнура на халата.

— Боли ли?

Знаеше, че погледът му е отправен към нея, но не смееше да срещне настойчивите сини очи.

— Не — промърмори тя. Всъщност болката бе необичайно силна за навяхване, но макар да изпита рязка болка, докато глезенът ѝ постепенно изтръпваше от студа, тя си наложи да понесе изпитанието стоически. Сякаш искаше по този начин да накаже тялото си за слабостта преди малко.

Когато свърши, Джуд подсуши мястото, намаза го с крем и ѝ обу един голям сив чорап.

— Мой е, но не се притеснявай — отбеляза той.

— Чисто нов е.

За момент очите им отново се срещнаха и Шарлот долови у него същата предпазливост, която изпитваше самата тя. Неспособна да отговори на закачливия му тон, измънка някаква благодарност и се обърна настрана.

— Наистина няма за какво да се безпокоиш. Ще те върна цяла и невредима в обятията на любещия Стюарт, макар да съм сигурен — гласът му изведнъж стана ироничен, — че е способен само на хладна сдържана прегръдка... — Заварена неподготвена, тя се извърна към него, без да може да скрие израза на лицето си. — Нима не съм прав? — Гласът му бе студен и подигравателен.

Не знаеше какво да отговори. Джуд протегна внезапно ръка, а тя се отдръпна така рязко, че халатът се свлече от раменете ѝ. Наложил си да остане неподвижна под неумолимия му поглед, когато той обърна към себе си лицето ѝ. Без да се усмихва, наблюдаваше как постепенно се изчервява, после великодушно я освободи.

— Не е необходимо да ми отговаряш. Мога да го прочета в очите ти. За Бога, Шарлот, как можа да се обвържеш със студенокръвно влечуго като него?

„Защото е пълната ти противоположност!“ — искаше ѝ се да изкрещи. Ръцете ѝ бяха стиснати толкова силно, че кокалчетата им побеляха.

— Не познаваш Стюарт, така че нямаш право да го съдиш! — възрази тя с осъдителни нотки в гласа.

— Щом го обичаш толкова много — имитира тона ѝ той, — защо не се омъжиш за него? Знам, че не живеете заедно, така че...

— Откъде, по дяволите, си научил всичко това?!

Той сви рамене.

— Нали знаеш, в градче като Стратфорд нищо не остава скрито.

Но Шарлот не можеше да бъде излъгана така лесно.

— Ти си ме шпионирал — изрече бавно тя. — Как си посмял? — Въпреки отчаяните ѝ опити, спотаяваният по време на принудителното пътуване до Лондон гняв повече не можеше да бъде сдържан. — Ти, ти... — Вдигна ръка, за да го удари, но Джуд я хвана и изви.

— Стига, Шарлот! Вече се чудех какво става с прочутия ти темперамент! Очевидно го прикриваш добре зад сдържаността си. Какво ли обаче може да открие човек, ако разрови по-надълбоко?

Отново бяха стъпили на опасна почва. Ако Шарлот не успееше да се въздържи от по-нататъшни нападки и гневни изблици, рискуваше и двамата да бъдат погълнати от подвижните пясъци на миналото... Като се проклинаше, че позволи на Джуд да я вбеси, тя положи неимоверни усилия да се овладее.

— Заявявам — започна предпазливо тя, — че моят личен живот няма нищо общо с теб. Така че, моля те, остави ме на мира!

Въпреки волята ѝ, при последните думи гласът ѝ леко се повиши. Не биваше да допуска Джуд да коментира отношенията ѝ със Стюарт! Та нали Стю бе поискал да се оженият още при първото им идване в Стратфорд? Тя беше тази, която отложи сватбата най-напред за средата на лятото, после — за края на туристическия сезон... Бе отказала и да се премести при него...

Отърси се от потискащите и безполезни мисли и като опитваше да разсее напрежението, което заплашваше да погълне и двамата, погледна часовника и изрече хладно:

— Време е за твоето предаване. Сигурно не би искал да го пропуснеш.

Като не получи отговор, Шарлот понечи да се изправи, но той протегна ръка и я притисна обратно към дивана.

— Боя се, че няма да можеш да го гледаш, Шарлот.

Тя го изгледа учудено:

— Но аз искам. Аз...

Джуд поклати глава с решителност, която я вбеси.

— Съжалявам, но това, което ти и аз искаме, не съвпада. Поне в този случай.

„Както и във всички други случаи“ — помисли горчиво тя. В очите му за миг проблесна искрица на задоволство и Шарлот разбра, че е уловил мисълта ѝ.

— Само не ми казвай — гласът ѝ преливаше от сарказъм, — че великият Джуд Рентън се срамува от несполучливото си представяне! — Без да забелязва стиснатите устни и протегнатата му ръка, готова да я сграбчи и раздруса, тя продължи: — Аз обаче ще го гледам. Искам да видя какво те е накарало да загубиш прословутото си самообладание!

— Не ме предизвиквай, Шарлот! За последен път ти казвам, че няма да гледаш това предаване! Или приемаш, или... — Неприкритата заплаха в гласа му я накара да млъкне.

Ясно бе, че Джуд няма да ѝ разреши да прави каквото иска. Следователно, колкото и да ѝ бе неприятно, трябваше да отстъпи.

— Така да бъде — каза тя. — Денят бе тежък. Отивам да си легна.

Джуд отпусна ръка и се изправи.

— Твърде разумно — каза. — И без това утре ще ставаме рано. — Шарлот обаче се колебаеше. — Сега пък какво има? А, разбира се, спалнята. Тя е ей там. — И посочи вратата.

— Да, зная — запъна се тя и усети, че се изчервява. — Но това е твоята спалня и тъй като няма друга, аз...

— Ами, смятай се зачислена в тази. — Очевидно той се забавляваше. — Това не е проблем. Ти си мой гост.

Шарлот се изправи, намествайки с треперещи ръце колана на халата:

— Нямах стая за непредвидени... гости... — За малко да изтърси „затворници“. Бързо преглътна думата и продължи, събрала колкото се може повече достойнство: — В такава голяма сграда не може да не се намери поне едно празно жилище, в което да прекарам нощта.

— Съжалявам. — Джуд решително поклати глава. — Вече ти казах, че не можеш да напускаш това място. Вярно е, че има свободен апартамент на долния етаж, но ти оставаш тук.

Тя го изгледа намръщено.

— В такъв случай — рече през зъби, — ще ми дадеш ли поне одеяло? Ако това не те затруднява, разбира се.

Тя подготви дивана за лягане. Не бе чак толкова лошо — беше широк и мек. Освен това непрекъснатите препирни с Джуд я бяха изтозили напълно.

— Бъди сигурна, че няма да ти позволя да легнеш където и да е, докато аз се ширя в луксозното си двойно легло.

Шарлот се вторачи в него. Очевидно се подиграваше с нея. Защо ли продължава тази игра на котка и мишка, която бе еднакво неприятна и за двамата? Той я мразеше, нямаше съмнение в това. И все пак... Джуд никога не е бил дребнав и подъл. Още по-малко сега, когато се бе издигнал толкова високо. Едва ли би могъл да изпитва евтино удоволствие от объркването й.

Озадачена, поклати леко глава. Като деца двамата със Саймън често я бяха дразнили. Особено Саймън. Но след дългите години безобидното детинско заяждане на Джуд сега имаше неприкрития сексуален подтекст. Едно бе сигурно — независимо от чувствата, които изпитваше към нея, той не би могъл да бъде толкова жесток. Споменът

за онзи таен следобед в оранжерията, по-жив от всякога в паметта ѝ... Вероятно и Джуд го помнеше...

Тя вдигна поглед и видя, че той също я наблюдава с едва забележима усмивка, която бе смекчила мрачното изражение на лицето му.

— Добре, Шарлот, върви да почиваш. Леглото е изцяло на твое разположение. И без това вече си задигнала халата ми, без да питаш. Макар че, трябва да призная — погледът му я проследи от глава до пети — аз никога не съм изглеждал толкова привлекателен в него. — Страните ѝ поруменяха и тя извърна поглед, смутена от многозначителността в тона му. — Така че не виждам защо да не обсебиш и леглото ми. — Сложи ръка върху рамото ѝ и я поведе към стаята.

Краката ѝ се движеха неуверено, искаше ѝ се да му каже, че не би легнала в леглото му, но вместо това стоеше занемяла върху китайския килим, докато Джуд ровеше из чекмеджетата. Той извади морскосиня пижама и ѝ я подаде.

— Вземи тази — после извади друга, поколеба се и добави: — Обикновено спя гол, но за твое успокоение, макар и в другата стая, тази вечер ще облека това.

Когато Шарлот се върна от банята, го завари да вади юрган от гардероба.

— Диванът се разтяга, така че няма защо да се тревожиш. А сега е време да си лягаш.

Като видя, че продължава да стои изправена и да мачка шнура на халата, в който отново се бе загърнала плътно, той гневно я изгледа и го смъкна. За момент спря поглед върху нея, забелязал прекалено дългите навити ръкави и крачоли на пижамата. После се обърна, за да си вземе завивката.

— Веднага в леглото, чуваш ли?!

Гласът му бе така настоятелен, че Шарлот — неспособна да понесе дори една сцена повече — побърза да се подчини. Тя лежеше тихо в леглото, като послушно дете, докато той я завиваше и пожелаваше лека нощ.

Когато излезе, тя остана да лежи будна и напрегната. Дълго се вслушва в шумовете от съседната стая, докато не видя светлината, процеждаща се под вратата, да угасва. Би трябвало да е ядосана от

безцеремонния начин, по който Джуд се бе наложил, помимо волята и протестите ѝ — но вместо това, се чувстваше обзета от странно блаженство. Лежеше в тъмнината, а той беше така близо до нея, готов да ѝ се притече на помощ, ако се наложи. „О, Господи!“ Пресегна се да угаси нощната лампа, но остана да лежи неподвижно, вперила поглед в тавана. Блаженството заотстъпва пред надигащото се безпокойство.

Вместо да мисли за Стюарт, както би било редно, тя... Наложил си да прекъсне насоката на размишленията, като хапеше устни. А най-лошото бе, че се чувстваше неспособна да види Стюарт повече. Образът му постепенно избледняваше в съзнанието ѝ като полузабравен сън, чезнещ в далечината...

Тя се обърна настрана и стисна очи, като се мъчеше отчаяно да възстанови образа му, но дълго след като бе угасила светлината, в просъница ѝ се яви друго лице — арогантно, яростно, дори жестоко, което изпълваше цялото ѝ същество и шепнеше с иронична усмивка: „Виждаш, че не можеш да избягаш от мен, Шарлот...“

Тя затисна ушите си с ръце и извика в тъмнината:

— Остави ме на мира! За Бога, остави ме на мира! Какво искаш от мен?

ШЕСТА ГЛАВА

Шарлот се събуди с мъка. Отхвърли завивките и отиде до прозореца, но чу приближаващи стъпки и се хвърли обратно в леглото, като се зави до брадичката. На вратата се почука.

Джуд влезе, остави чаша чай до нея и се приближи до прозореца, за да дръпне тежките завеси. Беше облечен във вчерашните дрехи. Черният пуловер подчертаваше широките му рамене, а тесните джинси — стройните бедра.

Внезапно в паметта ѝ изникна отдавна забравена сцена. Един горещ летен ден, когато близнаците бяха на седемнадесет, тя ги срещна до стария басейн в имението им. Прикри се зад рододендроновия храст, обзета от непонятно смущение при вида на голите им бронзови тела. Джуд ѝ се струваше толкова красив... Като антична скулптура на бог. Наблюдаваше го, изпълнена с някакво ново, тревожно усещане. Изневиделица се появи госпожа Рентън и бързо я отведе да види дали са узрели черешите в градината...

— Трябва да се върна в Стратфорд днес сутринта — каза през рамо Джуд. — Така че би ли се поразмърдала, когато си изпиеш чая? Банята е на твое разположение.

Шарлот бе благодарна заради резкия му тон, който не предполагаше отговор. Тя бързо изпи чая, без дори да усети вкуса му, и стана. Очевидно Джуд бързаше много. Носеше се аромат на печени филийки. Шарлот изпита неудържимо желание да се махне оттук. Вероятно защото този мъж будеше толкова противоречиви чувства у нея — дори страх... „Само след няколко часа ще бъда отново при спокойния, уравновесен Стюарт“ — помисли тя.

— Обичам Стюарт — заяви на образа си в огледалото — и ще се омъжа за него.

Шарлот облече джинсите и тениската и влезе в кухнята, където Джуд вече я чакаше. Наля ѝ студен портокалов сок и ѝ подаде препечена филийка.

— Кафе или чай?

— Може и кафе.

— Ако искаш чай, защо не кажеш, за Бога?!

Той бутна стола си назад и отиде да сложи чайника на печката. Шарлот отпи от портокаловия сок. Очевидно бе приготвен току-що. Макар да бързаше, Джуд не се отказваше от дребните удоволствия...

— Извинявай, че те вдигнах рано, но наистина трябва да се връщам.

— О, не се безпокой, и без това бях будна. Доста работа ме чака в офиса.

— Хм. — Погледна я замислено и продължи: — Имаме проблеми с трагедията „Кориолан“ Диалогът между Кориолан и Овидий не е изгладен. Аз играя Овидий, а моят колега Род — Кориолан. Трябва да репетираме сцената допълнително.

— Мислех, че репетирате „Антоний и Клеопатра“.

— Да, но премиерата на „Антоний и Клеопатра“ предстои и дотогава има време, макар ролята на Антоний да е доста голяма. Докато „Кориолан“ вече се играе.

Като ученичка Шарлот бе страшно запалена по театъра. До този сезон, когато всички усилия на Стюарт да я заведе на представление се оказаха напразни. Не я склони нито неговият аргумент „да види и да бъде видян“, нито двете специални покани за агенцията им. И той взе Деби със себе си.

— А как е глезенът ти?

— Благодаря, добре. — Опита да се усмихне, но гласът ѝ бе скован.

Бе толкова странно и в същото време напълно естествено да седи срещу Джуд и да го наблюдава през бурканчето с мармалад, почти като...

Ръката ѝ трепна и тя разля мъничко чай. Но какво си мислеше тя? Би трябвало да избута мислите за него в най-отдалеченото кътче на съзнанието си, а не да фантазира като отнесен тийнейджър...

Стана рязко и засъбира чашите в мивката, но той нетърпеливо я спря:

— Не се занимавай с това. Икономката ми госпожа Коули ще дойде по-късно и ще оправи всичко. Трябва да тръгваме.

Щом се качиха в колата, той стана необщителен и мълчалив. Лицето му беше набраздено от сурови бръчки. Очевидно всякакви

разговори бяха нежелателни. Затова Шарлот остана доволна, когато той извади една касета и я пусна. Горчиво замечтана мелодия изпълни колата. Непоносима тъга се загнезди в гърлото ѝ и Шарлот се разплака. Обърната настрани, дълго наблюдава как улици и дървета се изнизват и остават назад...

Разстоянието до Стратфорд намаляваше и Шарлот мислеше все повече за ангажиментите си. Очевидно и двамата се чувстваха добре, без да говорят, всеки потънали в мислите си. Джуд се откъсваше от шофирането само когато сменяше касетата.

Той не отговори на молбата ѝ да я остави в края на улицата и спря колата пред апартамента ѝ. Шарлот сграбчи чантата и якето и се измъкна, без дори да се сбогува. Сякаш и двамата искаха да се отърват от присъствието на другия час по-скоро...

Апартаментът ѝ изглеждаше така, сякаш току-що е излязла, а на нея ѝ се струваше, че е отсъствала месеци. Проклет да е Джуд! Той бе виновен за всичко. Само той притежаваше способността да я разстрои и да я остави да се дави в морето от чувства. Трябваше да се махне оттук!

Преоблече се набързо, грабна чантата си и излезе.

Когато се появи в офиса, там беше само Деби, а в сините ѝ очи се четеше нескрито любопитство.

— Здравей, всичко наред ли е? Къде е Стюарт? — изпревари я с въпросите Шарлот.

— Здравей. Стюарт има среща. Каза да ти предам, че колата ти е в задния двор. А, търсиха те от полицията.

Колата ѝ! Беше я забравила.

— О, Боже, по-добре веднага да отида, а после да...

— Стюарт каза още да не забравиш, че на обяд пристига групата учители от Австралия. Ще можеш ли да ги посрещнеш на гарата?

— Да, добре, ще ги взема. Всъщност, ако тръгна веднага, по пътя ще успея да позвъня в полицията. Кажи на Стюарт, че... Не, недей, аз ще му се обадя.

Шарлот беше вече на вратата, когато Деби попита:

— Ти познаваш Джуд Рентън, нали?

Шарлот замръзна на място.

— Да... Всъщност... — Какво ли бе наговорил Стюарт, зачуди се тя, а момичето продължи:

— Гледа ли го в шоуто на Ейдриън Хадли миналата вечер?

— Не, не съм. Как беше?

— Страхотно! Едва не се скараха!

Да се скарат! Шарлот замръзна на място от изумление.

— И за какво?

— Ами, беше доста смешно. Всъщност нищо особено. Хадли все се опитваше да научи нещо за личния му живот — знаеш, че с всеки го прави. А Джуд направо го заби: „Ако всички любовни авантюри, които ми приписват, бяха верни, нямаше да съм тук сега.“ Но когато Хадли го попита дали слуховете за него и Клаудия Уексфорд са верни, той страшно се стегна: „Какво имате предвид?“ „Ами че връзката ви е приключила, а тя през цялото време е ходила и с друг...“. Тогава Джуд пребледня, едва не скъса микрофона и си излезе. Не разбирам защо избухна — стотици жени с удоволствие биха заели мястото на Клаудия. Наистина не разбирам...

Шарлот погледна часовника си:

— Трябва да тръгвам, Деби, иначе ще закъснея...

През следващите няколко седмици Шарлот беше страшно заета, защото сезонът бе в своя разгар. Всеки път, когато развеждаше туристи из града, внимаваше да не минава покрай театъра. Но когато това бе невъзможно, вървеше едва ли не на пръсти, прикрита сред туристите. За щастие, Джуд не се появи нито веднъж. Вероятно прекарваше времето си в безкрайни репетиции на „Антоний и Клеопатра“. Това бе основната му роля за сезона и пресата вече му бе направила сериозна предварителна реклама.

Тя често мислеше за онова, което ѝ каза Деби.

Като си припомняше отново и отново завръщането му след онова злополучно телевизионно шоу, Шарлот си даде сметка, че всъщност гневът му е бил насочен единствено към него самия. И нищо чудно! Поведението му никак не съответства на представата, създадена за него от популярните вестници и списания. Ха! Да покаже, че се е трогнал от предполагаемия край на една любовна връзка! Вероятно слуховете бяха верни и историята с Клаудия Уексфорд наистина бе приключила. А може би пък тя се беше изморила от него. Но не, нито една жена не би могла да се измори от Джуд Рентън!

В едно имение, на няколко километра от Стратфорд, се организираше благотворителен рецитал под названието „Поезия и музика в лятната вечер“. Щяха да участват трима не особено известни актьори. Шарлот настоя да отидат.

— Надявам се да ми хареса — рече Стюарт. — Не обичам поезията, а може и да завали.

— Но, Стю, там е толкова красиво! А времето се задържа хубаво. Освен това съм купила билетите. Но ако не искаш...

— Добре, ще дойда — прекъсна я той. — Надявам се, ще мога да се поосвежа през антракта, за да издържа и втората част... — пошегува се.

— Стига, Стю! — скара му се тя. — Това изобщо не е смешно!

Когато Шарлот се върна от Лондон, той я посрещна хладно. Но след един тежък разговор ѝ повярва, че е била подведена, и отношенията им се нормализираха.

Ранната юнска вечер бе топла — първата истинска лятна вечер. Тя се изкъпа и застана нерешително пред гардероба — какво да облече за случая? Като че ли нямаше нищо подходящо — нито красивите копринени рокли, нито лекият жарсен костюм, нито новата жълта поплинена пола...

Погледът ѝ падна върху найлоновия плик, пълен с дрехи, които бе приготвила за благотворителни цели, и измъкна оттам една излязла вече от мода рокля.

Точно това ѝ трябваше! Беше идеална за вечерта — дълга до глезена, в стил Джейн Остин, от фин синьо-зелен лен, с изрязано деколте и бяла памучна дантела на три четвъртите ръкави. Стюарт винаги я харесваше в нея.

Когато пристигнаха, паркингът беше почти пълен. Паркът бе отворен за посетители през лятото, а Шарлот го познаваше от дете. Неведнъж бе водила тук и туристи. Всеки път идваше в добро настроение и с нетърпение очакваше да зърне отново неизброимите красиви места наоколо.

Представлението щеше да бъде на огромна поляна, оградена с жив плет. Повечето хора бяха заели местата си. Имаше страшно много зрители — очевидно привлечени от хубавото време, красивите градини

и удоволствието да чуят шекспировите сонети в изпълнение на трима актьори.

Отпред, около маса, на която имаше кана с вода, чаши и ваза с напъпили рози, бяха подредени три стола от тръстика. Публиката пък образуваше полукръг около импровизираната сцена и така се създаваше усещането за пълен контакт между публика и актьори. Дватама със Стюарт откриха два свободни стола до пътеката между редиците, недалеч от сцената.

Миг по-късно един мъж излезе напред и заговори:

— Дами и господа, бих помолил за вниманието ви. Най-напред от името на организаторите искам да ви приветствам с „Добре дошли“ в тази чудесна лятна вечер...

Шарлот се загледа над оградата, опиянена от аромата на рози. В следващия миг долови шепота сред публиката и отново насочи вниманието си към водещия, който казваше:

— ... И така, нека изразим нашето съчувствие към господин Брауни за неговото неразположение. Така че той няма да е с нас тази вечер... Много жалко, наистина, защото той изпълняваше този сонет великолепно... Но ние сме изключително благодарни на господин Рентън, че се отзова така бързо.

Не! Не може да е истина! А и не забелязваше Джуд сред няколкото изпълнители, събрани под арката. Вълна на одобрение премина през публиката.

— ... Той беше безкрайно любезен да се откаже от хонорара за тази вечер, като единственото му условие бе част от парите да отидат за благотворителни цели по негова преценка...

— Знаеше ли за това? — попита я сърдито Стюарт.

— Разбира се, че не! Бъди разумен, за Бога! Откъде можем да зная?!

„Ако знаех, щях да съм много далеч оттук!“ — мислено добави тя.

Отговорът на Стюарт се загуби в аплодисментите. Тя погледна към него и видя безизразното му лице. Нямаше нито време, нито желание да разсъждава върху неговите чувства! Та нейните бяха не по-малко объркани! Ръцете ѝ сякаш сами заръкопляскаха, когато тримата актьори, последвани от музикантите, пристъпиха напред.

Не искаше дори да погледне към Джуд. Като че ли това щеше да ѝ помогне по някакъв начин. Но едва ли можеше да прекара следващите два часа, като непрестанно се мъчи да не мисли за него. Все пак той не я бе видял, така че тя щеше да е само едно от много непознати лица на публиката.

Когато артистите отново се поклониха в отговор на аплодисментите, Шарлот плъзна поглед по артистите и го прикова в Джуд. Това беше един нов Джуд, напълно непознат за нея. Никога не го бе виждала да играе така — сериозен, уверен актьор до мозъка на костите си. Беше облечен безукорно. Както бе казал: „Почитателите очакват това от мен“.

Шарлот не можеше да откъсне поглед от него. Сега вече напълно признаваше природните му заложби да бъде актьор. Тази вечер той бе напрегнат, макар че бе необходима едва една хилядна от възможностите му, за да се справи със задължението си.

Постепенно под влиянието на музиката, песните и сонетите тя се отпусна. Когато не четеше, очите на Джуд обхождаха публиката и тогава Шарлот потъваше в стола си.

Погледна в програмата — само след още един сонет, изпълняван от Джуд, следваше антракт. Той отпи няколко глътки вода и продължи с „Лицето ти без никакво белило с женския ти чар ме заплени...“

Спря за миг, остави книгата на масата и се изправи. Възцари се тишина и на Шарлот ѝ се стори, че всички чуват ударите на сърцето ѝ. Музикантът също се изправи и двамата тръгнаха към публиката.

Джуд се запъти към млада хубава жена, дошла с родителите си. Спря до нея, коленичи и продължи да рецитира. В края на сонета се изправи, целуна ѝ ръка и отново тръгна. Направи същото и с по-възрастна дама, като я остави пламнала от вълнение.

— Преиграва! Направо преиграва! — измърмори Стюарт и Шарлот опита да се съгласи.

Но тази неуловима магия, която Джуд носеше в себе си, правеше всичко да изглежда очарователно. Той продължи да върви по пътеката между зрителите и тя сведе поглед, за да не вижда как се приближава към нея. Другите хора се обръщаха, усмихваха се, а Стюарт седеше напълно неподвижен.

Стиснала ръце в скута си, Шарлот усещаше, че вече е някъде зад нея.

После стомахът ѝ се сви, а сърцето ѝ спря да бие за миг, защото точно зад себе си чу топлия му глас:

*„Че тя е твоя, туй не е беда,
макар да бе на мене много близка;
че ти си неин, тази болка, да,
далече по-жестоко ме потиска...“*

Той се наведе, хвана ръката ѝ и леко я стисна, а Шарлот едва се сдържа да не скочи и да не избяга...

СЕДМА ГЛАВА

— Не! Джуд, моля те, недей! — прошепна Шарлот, но ръката му неумолимо я повдигаше от мястото ѝ. Към тях бяха обърнати множество усмихнати лица и кимаха одобрително.

Но зрителите едва ли се досещаха за бушуващите чувства в душите на актьора, на Шарлот и на годеника ѝ. Тя се изправи неохотно и погледна най-напред към Стюарт — почервенял от гняв, той се опита да я спре.

Страните ѝ пламнаха от объркване и притеснение. Но какво друго можеше да направи пред очите на двеста човека? Очевидно Джуд го беше предвидил. Когато Шарлот събра смелост да погледне и него в очите, видя, че я наблюдава усмихнат. Вероятно се наслаждаваше на нейното объркване. Ала зад тази усмивка се криеше още нещо — нещо, което само тя можеше да долови и от което сърцето ѝ запрепуска лудо.

Музикантът ѝ намигна окуражително, докато Джуд я поведе след себе си, стиснал здраво китката ѝ.

Той я остави полуобърната към публиката и продължи да рецитира. Лицето ѝ все още пламтеше, краката трепереха, а свободната ръка придърпваше нервно панделките на деколтето.

Беше толкова сърдита и засрамена, че ѝ се искаше да потъне вдън земя. Каква глупачка се оказа — да попадне направо в ръцете на Джуд! Изведнъж проумя, че всичко е било планирано от момента, в който я е съзрял сред публиката...

Слава Богу — той най-после изрече последните думи! Мъчението ѝ свърши! Джуд се поклони на публиката, след това и на нея, но без да пуска ръката ѝ. Шарлот сведе глава и тогава някой от задните редици стана и завика:

— Още! Още!

Останалите подеха, докато Джуд не направи умолителен жест, с който ги накара да замълчат, и те утихнаха. Той освободи леко ръката ѝ и нежно обърна лицето ѝ към своето. Напрежението нарастваше.

— „Добий отново мощ, любов гореща!“ — започна да рецитира той шекспировия сонет.

Въздишка на възторг се изтръгна от публиката. Гласът на Джуд — нежен и изпълнен с любов, милваше като коприна слуха ѝ, докато накрая Шарлот се успокои. Усети желанието му да го гледа и вдигна срамежливо очи, готова да посрещне насмешливия му взор. Но за първи път не прочете насмешка във впития му пламенен поглед, което я разтревожи. Но и тя не можеше да откъсне очи... После усети как кръвта се отдръпва от лицето ѝ.

Когато най-после сонетът свърши и аплодисментите взривиха тишината, нейното единствено желание бе да избяга. Усмихна се сковано и тръгна по алеята настрани от публиката и импровизираната сцена. И без това започваше антрактът.

Закрачи нагоре-надолу, като цялата трепереше въпреки топлата вечер. Внезапно спря. Какво, по дяволите, ставаше с нея? Та тя беше разумна и улегнала млада жена! Бе изложена на хорските погледи всекидневно! Едва ли неколкоминутното стоене под ярката светлина на прожекторите можеше да я разтрепери така!

И изведнъж разбра — усещането бе толкова силно — беше се отворила пропаст между нея и сигурния ѝ подреден начин на живот!

Зададе се група хора с чаши в ръка, но вместо да побегне, тя си наложи да намери Стюарт. Той обаче беше изчезнал. Може би я търсеше в градината? Трябваше да го намери на всяка цена! Завладя я някакъв суеверен страх, че ако не го открие, ще се случи нещо ужасно и непоправимо.

Не го намери в градината с рози, нито пък край басейна. Когато приближи рова, който опасваше парка, тя вече тичаше. Стюарт го нямаше никъде! Ужасът не я напускаше. Бавно се обърна и тогава забеляза мъжка фигура в края на алеята. Стю! Затича се и замръзна на място — не беше той. Разпозна обаче добре облечения мъж, който я приближаваше с решителни крачки.

Потърси пролука да избяга, но не намери такава. Единственият път беше през паянтовото мостче, което пресичаше потока няколко метра по-нагоре, но вече нямаше време за бягство. След миг Джуд се озова до нея, хвана я през кръста и я обърна към себе си.

— Пусни ме! — извика тя.

— Би трябвало да останеш и да изпиеш поне чаша вино за награда. — Спокойният му глас само разпали гнева ѝ.

— За какво?! За това, че ме направи на глупачка?!

— Нима бих могъл?

— О, да! Знаеш как се чувствах! Нарочно постъпи така, за да ме унижиш!

— Разбира се, че не е вярно! Трябва да знаеш, че нямаше жена, която да не ти завижда.

— Ти суетен, високомерен... — Шарлот изхлипа. — Ако ти е необходимо да удовлетворяваш собственото си его, защо трябва да тормозиш и мен?! Както казваш, всяка жена би паднала в краката на Джуд Рентън, великият актьор и любовник... Но не ти трябваше да наложиш собствената си воля, като нарочно създаваш пречки в отношенията ми със Стюарт!

— И как постигнах това?

— Много добре знаеш! Измъкна ме отпред и рецитира онези любовни сонети! Все едно че ме люби с гласа си пред всички хора! — Прибързаните думи сякаш сами се изплъзнаха от устата ѝ.

— И толкова ли бе ужасно? Или би предпочела да те любя с тялото си?

— Не! Ти се надценяваш, Джуд! Веднъж ми бе достатъчно, дори повече от достатъчно! За цял живот! — Поразена от собствената си дързост, Шарлот се приготви за бурна реакция.

И тя не закъсня. В очите му проблесна ярост, а устните се свиха зловещо. Джуд затегна хватката и я привлече в прегръдките си.

— Не, Джуд, недей, аз... — Млъкна, защото забеляза да се приближават момиче и момче. Очакваше той да я пусне и се приготви да използва момента и да избяга.

Но стана точно обратното — той се притисна плътно до нея и тя усети напрегнатото му тяло, а горещият дъх опари кожата на врата ѝ.

— Пусни ме! — прошепна тя, но той само поклати глава.

Двойката отмина, като ги изглежда любопитно, но той все още не се отдръпваше.

Тя го погледна за миг и видя собственото си отражение в очите му, усети ударите на неговото сърце. Джуд бавно сведе глава към нея, а тя притвори очи и повдигна лице в очакване на... Внезапно ги отвори — каква лудост я бе обхванала?

Отдръпна глава рязко и устните му само леко се плъзнаха по бузата ѝ.

— Много любезно от твоя орана да се отзовеш толкова бързо. — Гласът ѝ прозвуча като чужд. — Но трябваше някак да успокои нещата.

Най-накрая и Джуд отдръпна глава, ала без да изпуска Шарлот от прегръдката си.

— Сякаш Шекспир е имал предвид теб, когато е писал онзи сонет...

— Моля?! — смая се Шарлот.

— Тази вечер си неотразима. Невероятна жена в красива градина... Какво повече би могъл да желае един мъж?

Усмихна ѝ се и тогава я лъхна мирис на алкохол. Очевидно бе изпил няколко чаши набързо, преди да тръгне да я дебне из парка. В гласа му се долавяше известна искреност, която липсваше по-рано... И... Изглеждаше напълно сериозен.

Тя остана неподвижна и му позволи да прибере зад ухото ѝ един измъкнал се кичур коса. После той отново сведе глава и целуна леко шията ѝ, а тя не смееше да мръдне, безпомощна пред трепетното чувство, завладяло цялото ѝ тяло.

— М-м-м. — Устните му откриха издайническия пулс на врата и. — Ухаеш великолепно — на летни вечери, рози и...

— И на „Диорисимо“. — И двамата се засмяха.

Когато вдигна глава, очите му бяха потъмнели. Тъкмо се канеше да я целуне отново, този път — истински, а тя не възнамеряваше да се противопостави, когато чуха далечен звън на камбана, възвестяващ втората част на рецитала. Джуд тихо изруга, а Шарлот сякаш внезапно възвърна разума си. Каква непоправима грешка щеше да допусне!

— Трябва да тръгвам, Джуд — промълви тя. Но той не помръдваше. — Моля те, пусни ме! Време е да излизаш на сцената, а аз трябва да се върна на мястото си.

— Добре, Шарлот, само не се паникьосвай. — Гласът му прозвуча рязко.

Дишаше тежко, сякаш бе тичал. Освободи я от обятията си и тя забърза, препъвайки се. Не се обърна нито веднъж, затова не разбра, че той върви след нея...

Отначало не можа да види Стюарт сред тълпата от хора, но малко по-късно го забеляза да седи край импровизирания бар с чаша в ръка.

— Къде беше, по дяволите, или не трябва да питам?

— Стю, моля те, недей! Нека си вървим. Боли ме глава.

— Добре.

Той допи последната глътка вино и тръгна, като я караше да подтичва след него. Чуха как разговорите утихнаха и публиката заръкопляска. Започваше втората част. Но повече от всичко на света Шарлот искаше да се прибере вкъщи.

Може би Стюарт пак щеше да изпадне в едно от своите мълчаливи мрачни състояния, за което би му била безкрайно благодарна. Но когато стигнаха до пустия двор, той се спря, хвана я за ръката и рече:

— Каж ми само едно, Шарлот! Какво искаш от Джуд Рентън?

— Какво имаш предвид?

— Много добре знаеш! Още първият път, когато го срещнах, между вас имаше нещо. Недей да отричаш — вие се гледахте, сякаш... Не знам... Сякаш другите не съществуваха, а вие се поглъщахте с погледи...

— Между нас няма нищо, Стю, кълна се! — Тя направи опит да се засмее, но не сполучи. Хвана ръката му, ала той я отдръпна.

— Как мога да ти вярвам, че онова пътуване до Лондон наистина не е било приятно? Ами тази вечер... Кучият му син през цялото време те събличаше с поглед и ме направи да изглеждам като най-големия глупак! Но и ти го окуражи достатъчно!

— Щом смяташ така, значи няма какво повече да ти кажа, нали? — избухна тя, извадена от равновесие за втори път тази вечер.

Прехапа устни, за да не се разплаче. После забави ход и накрая спря нерешително — точно тази кавга беше планирал Джуд и те двамата със Стю се бяха хванали в клопката.

Колко беше променен Джуд! Саймън бе този, който създаваше проблеми — бе нечестен, ала мил.

Но Джуд? Никога не беше постъпвал така. Саймън — ето ключа към загадката! Очевидно всичко беше част от отмъщението му, част от нейното наказание!

„Каква глупачка си, Шарлот! Почти се хвана на въдицата!“ — каза си тя. Но нали той бе актьор! Вярно, изглеждаше искрен, но това му бе работата — да изглежда искрен. Той беше хамелеон, който без съмнение можеше да си сложи маската на велик любовник и това нямаше да му коства никакви усилия.

А тя все се оставяше да я измамат... Сълзите напиха в очите ѝ. За Джуд това беше само продължение на жестоката му игра. Докато за нея... Какво би искала тя? Отговорът веднага дойде — той да не играе, а държанието му да е искрено и истинско...

Невъзможно! Шарлот осъзнаваше, че той я мрази заради Саймън, и това не можеше да се промени. Джуд умишлено бе развалил тази вечер, но Шарлот нямаше да му позволи да разруши и нейния живот със Стю!

Спусна се към Стюарт и зарови лице в рамото му.

— Стю, моля те, нека се оженим сега! Сбърках. Да не чакаме края на активния сезон!

Той я отблъсна от себе си и се взря в нея с тревога.

— Разстроена си, Шарлот, защото преживя... такава вечер... Знаеш, че имаме уговорка да изчакаме. Прекалено сме заети сега.

— Да, така е. Просто изведнъж ми се прииска всичко да е по-различно...

— Ще бъде. Знаеш, обмислили сме всичко и няма да го развалим, нали? В крайна сметка, става въпрос за целия ни живот, скъпа!

— Да, прав си. Съжалявам, Стю. Не знам какво ми стана...

ОСМА ГЛАВА

Шарлот влезе в офиса.

— Добро утро, Стю. Здравей, Деби! Слава Богу, че е петък. — Остави чантата и сакото си и отиде до бюрото на Стюарт. — Микробусът е оправен, нали? Не бих искала нещо да дрънчи над главата ми през цялото пътуване до Оксфорд и обратно.

— Ами... Оправен е. Не беше нещо особено, само просто разхлабена гайка. Няма за какво да се тревожиш обаче, защото смятам да замина вместо теб.

— Но аз съм планирала всичко! — обърка се Шарлот. — Два колежа, Ботаническата градина, после Бленъм, така че да остане време и за мен...

— Съжалявам, скъпа, но няма да пътуваш.

— О, не!

Страните ѝ порозовяха. Трябваше да замине! Макар да бе сигурна, че се е възстановила след историята с Джуд, и то благодарение на собствената си издръжливост, напоследък се чувстваше още по-напрегната. Затова два-три дни край морето в компанията на Джанет, с която да си побъбрят за ученическите години, щяха да ѝ се отразят добре. Така по-лесно щеше да издържи до края на сезона.

— Съжалявам, ако нещо си уредил, Стю, но се налага този уикенд да се справиш сам.

— Не мога. Те искат теб.

— Искат мен? Кой са „те“?

— Две възрастни дами. Дойдоха вчера, след като ти си тръгна рано...

— ... За да заведе германците на мястото на битката при Еджхил — припомни му тя, като натъртваше на всяка дума.

— Да, добре. Дамите обаче искат ти да ги придружиш на пътуване с моторно корабче от днес до понеделник. Платиха в аванс, а парите не търпят възражения. Обясних им, че при толкова кратък срок

на предизвестие ще се наложи да промениш плановете си, а това би удвоило таксите им.

— Но аз не обичам да пътувам с кораби и ти го знаеш! Нито пък мога да ги управлявам!

— О, това не е проблем. Едната от тях има собствена яхта и скутер, така че ще се справи и с този кораб, който се управлява лесно.

— Не, не! Съжалявам, но няма да го направя — упорито настоя Шарлот.

— А кой измисли мотото на фирмата „Всичко е възможно“? Но както и да е. Ще им звънна в хотела и ще им върна парите. Жалко. Едната старица едва ли ще живее още дълго. Тя ни разказа, че преди около шейсет години е живяла в Уорикшър. Баща ѝ е управлявал един от корабите за разходка по реката, преди да емигрират в Канада. Връща се за първи път след толкова години... Просто иска да преживее с приятелката си едно от онези пътувания, които са ѝ доставяли неимоверно удоволствие като дете.

Тя дълго мисли за жената, вероятно около седемдесетте, която за последен път прави опит да възкреси онези следобедни пикници. Накрая се прокашля и рече:

— Ще звънна на Джанет да я питам дали мога да отида при нея следващата седмица...

Както беше казал Стюарт, корабчето се наричаше „Ниърид“ и беше вързано срещу „Банкрофт гардънс“. Облечена с хавлиен моряшки анцуг и с багаж за два дни, Шарлот се качи на палубата. Странно, но нямаше никой.

Тя се наведе и почука нетърпеливо на вратата на кабината. Отговор не получи. Стю бе споменал, че дамите щели да позакъснеят, но тя трябваше да е там. Остави нещата си на дървената палуба.

На другия бряг на реката хората се разхождаха в парка. И изведнъж Шарлот се почувства самотна. Прииска ѝ се да седи не тук, а отсреща върху моравата и да храни патиците. По пътеката се зададе група шумни младежи и тя бързо слезе в трюма, като затвори вратата след себе си.

Имаше сравнително голям салон спалня, кухня, малка баня и още една тясна каюта — явно нейната. Остави чантата на койката,

отвори прозореца и се върна на палубата.

Дълго време стоя, облегната на перилата. Накрая видя как терасата на театъра, разположен недалеч от мястото, където бе корабчето, се изпълни с хора, очевидно излезли в антракт. Какво ли се играеше тази вечер? Тя измъкна програмата от джоба си — „Кориолан“. Критиката бе полудяла да хвали спектакъла. Вдигна поглед към небето — слънцето се бе скрило зад огромен облак. Причу й се тътен на далечна гръмотевица. Тя потръпна, хвърли поглед към брега, но възрастните дами още ги нямаше.

Шарлот отиде в каютата си и седна на тясната твърда койка. Прозина се отегчено и се завзира към пътеката на брега. Къде ли бяха? Ако закъснееха още, щеше да е по-разумно да тръгнат утре рано сутринта. Но те бяха платили двойна такса, така че можеха да дойдат, когато искат. Тя измъкна вестника от чантата си, събу маратонките и се настани удобно до прозореца...

Събуди се от шума на падналата й чаша. Полежа объркана, после се повдигна на лакът. В каютата беше почти тъмно. Нещо не беше наред. Тя се изправи, а сърцето й лудо заби. Корабът плаваше — чуваше се боботенето на мотора. Погледна навън и видя далечни светлилки — Стратфорд бързо изчезваше зад хоризонта. Блесна светкавица — приближаваше буря.

Шарлот се ядоса на себе си. Вместо да е на палубата и да посрещне клиентите, бе заспала! А те бяха достатъчно любезни да не я безпокоят. Без да спира, за да обуе маратонките си, тя забърза през помещенията, като се чудеше как да се извини. Отвори вратата на палубата и замръзна на място — в тъмнината различи силует на мъж.

— О, Господи, не може да бъде!

— Здравей, Шарлот. Съжалявам, че закъснях, но представлението тази вечер продължи по-дълго. — Джуд бе лаконичен.

Седмици наред беше избягвала срещите с него, а сега по някакво ужасно стечение на обстоятелствата, той стоеше пред нея!

— Изглежда е станала ужасна грешка. Налага се да обърнеш. Трябваше да изчакам две възрасти дами...

— Съжалявам, но те не успяха и аз дойдох на тяхно място.

Коленете й затрепериха и тя се подпра на парапета, като се взираше в Джуд с широко отворени очи.

— Няма... Няма никакви стари дами, нали?

— Точно така. Само две актриси, които ми дължаха услуга и които искаха да докажат, че могат да изиграят седемдесетгодишни жени, без някой да разбере.

Тя се ядоса и на Джуд, който я бе измамил, и на Стюарт, който се бе оставил да бъде излъган. Гръмотевица проряза тишината.

— Добре, пошегувал си се за наша сметка, а сега обръщай!

— Съжалявам, но няма да стане, Шарлот. Съвсем сам се справих с всички препятствия. А и фактът, че беше заспала, значително ме улесни.

Значи Джуд не възнамеряваше да я върне в Стратфорд! Каквото и да беше намислил, едва ли бе обикновена глупава шега.

А Стюарт не я очакваше да се прибере преди понеделник... Стомахът ѝ се сви, когато чудовищността на постъпката на Джуд стигна до съзнанието ѝ с кристална яснота.

— Но това е отвличане!

— Въпрос на терминология. В крайна сметка, аз съм платил двойна такса. Освен това ти бях обещал, че когато те отвличам, ще го сторя професионално.

— Да, но нямах представа, че наистина ще го направиш! Защо? Защо, след като толкова ме мразиш и ме виниш...

— Всичко скоро ще се изясни — отвърна Джуд хладно.

В гърдите ѝ се надигаше вик, но се помъчи да се овладее:

— Моля те, Джуд, пусни ме!

За същото нещо го бе помолила и в градината онази вечер, но днес ситуацията бе много по-опасна. Всичко приличаше на кошмар. Може би след няколко минути ще се събуди и...

— Не, Шарлот.

Стори ѝ се, че тонът му за миг омекна. А може би така ѝ се искаше? Пръстите ѝ забарабаниха нервно. Гористият бряг отстъпи на хълмисто поле. За да избегне водовъртежи, Джуд приближи корабчето към сушата. Ето, това бе нейният шанс! Хвърли се отгоре му, той се олюля, изпусна рула, тя го сграбчи и рязко изви към брега.

Шарлот се стегна да посрещне удара, когато той изтръгна рула от ръцете ѝ и я отблъсна. После насочи плавателния съд към средата на реката и дръпна яростно регулатора. Двигателят изръмжа оглушително.

— Не си играй с тези неща, защото ще загубя търпение! — смъмри я той.

— Слушай, Джуд! Нямам намерение да стоя затворена с теб тук до понеделник! Ще трябва да ме наблюдаваш непрекъснато. В мига, в който се обърнеш, ще избягам. Или възнамеряваш да ме вържеш? Това може да се очаква от грубиян като теб!

— Не ме предизвиквай, миличка! — В гласа му долови зловещо предупреждение, което тя не можеше да пренебрегне.

— Надявам се, нямаш нищо против да си легна!

— Ако искаш, можеш да се настаниш на дивана в салона.

— Много мило от твоя страна, но не искам. Тъй като си мой клиент и си платил двойна такса, би трябвало най-добрите неща да са за теб. А койката е за мен, както и се полага на отвличена.

— Както желаш.

Шарлот изля яда си на вратата и я затръшна с всичка сила. Дръпна яростно покривката на койката и заудря с юмрук по възглавницата. В момента, в който погледна през прозореца, блесна светкавица, освети призрачните върби отсреща и черната клокочеща вода. Миг след това гръмотевицата разтърси въздуха.

Изплашена, Шарлот извика, хвърли се на койката и зарови лице във възглавницата. Ненавиждаше бурите, особено през нощта. Когато беше вкъщи, можеше да се справи, защото все пак се чувстваше на сигурно място. А тук...

Не беше ли чувала, че светкавиците подпалват водата? Може би следващата ще улучи точно тях... Тя се стресна, когато усети, че някой я докосна по рамото.

— Шарлот?

— Изчезвай! — Говореше срещу възглавницата и той не я чу.

— Какво каза?

— Казах да изчезваш! — Вдигна глава, но в този миг нова светкавица раздра небето и Шарлот отново се похлупи по очи върху възглавницата.

Джуд се засмя.

— Само исках да те питам дали още се страхуваш от гръмотевици.

Той седна, притегли я към себе си и я прегърна, облегал глава на нейната, започна да я гали и тя лека-полека се отпусна. Бурята

вилнееше над тях, за първи път в живота си Шарлот я усещаше на втори план.

Чувстваше неговата близост с цялото си същество — твърдото му тяло, обгърналите я ръце, дъждът...

Изведнъж усети напрежение, болезнено желание, което я ужаси, като в същото време я изпълни с неземна радост.

Бурята бе кратка. Първите капки дъжд преминаха в порой, после всичко утихна. Джуд леко се отдръпна от нея, без да я пуска.

— Добре ли си вече?

— Да, благодаря. Извинявай. Искам да кажа... — Поколеба се, внезапно притеснена от близостта му. — Напоследък се чувствам добре, но някак... Реката беше толкова черна, сякаш бездънна...

— Гледала си прекалено много филми. Сигурна ли си, че не искаш другото легло?

— Не, благодаря. Тук ми е добре.

Онзи кратък миг на близост бе отминал и сега тя се чувстваше обърквана.

Джуд се изправи и отдалечи. На вратата спря и добави:

— Тогава се разполагай. Ще се видим утре сутринта.

— Защото дотогава ще сме далеч от дома и няма да мога да ти избягам! — сопна се тя.

— Нещо такова...

Тя се вира в затворената врата дълго, след като той бе излязъл. Какво искаше Джуд този път? Защо играеше тази игра? И какво възнамеряваше да прави с нея?

Каквото и да беше обаче, тя едва ли щеше да намери начин да му се противопостави. Спомни си отново онези мигове в парка... Тук, още веднъж, когато я бе прегърнал, беше изпитала безброй противоречиви чувства, които я теглеха в стотици различни посоки. Разумът ѝ казваше, че трябва да се бори срещу Джуд. А чувствата, които не можеше да пренебрегне, питаха дали иска да го направи...

По ритмичното бръмчене на двигателя разбра, че се движат надолу по реката. Не бе в състояние да направи абсолютно нищо, поне до сутринта. Можеше само да полежи, без да заспива обаче. Възнамеряваше да стои будна, за да види какво ще направи Джуд.

После съблече анцуга, мушна се под завивката и се загледа в тавана. Лекото полюшване и пляскането на водата я унесоха и без да

иска, клепачите ѝ се затвориха...

ДЕВЕТА ГЛАВА

Шарлот се изтърколи на пода. Това я изтъргна от топлата прегръдка на съня и върна към действителността. Тя рязко се изправи, като разтриваше лакът. Ослуша се. Цареше пълна тишина. Не се чуваше дори шумът на двигателя. Изглежда бяха спрели. Тя дръпна завесата и видя, че са на завет под един стръмен тревист бряг.

Навлече анцуга и, без да срещне разбърканите си от съня коси, обиколи навсякъде да намери Джуд, но него го нямаше.

За да не губи време, тя метна чантата на рамо, взе куфара и почти се затича към палубата. Без съмнение бе на доста километри от Стратфорд, но знаеше, че трябва да се добере дотам, дори ако се наложеше да пълзи!

На брега имаше няколко плоски камъка, които можеха да служат за стъпала. Тя прехвърли през барда първо товара си, а после прескочи. Когато едва дишайки, се изкатери по стръмния бряг, с ужас видя Джуд.

— Закъде си се запътила, Шарлот? По-добре остави на мен това. — Той се пресегна и взе от ръцете ѝ чантата и куфара.

— Те са мои. Дай ми ги! Отивам си и смятам да се оплача в полицията! — Опита да вземе куфара и чантата си, но не успя.

— И какво се готвиш да им кажеш? — Очевидно ситуацията го забавляваше.

— О, неоснователни претенции, насилствено задържане, нанасяне на телесна повреда — не се безпокой. Ще се погрижа да звучи убедително.

Джуд поклати глава недоверчиво.

— Чудя се на кого повече ще повярват — на теб или на мен. Бас държа, че на мен.

В погледа ѝ се четеше подозрение.

— Какво искаш да кажеш? Нямах право да ме задържаш повече, Джуд Рентън! Ако кажа истината, ще...

— Мили Боже! Пък аз се надяхах, че няма да се наложи да давам гласност на някои компрометиращи обстоятелства — като например

това как снощи, прибирайки се на кораба, съм заварил една млада дама, сгушена в леглото ми — съвсем гола, ако не се лъжа. Да, не звучи лошо. Рискове на професията, предполагам. — Разпери ръце с престорено съжаление. — Да продължавам ли по-нататък?

— Не си прави труда — каза Шарлот със свито сърце. — Едно на нула за теб. Не мога да се оплача в полицията. Но и ти не можеш да продължаваш да ме държиш тук. Тръгвам си с или без чантата и куфара, дори ако ми се наложи да извървя целия път до вкъщи пеша...

— Разбира се — прекъсна я той, размишлявайки на глас, — бих могъл да разкажа същата история и на Флечър. Не вярвам да му стане приятно, като разбере, че сме съчинили историята с двете мили стари дами, за да го ощастливим по време на тайния ни съвместен уикенд...

Шарлот го изгледа гневно, после пхна ръце в джобовете си, за да обуздае надигащото се желание да се нахвърли отгоре му. Искаше й се да го прати по дяволите, но знаеше, че Джуд е напълно способен да изпълни закана си, а това — в най-добрия случай щеше да разгневи Стюарт, а в най-лошия — да го нарани. Тя не биваше да допуска това, но и не можеше да направи нищо. Трябваше да се подчини на деспотичния план на Джуд, надявайки се, че в понеделник той все пак ще я върне, без Стю да разбере истината...

— Добре, Джуд. Печелиш — гласът й бе равен, — както впрочем си знаел от самото начало. Досещаш се, предполагам, че държа твърде много на Стюарт, за да го нараня по този начин.

Тя погледна крадешком към него, но вместо очакваното презрение, синьо-черните му очи бяха пълни с гняв. Гняв, примесен с още нещо — толкова неуловимо, че не успя да разбере какво.

Той сложи ръката си върху нейната, но тя го отблъсна.

— Не се безпокой. Знам пътя.

Тя тръгна към плаващия си затвор, но за нейно учудване Джуд я дръпна за ръка и я поведе в обратна посока. На върха на стръмния бряг, където така безславно бе завършил опитът й за бягство, имаше ограда от глогина, в която се виждаше малка врата, Джуд я отвори с крак и повлече Шарлот със себе си по павираната пътека, която за нейно учудване, водеше към спретната дървена вила, боядисана в бяло и черно. Вилата не можеше да се види откъм реката, тъй като бе оградена от четирите страни. Отпред имаше четвъртата, покрита с

плочи тераса, маса, столове и шезлонги, а в задната част — занемарена цветна градина.

Джуд не ѝ даде възможност дълго да се любува на гледката. Повлече я припряно към входната врата и нехайно я отвори. Шарлот неволно се дръпна назад. Вилата сигурно бе собственост на негови приятели, помисли си тя. Джуд не би могъл да падне толкова ниско — да влезе с взлом в чужда собственост. Въпреки това тя се поколеба да влезе и той я придърпа вътре насила. Като се препъваше, докато вървеше, Шарлот се озова в кухнята.

Нямаше никой. Само остатъци от храна върху масата и куп мръсни чинии в мивката. Навярно бяха останали от предния ден. Никоя жена не би могла да търпи подобна свинщина дори час!

Погледна Джуд, който я наблюдаваше с иронична усмивка.

— Сигурен съм, веднага си отгатнала, че вилата е моя. По-точно, взех я под наем, както и „Ниърид“, до края на сезона. Това тук е моята бърлога.

— Значи си планирал предварително да ме отвлечеш и затова си измислил онази история с възрастните дами и кораба, така ли?

— Да.

— Но защо? — Бе толкова озадачена, че дори не изпита гняв.

Джуд тръсна куфара ѝ върху боровата маса.

— Това бе една благородна лъжа — каза кратко той. — Ако бях дошъл в офиса да ти кажа: „Шарлот, искам да прекараме заедно един дълъг уикенд в уединената ми вила край реката, далеч от очите на любопитните“ — щеше ли да приемеш?

— Не — отговори тя.

— Така и предполагам. Затова те излъгах. Прав съм бил, като разчитах на това, че ти не би могла да устоиш на тъжната история на една възрастна дама. Макар че начинът, по който проблеснаха очите на твоя приятел при вида на сумата, за което те наех, ме кара да мисля, че за няколко лири повече би те продал телом и духом. — Говореше с явна насмешка и Шарлот се изчерви от унижение. — И след като съм платил толкова много пари за теб, ще бъдеш ли така добра да престанеш да ме пронизваш с този убийствен поглед?

Тя се втренчи в него, опитвайки напразно да потисне ужасяващата мисъл, породена от думите му.

— Но... Какво искаш от мен? — едва успя да изрече и се подпря на мивката.

— О, не се безпокой, нищо непочтено.

Гледаше я усмихнато, със скръстени ръце и леко присвити очи, като че ли за да наблюдава по-добре реакциите ѝ.

— Премиерата на „Антоний и Клеопатра“ е след по-малко от две седмици. Но преди няколко дни — гласът му бе ироничен — скъпата Клеопатра скъса сухожилие и няма да може да играе няколко месеца. Всяко зло за добро, ако питат мен. Единствената роля, която ѝ подхожда, е ролята на опърничавата.

— Търсите ли ѝ заместница?

— Да — отговори кратко той, — но не това ме безпокои. Въпросът е в моите реплики. Напоследък съм повтарял една и съща сцена до припадък и репликите вече ми се губят.

— Но ти не си имал такъв проблем преди! Нямахше такова нещо в „Кориолан“.

— Да, но ролята на Овидий е доста малка. Хубава роля, но с малко реплики. С Антоний не е същото — ролята е огромна. Дойдох тук, за да играя тъкмо нея, а сега вече започвам да мисля, че връщането ми в Стратфорд е било голяма грешка...

Погледите им се срещнаха и Шарлот прочете в очите му неподправена болка, която едва ли се дължеше на проблемите с паметта му. Без да мисли, тя постави ръката си на рамото му, но той рязко се отдръпна и продължи грубо:

— Ето каква е задачата ти, мила Шарлот. Свободен съм до представянето на „Кориолан“ в понеделник вечер и смятам да използвам това време, за да науча идеално ролята си. Не желая да бъда прекъсван по никакъв повод, докато работя. Наел съм те да се грижиш за мен като започнеш с тази неразбория — отпрати поглед към умивалника той. — Трябва да готвиш, а когато се наложи, да ми бъдеш слушател. Ясен ли съм?

Невярваща, тя се втренчи в него. Мислеше трескаво. Три дни. В края на краищата три дни са само три дни и нищо повече. Не, не беше така. Затворена тук, само с Джуд, принудена да изпълнява безропотно всичките му прищевки — това изглеждаше непосилно! Почувства как я обзема паника. Не можеше да приеме! Той трябваше да я разбере.

Внезапно ѝ хрумна една мисъл и Шарлот се хвана за нея като удавник за сламка.

— Ами онези две актриси? Не би ли могла някоя от тях да се заеме с това? Като услуга, разбира се — не устоя и се заяде тя.

— Не. — Джуд поклати решително глава. — Не мога да ангажирам никого от състава. Ти ще се справиш чудесно, сигурен съм. Или трябва да ти напомня за Стюарт и блаженото му неведение за истинското ти местонахождение?

— Не! — изтръгна се от нея. — Не е нужно да ми напомняш! Достатъчно ясно ми го обясни още в началото. Искам само да кажа, че за мен си мошеник. Деспотичен мошеник — добави след кратък размисъл и се отправи към умивалника. — А сега може би ще оставиш на мира вярната слугиня да измие съдовете?

— Ще почакай малко. Нека първо ти покажа стаите и да се залавям на работа.

Въпреки че си бе дала дума да държи езика зад зъбите си, Шарлот не можа да устои на изкушението:

— Мили Боже, значи ще имам собствена стая? Мислех, че с малко повечко късмет ще ми дадеш височайшето си разрешение да се разположа в кучешката колиба...

Джуд се изсмя гръмогласно, взе куфара ѝ и се заизкачва по тясната стълба. Като го последва, тя се озова на малка площадка с две врати.

— Моята спалня — посочи ѝ с жест той — и банята. Намираме се на тавана.

Пред нея имаше дълго помещение, чийто скосен край завършваше с две капандури и прозорец между тях. Имаше диван и старомоден скрин от борово дърво. Подът бе застлан с ярка индийска постелка.

Шарлот прекоси стаята, наведе се и посегна да отвори прозореца. Точно под себе си видя горните клони на старо крушово дърво, което вече бе започнало да връзва плод. Отвъд оградата се виждаше ясно голям участък от завоя на реката, а на близката поляна се разхождаха тромаво ято свраки.

— Щастие, нещастие, път, писмо... — не усети как започна детската броилка тя, сочейки птиците една по една.

— Любов, тайна — чу зад рамото си гласа на Джуд. — Имаш ли някаква тайна, Шарлот?

Отговорът ѝ прозвуча нехайно:

— Че кой няма?

Мина покрай него и захвърли ръчната си чанта на леглото. Закопчалката се отвори и цялото съдържание се изсипа върху покривката. С вик на недоволство тя се наведе и започна припряно да прибира всичко обратно.

В това време Джуд остави куфара ѝ върху пода. С крайчеца на окото си тя видя как се стегна, хвърли бърз поглед към нея и се наведе да вдигне нещо от пода. Изправи се бавно, вирайки се в снимката, която държеше. Когато я видя, сякаш нещо я преряза на две. Протегна ръката си, която трепереше леко.

— Моля те, дай ми я.

Но той не ѝ обърна внимание. Стоеше неподвижно, с втрънен в снимката поглед и сякаш не забелязваше Шарлот. Колко пъти се бе канила да я хвърли в някое чекмедже или — още по-добре — да я изгори, упрекуваше се безмилостно тя за слабостта ся. Но не, бе я оставила в чантата си, за да се стигне до този ужасен момент...

Тя протегна предпазливо ръка и направи опит да го погледне скришом. С изненада забеляза, че лицето му е съвсем безизразно. Каквито и чувства да бе изпитал, беше ги овладял отлично. На снимката бяха тримата — той, брат му и тя — през онова последно щастливо лято. Шарлот бе облегната на Джуд, поставила едната си ръка върху рамото на излегналия се в краката ѝ Саймън.

Но вместо да ѝ подаде снимката, той я стисна още по-здраво. Само миг трая разтърсващата го болка. Прииска ѝ се да се втурне към него, да го прегърне и да му каже: „Джуд, нека сложим край на тази омраза! Нека поговорим за дните, през които тримата бяхме така щастливи! Нека поговорим за Саймън...“ Но лицето му отново бе придобило така познатото ѝ безпристрастно изражение и тя прошепна само:

— Моля те, върни ми я...

Без да я погледне, той сложи снимката в джоба си и отвърна:

— Може би.

Колкото и овладян да бе гласът му, Шарлот долови издайническата нотка. Но като че ли да заличи случилото се, на

вратата той се обърна и каза:

— Не се бави. Искам да закуся.

В думите му се таеше предизвикателство. Шарлот отново го погледна скришом, после с рязко, злобно движение дръпна ципа на куфара и започна да вади дрехите.

— Първо смятам да разопаковам багажа си, да взема душ и да се преоблека!

Джуд я изгледа замислено, после погледна предупредително часовника си.

— Давам ти петнадесет минути! — И излезе.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Шарлот едва се сдържа да не отвори вратата и да не извика след него. Вместо това събу маратонките си и започна бавно и методично да подрежда дрехи в гардероба.

Денят се очертаваше да бъде топъл. Чувстваше анцуга неприятно прилепнал към гърба си. Извади чисто бельо, бялата блуза без ръкави и гръб и късите жълти шорти, в които се бе надявала да прави слънчеви бани на палубата, докато старите дами поглъщат жадно с очи мочурливите поляни на Уорикшър... Съблече се, уви се плътно в памучния си домашен халат на цветя и стискайки в ръка дрехите в тоалетните принадлежности, се упъти към банята.

За малко да се поддаде на изкушението за една дълга, отморяваща баня, но при мисълта за Джуд, крачещ нервно на долния етаж в очакване на закуската си, се почувства толкова напрегната, че в крайна сметка се задоволи само с душ. Намаза тялото си хидратантен лосион и се облече бързо. Косата ѝ падаше на врата и тя почувства как по него започнаха да се стичат капчици пот. Намери в чантата си широка копринена лента и я събра на опашка. Макар да не беше изискано, така поне щеше да ѝ бъде по-прохладно.

Събра си нещата и отвори вратата тъкмо в момента, в който Джуд излизаше от своята стая. Почти като във френска комедия, помисли с ирония тя, но бързо се стегна, щом забеляза, че и той се е преоблякъл. Вместо сивите джинси, сако и бяла риза, беше сложил морскосин плюшен халат, завързан през кръста толкова небрежно, че разкриваше загорелите му гърди и крака. Не беше нужно голямо въображение да си представи, че отдолу е съвсем гол... Чувствайки как се изчервява, тя бързо отмести поглед към лицето му. Видя го да поглежда часовника си.

— Най-последно. Мина половин час.

Едва успяла да дойде на себе си, Шарлот измърмори:

— Имах проблеми с душа.

Джуд направи иронична гримаса и каза:

— Да беше ме извикала да ти помогна. — Тя не се поддаде на предизвикателството му и продължи към стълбата. Чу зад гърба си: — Между впрочем, вече закусих. Омръзна ми да те чакам.

Тя се спря по средата.

— О, съжалявам. — После, като опит за реванш, добави: — Едно пропуснато ядене. Напомни ми да ти платим неустойка.

На масата в кухнята имаше овесени ядки и мляко. Съчетанието от лошото ѝ настроение и напрегнатостта от близостта на Джуд бе разрушила напълно нейния обикновено добър апетит, но тя се насили да хапне малко овесени ядки, полети с прясно мляко.

Беше преполовила миенето на съдовете, когато го чу да влиза в кухнята. Погледна го крадешком и видя, че е обръснат и облечен в избелели къси джинси, които прилепваха към стегнатия му корем и бедрата. Това красиво, силно тяло...

— Какво има? — Гласът на Джуд я стресна.

Наведе се бързо над мръсния тиган, с който се бореше.

— Ако искаш да знаеш — каза му с леден глас, — чудех се как богат човек като теб не може да си позволи да си купи чифт свестни панталони или поне ножица, за да подравни този парцал!

Той се изсмя.

— Съжалявам, ако съм изневерил на класическите ти представи. Но когато прекарваш по-голямата част от времето си, надявайки един от друг по-тежки костюми, повярвай, че подобно облекло е цяло облекчение. Ако това те смущава, можеш да ги подгънеш. Но не и докато съм с тях.

— Нали каза, че имаш работа?

— Да. Но щом си се намоксила, ще изпереш ли и това? — Подхвърли ѝ купчина смачкани ризи.

Само преди секунда си бе казала, че независимо дали това ѝ харесва, обидното положение, в което я беше поставил, предполагаше да се примири с унижението. Нищо не можеше да направи, поне засега. Когато се върнеше в Стратфорд при нищо неподозиращия Стюарт, можеше да се отдаде на мечти за това как да отмъсти на Джуд. Но сега гордостта ѝ налагаше да се държи лоялно към клиента на фирмата.

— Чу ли какво казах, Шарлот?

— Да. Но нима не можеш да си купиш пералня?

— Преди няколко дни купих една, но тъй като ти щеше да дойдеш, реших да не си давам зор и да я мъкна дотук. — За миг пръстите ѝ застинаха върху тигана и тя се обърна към него. Значи решението да я отвлече не е било моментно хрумване. Не реагира, за да не му достави удоволствие, а и беше забелязала злорадата му усмивка. — Искаш да кажеш нещо ли?

— Не, нищо.

— Добре. Като ми потрябваш, ще те повикам — изрече той безцеремонно и излезе.

Като се увери, че е сама, Шарлот пусна тигана и се загледа към малкото дворче и оградата на своя затвор. „Нито каменни стени, нито железни огради ще ме спрат!“ — помисли. Не я плашеше тридневната работа — бе свикнала на тежък труд. Това, което правеше непоносимо затворничеството ѝ, бе постоянната близост на Джуд. Мислеше, че през годините на своето отсъствие се е променил, но зад фасадата на световноизвестен актьор, той бе останал същият: с непредсказуеми реакции и непрекъснато променящо се настроение.

Преди няколко минути образът на враждебния непознат внезапно бе изместен от стария, закачлив Джуд, макар и за кратко. „А ти имаш ли си някаква тайна?“ — спомни си тя. Внезапно, против волята, миналото изплува в съзнанието ѝ. То изглеждаше така болезнено близко и въпреки това — застрашително, че тя почувства как я обхваща паника. Как би могла да се надява, че следващите три дни ще минат без тези спомени — и как да реагира, когато те изплуват? Дали пък да не каже на Джуд тайната, която криеше от него цели седем години? Не смееше и да помисли как би реагирал...

„Запази спокойствие“ — повтаряше си тя. Усети как полека-лека паниката започна да отстъпва. Спасението бе само в работата, за да не оставя ума си в бездействие. Освен това трябваше да стои настрана от Джуд.

Отново се наведе над мивката, после изпра ризите и ги просна на въжето зад вилата. Когато тайничко надникна, видя с облекчение, че Джуд седи на един от шезлонгите и репетира текста си с диктофон в ръка.

Френският прозорец, водещ към дневната, бе отворен и тя влезе. Стаята бе приятна, комфортно обзаведена, но макар да се различаваше твърде много от лондонския му апартамент, породила у нея същото

усещане. Независимо от парите си, помисли си с горчивина, Джуд водеше чергарски живот. Наистина, имаше огромна бяла къща с колони някъде в Калифорния, но това бе всичко.

Той живееше по съвсем различен начин от времето на детството си в „Мейнър“, заобиколен от задружното любещо семейство... Тя сърдито отпъди тези мисли. Нима щеше да заприлича на някоя сантиментална глупачка? Щом Джуд води този скитнически живот, сигурно така му харесва — не можеше да има друга причина.

Имаше едно нещо обаче, което със сигурност бе лично негово. Усети го не само защото не пасваше на обстановката. Това беше една голяма картина, окачена на стената точно срещу прозореца. В началото ѝ приличаше на цветна сюрреалистична мацаница в жълто и оранжево, но когато се вгледа по-внимателно, видя, че е изображение на гигантски феникс с нажежено до червено тяло. Художникът бе уловил мига, в който птицата току-що бе започнала се възражда от собствената си пепел, все още заобиколена от пламъци, с гордо вдигната човка и мощно разперени криле, обзета от екстаза на новия живот...

При вида на картината Шарлот бе обхваната от прилив на противоречиви чувства, че извърна глава с облекчение. Стаята се нуждаеше от сериозно почистване и тя взе прахосмукачката. Когато привърши, излезе да набере от градината голям букет маргарити. Тананикаше си, почти забравила за присъствието на Джуд, когато чу властния му глас:

— Шарлот, ела тук!

— Не е нужно да викаш. Не съм глуха — отвърна студено тя.

Наблюдаваше я как се приближава с огромния букет в ръце и каза иронично:

— Ще разкрасяваш ергенската ми бърлога, а? Когато свършиш с градинарството, направи ми кафе.

— Забрави ли вълшебната думичка? Би трябвало да кажеш: „Ще ми направиш ли кафе, МОЛЯ?“ — поправи го тя.

Когато се върна с кана кафе, той дори не я погледна. Посочи ѝ с жест земята до себе си. Тя се наведе да остави каната, после се изправи и се загледа в него. Бе зает с прослушване на някакъв запис, но накрая вдигна очи.

— Е? — В гласа му звучеше раздражение, което той не си даде труд да прикрие. Наведе се да изключи диктофона.

— Питам се — започна колебливо Шарлот — какво би искал за обяд.

— Каквото и да е. — Устните му бяха стиснати гневно и той отново включи касетата.

Прекалено горещо бе, за да стои вътре, затова тя прекара остатъка от времето си плевейки цветните лехи в другия край на градината. Когато се изправи, за да облекчи уморения си гръб, погледна часовника си и се ужаси. Господи, кое време беше? Отиде на пръсти до ъгъла и надникна. Джуд още се трудеше над репликите. Чуваше гласът му ту да се повишава, ту да се понижава, прекъсван от време на време от вик на разочарование при някоя несполучлива реплика. Може би обядът щеше да подобри малко настроението му...

В кухнята Шарлот бързо прегледа съдържанието на хладилника. Тъй като не смееше да се изложи на хапливите забележки на Джуд, реши да направи бъркани яйца — единственото, което умееше да готви добре. Шест яйца, лъжица сметана, чер пипер... Нареди всичко върху поднос, после сложи върху него препечени филийки и отиде да му ги занесе.

Когато тя прекосяваше терасата, Джуд остави книгата си, протегна се с наслада и каза:

— Тъкмо навреме. Страхотно съм огладнял! Какво ми носиш?

— Бъркани яйца — отговори тя. Бе решила, че каквото и да става, няма да му позволи да я вбеси отново.

Той се намръщи.

— Бъркани яйца ли?

Шарлот въздъхна дълбоко.

— Ами... Ти каза да направя „каквото и да е“.

— Но не и бъркани яйца! Върви да приготвиш нещо друго!

Шарлот се загледа замислено в него. Имаше вид на човек, изтощен до края на силите си. Когато посегна отново към диктофона, Шарлот взе чинията от подноса и я изсипа отгоре му.

Джуд скочи побеснял, а истеричният смях, надигащ се в нея, отстъпи място на паниката.

— Защо го направи, по дяволите?!

— Защото си невъзпитано прасе! — изрече тя със смесица от гняв и ужас.

Щом ядосаният Джуд се пресегна да я сграбчи, ужасът взе връх. За момент се поколеба в опита да запази достойнството си, но когато реши да побегне към вилата, бе вече твърде късно. Той я стисна през кръста и я повлече със себе си на тревата, без да обръща внимание на дивите ѝ викове и сипеците удари ръце. Застана на едно коляно, метна я върху него и започна да я удря по задните части като малко дете. Побесняла от унижение, тя изви глава и ухапа вътрешната страна на бедрото му. Джуд изрева от болка и я блъсна така, че тя се претърколи. Лентата се изхлузи от опашката ѝ и косата се разпусна. Шарлот отметна падналите върху лицето си кичури и се изправи трепереща. Той гледаше бедрото си, където ясно личаха отпечатъците от зъбите ѝ.

— Съжалявам — прошепна тя. — Но не трябваше да правиш това...

— Имаш късмет! А сега ще отида да дезинфекцирам ухапаното място, докато не съм хванал тетанус! Жалко, че нямам да си сложа и змийска противоотрова!

Когато той си отиде, Шарлот седна със свити колене, като се полюшваше отчаяно напред-назад. Цялото ѝ тяло се тресеше. Какво ставаше с нея, питаше се тя, обзета от паника. За няколко часа бе загубила облика на улегнала зряла жена. Всъщност се бе превърнала отново в буйната седемгодишна хлапачка, която някога бе ударила Джуд по главата с помпата за колело заради отказа му да играе с нея на крикет. Тогава — както и сега, той я бе метнал върху коляното си и ѝ бе теглил такъв хубав бой, че задните ѝ части я боляха дни след това. Когато се оплака на баба си, тя само рече:

— Бъди благодарна, че си се отървала само с това, ти, непокорна малка госпожичке!

Пророчески думи... Сломена от болка и отчаяние, Шарлот опря глава върху коленете си и от очите ѝ започнаха да капят сълзи...

Не усети кога Джуд се върна. Когато видя крака му досами лицето си, замръзна. Той се отпусна на тревата до нея, прегърна я през раменете и обърна към себе си мокрото ѝ от сълзи лице. После прошепна:

— Не плачи. Извинявай, че те наплясках, само, за Бога, Чарли, не плачи!

Чарли! При звука на детския ѝ прякор тя изстена и избухна в истеричен плач. Джуд леко я разтърси.

— Спри, преди да си удавила в сълзи и двама ни! — Бръкна в джобовете на панталоните си и извади носната си кърпичка да попие сълзите ѝ. Тя опита да потисне риданията и без да го поглежда, взе кърпичката от ръката му и изтри последните сълзи.

Когато му я върна, видя ухапаното място, зачервено и подуто. Погледна го, но вместо гняв в очите му се четеше полусъчувствие-полунасмешка. Това я обърка още повече. Сподави една последна, виновна въздишка и ъгълчетата на устните ѝ увиснаха.

— Извинявай, Джуд. Не биваше да го правя. Просто не знам какво ми стана...

Той ѝ се усмихна мрачно.

— Предполагам, че и двамата сме изпуснали нерви. Изглежда ролята на Антоний ме натоварва вече, отколкото съм предполагал. Забравих — плъзна поглед по лицето ѝ, после надолу към извивката на гърдите, — че вече си зряла жена, Шарлот, и е малко късно за подобен вид наказания, сега да вървим в кухнята да си направим сандвичи със студено месо и салата.

Той я прегърна през раменете и я поведе към кухнята. Внезапно я пусна рязко, сякаш допирът на голата ѝ кожа го изгаряше. Овладеяният му жест и връщането към официалното ѝ име я засегнаха. Той явно съжаляваше за проявената преди малко нежност и сякаш искаше да каже: „Съжалявам, че те наплясках, но нали вече се извиних?“

И беше прав. Свързващите ги спомени ги разделяха като непреодолима пропаст. Тя щеше да остане от едната ѝ страна, а Джуд — от другата. Така бе най-добре.

Джуд почти не проговори, докато се хранеха в кухнята. Сякаш беше издигнал защитна стена около себе си. Лицето му бе придобило онзи далечен сдържан израз, от който тя се страхуваше още като дете. Той блъсна стола си назад и стана в момента, в който свършиха.

— Остави това — спря я в момента, в който тя започна да събира чиниите. — Искам да ми помогнеш.

Шарлот го последва във вътрешния двор, като си повтаряше, че е така, защото тя е тук. Перспективата да прекара един безкраен следобед с Рентън и неговите роли не ѝ се струваше особено

примамлива. Той домъкна още един шезлонг и го постави срещу своя. Шарлот тайничко го избута няколко сантиметра по-надалеч и седна, а Джуд хвърли в скута ѝ копие на „Антоний и Клеопатра“.

— Започваме оттам, докъдето бях стигнал — действие четвърто, дванадесета сцена. Намери ли го? Какво има? — нетърпеливо рече той.

— Нищо... Нищо особено. — Не можеше да му каже, че изпитва известно неудобство да го гледа как работи.

— Добре — стрелна я той с поглед и зарецитира, но след няколко строфи се запъна и спря: — Подсказвай ми, за Бога!

Пръстите ѝ се впиха в стола и тя затърси текста.

— „Край! Провал!“ — започна тя.

— „Загубено е всичко! Тази подла египтянка ми измени...“

Магията на гласа му я завладя и тя престана да следи текста. Беше се навел напред, затворил очи, леко смръщен. Тя не бе в състояние да откъсне поглед от него и скришом го изучаваше. Дори небрежно отпуснат и в стари къси панталони, той излъчваше онзи неуловим чар, присъщ на звездите. Под избелялата шапка, косата му изглеждаше гарвановочерна със синкави отблясъци. Устните му — едновременно чувствени и тънки, привличаха повечето жени.

Внезапно си спомни редове от една статия за него: „... Зад уникалния му чар се крие нещо опасно, от което жените се страхуват и в същото време го намират за изключително възбуждащо... А в погледа — мрачен, пронизателен и изпепеляващ, се чете заплаха и стаена страст...“

Шарлот прикова поглед в лицето му и замръзна — той също я наблюдаваше! Заради сянката от шапката не ставаше ясно какво крият очите му, ала тя подскочи.

— Обади ми се, когато си напълно готова... — каза той.

Иронизираше ли я, или така ѝ се стори?

— Извинявай. Изглежда загубих реда...

— Да, загуби го! — В гласа му несъмнено имаше ирония.

Изчервена от смущение, Шарлот бързо се наведе над текста. Докато репетираха, Джуд се изнервяше все повече, което пък предизвикваше у нея непрекъснато растящо напрежение.

Най-сетне минаха действието и стигнаха до монолога на Антоний преди самоубийството му. Джуд сякаш бе забравил, че това е

само репетиция... Измъченият му глас я завладя, в гърдите ѝ се надигна стон, а очите се изпълниха със сълзи, които бавно започнаха да се стичат по страните ѝ... Не усети как папката с текста падна от ръцете ѝ... Гледаше Джуд като омагьосана, когато внезапно го чу да казва:

— Хайде! Какво става?

— Аз... Из... Извинявай... — заекна тя и вдигна текста.

— За Бога! — извика Джуд.

Все още подвластна на магията на гласа му, тя не помръдна. Чак тогава той съзря блестящите ѝ от сълзи очи. Джуд се наведе напред и посегна да избърше мокрите ѝ страни. Но когато я докосна, Шарлот рязко се отдръпна. Той свали шапката и прокара пръсти през косата си.

— О, Господи! Стига за днес. Слънцето клони към залез и е време да се сбогуваме с Антоний.

Шарлот погледна часовника и ахна от учудване. Бяха работили часове наред! Когато се размърда, усети, че цялата се е схванала. Изправи се полека, за да облекчи раменете си. Чувстваше се изцедена докрай. После ѝ притъмня, тя подпря с ръка главата си и отново се отпусна върху шезлонга. Джуд скочи и се наведе над нея.

— Бледа си...

— Не... Добре съм. Трябва да ти донеса да хапнеш нещо... — Помъчи се да стане, но той нежно и внимателно я побутна обратно в шезлонга.

— Ще седиш тук. Тормозих те цял следобед, така че да ти сготвя, е най-малкото, което мога да направя за теб. А и не искам да рискувам да получа отново бъркани яйца...

Цялата потръпна от топлината в усмивката му. Той сложи пръст на устните ѝ, после нежно обходи очертанията им.

— Шарлот... — Гласът му беше дрезгав. Внезапно се отдръпна и изправи. Кръвта бучеше в ушите ѝ.

— Какво ще кажеш за пържола и салатата?

Тя благодари наум за бързата промяна в поведението — така ѝ даваше възможност да потисне собствените си чувства.

— Чудесно, благодаря. — Гласът ѝ не прозвуча съвсем естествено.

Когато той влезе във вилата, тя скочи и нервно се заразхожда из градината. Спря да погледа едно врабче на живия плет, после се наведе

да помирише цъфнала роза. И сякаш през цялото време имаше усещането, че пропада в мрачна бездънна пропаст. Смущението не я напусна нито за миг. Това особено усещане за дезориентация едва ли се дължеше единствено на неговия жест, когато прокара пръст по устните ѝ.

Цялата гореше и помисли, че може би е попрекалила със седенето днес под слънчевите лъчи, докато репетираха. Очевидно то бе причината за всички неразположения... Ала странното усещане не изчезна...

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

След като хапнаха, Джуд излезе от кухнята, а Шарлот изми съдовете. Когато приключи, надникна в дневната. Джуд се бе изтегнал на канапето с ръце под главата си. Беше затворил очи, а на лицето му бе застинал болезнен израз, докато прослушваше записите. Погледът ѝ се спря върху косите му...

Онези коси, които тя веднъж — само веднъж — бе милвала с толкова любов... За миг ехото на копнежа, който я бе измъчвал толкова години, я изпълни отново...

Шарлот тихо затвори вратата и отиде да си легне.

Часове по-късно, или поне така ѝ се струваше, ѝ се причуха крясъци на сова. Тялото ѝ гореше. Тя отметна завивките в просъница и кожата я засърбя. Запали лампата да огледа почервенелите си ръце и гърди, още по-червени под бялата бродирана нощница.

Стана и извади тоалетната си чантичка, макар да бе сигурна, че вчера в бързането е забравила вземе лосион против слънчеви изгаряния. Вече си лягаше, примирена с вероятността да прекара една неприятна безсънна нощ, когато се сети за изпитания бабин лек в такива случаи — студено кисело мляко.

Къщата долу бе тъмна, а вратата на стаята на Джуд — затворена. Тя се послуша, но не чу никакъв шум. Слезе по стълбите и надникна в дневната — едва не подскочи от изненада. Завесите не бяха дръпнати и на лунната светлина видя Джуд. Все още бе на канапето, но този път с чаша в ръка и преполовена бутилка уиски на масичката.

Не помръдваше и тя помисли, че е заспал. Когато пристъпи нерешително, усетил присъствието ѝ, той бавно извърна глава. Лицето му беше много бледо, а очите — непроницаеми. Взираше се в нея, без да продума. Разтревожена, Шарлот приближи.

— Какво има, Джуд? Да не си болен?

— Чарли? — Гласът му идеше някъде отдалеч. — Какво правиш тук? Мислех, че спиш.

Нещо в гласа му я накара да съжали, че е слязла.

— Спях, но слязох за кисело мляко.

— Ако ти се пие нещо, ела да ми правиш компания.

— Не, благодаря. Пил си достатъчно и за двама ни.

— О, Шарлот, не бъди толкова примерна! Аз не съм като приятеля ти. Пийни си.

— Не, благодаря. А колкото до киселото мляко, то ми трябва, защото съм изгоряла.

Джуд запали лампата на масичката и погледна Шарлот.

— Разбирам. Аз съм виновен, предполагам. Трябва да имам някъде лосион против изгаряне. По-добре се намажи него.

Когато ставаше, за да отиде за лосиона, нещо падна от скута му, без той да забележи. Шарлот вдигна снимката от земята и се загледа в нея. Вероятно и той е имал нужда да си припомни онези златни времена. Чуха се стъпки и тя бързо пъкна снимката под една от възглавниците.

Джуд носеше огромно шише със скъп лосион против слънчево изгаряне.

— Благодаря. — Шарлот протегна ръка, но той се дръпна назад.

— Аз ще те намажа.

— Не, Джуд, моля те, недей! Нека аз. Много ме боли...

Той се намръщи, но се съгласи:

— Добре, ала ще постоиш малко при мен. И недей да ми възразяваш. Не забравяй, че съм си платил за услугите! Седни...

Гледаха се безмълвно няколко секунди, после тя прекоси стаята и седна на най-отдалечения стол, като непрекъснато опитваше да прикрие краката с нощницата си.

Джуд се просна на канапето, отпи от чашата с уиски, подложи ръце под главата си и се изтегна.

Шарлот знаеше, че той я гледа, ала в никакъв случай не искаше да срещне погледа му. Тишината ставаше все по-мъчителна, а Шарлот чуваше силните удари на сърцето си. Пръстите ѝ заиграха с връзките на нощницата. Ако продължаваха да мълчат, щеше да избяга от стаята и от потискащото присъствие на Джуд!

— Да не би Стюарт Флечър да те харесва в бяла памучна нощница? — попита той подигравателно. Тя бе толкова изненадана, че не можа да отговори. — А има мъже, които биха облекли разкошното ти тяло в коприна и дантели...

Стиснала ръце в скута си, Шарлот заби поглед в земята. С всички сили се мъчеше да овладее треперенето, обхванало цялото ѝ тяло.

— Не говори така — промълви тя с умоляващ глас.

Наложи си да се облегне назад, за да прикрие нервността. На стената зад нея беше птицата феникс и тя се хвана за темата като удавник за сламка:

— Твоя ли е картината? — Обърна се с гръб към него, за да я погледне още веднъж.

— Да, красива е, нали? — рече Джуд. — Купих я миналата година от Мексико, когато снимах един филм.

Разбира се, филмът за гражданската война — беше спечелил „Оскар“ за ролята си на партизански командир, предаден накрая от възлюбената си...

Когато се обърна отново към него, видя, че се усмихва — изглежда си спомняше с умиление за онова време. И тогава се сети за Клаудия Уексфорд! Точно тя му партнираше! И точно този беше филмът, който не пожъна очаквания успех, въпреки неизброимите еротични сцени. Спомни си и клюките...

Един журналист бе направил множество намеци в статията си „Повторение на «Клеопатра» с Бъртън и Тейлър“. Вероятно за това мислеше и Джуд сега...

Заглождиха я безброй съмнения и тя се вкопчи в облегалките на стола. Но какво ставаше с нея? Не, не ревнуваше! Не можеше да ревнува Джуд от онази жена, която и да беше! Защото ако го ревнуваше, това означаваше, че...

Тя прехапа устни и внимателно се вгледа в Джуд. Сенките под очите му личаха още повече, а около устните имаше бръчици от умора и напрежение.

Шарлот се мъчеше да се пребори с нарастващото желание да изтича при него, да коленичи и да целува тези сенки и бръчици до забрава...

Значи, в края на краищата, през онази студена мъчителна утрин в двора на църквата Джуд не бе успял да унищожи завинаги чувствата ѝ... Те само са тлеели под пепелта и са чакали неговото завръщане, за да лумнат отново, също както феникса от картината. Но за разлика от птицата, Шарлот не се радваше, само сърцето ѝ препускаше лудо...

Джуд пресуши чашата си, взе шишето с лосиона против изгаряне и ѝ го подхвърли предизвикателно.

— Взе ми го, Шарлот. Сега вече можеш да си вървиш. — Когато тя се изправи уморено, той забеляза бледото ѝ лице добави: — Изглеждаш така, сякаш... Но утре ни предстои доста работа по текста. Ще репетираме същите сцени, така че ще ми трябваш през целия ден...

Строфи, сцени, цели действия... Пак и пак... Някои се получаваха добре, други — не.

Шарлот слушаше, поправяше, играеше... Рентън се държеше безмилостно, така че в края на деня и двамата бяха напълно изтощени. Накрая спряха и Джуд отиде да се изкъпе, а тя остана да приготви нещо за хапване — бяха прегладнели. По-късно, когато приключиха с храненето, Джуд стана, без да обели дума, и влезе в другата стая, стиснал текста в ръка. Затвори вратата с такава решителност, сякаш слагаше табела с надпис: „Стой настрана“.

Шарлот събра масата и взе душ. Стана почти десет. Вече можеше да си легне. Без съмнение, за Джуд вечерта щеше да протече като предишната — напрегната работа плюс уиски.

Но когато надникна през прозореца на спалнята си, навън още бе светло. Над реката се стелеше синкава мъгла, а на брега имаше коне. Мъглата ги обгърна и останаха да се виждат само гърбовете и главите им — все едно че плуваха.

Шарлот захвърли нощницата и дрехите, които бе носила през деня и облече бялата крепонена рокля с изрязано деколте.

Долу се чуваше гласът на репетиращия Джуд. Тя се измъкна през кухнята и прекоси градината. Прикриваше се, макар да беше убедена, че след напрегнатия ден ѝ се полага разходка преди лягане.

Отвори портата и с приятното усещане, че е свободна, се запъти не към реката, а направо през полето, като нагази във високата до кръста трева. Постоя да наблюдава мъглата. Усети как напрежението от двата дни я напуска. После чу хлопването на вратата и разбра, че Джуд идва насам.

Ядоса се. Защо вървеше след нея? Не може ли да я остави сама? Винаги ли трябваше да си изкарва всичко на нея?

Той се приближи до нея.

— Благодаря, Шарлот — каза.

— За какво?

Джуд сложи ръка на рамото ѝ и тя настръхна от докосването. После въздъхна облекчено — в крайна сметка това бе обикновен приятелски жест.

— Ами за това, че си така търпелива с мен. Горката Чарли... — Сълзи напълниха очите ѝ, когато чу детския си прякор. — Така те изтормозих тези дни! Знам, че не е лесно да се работи с мен. Разбрах, че една от колегките ми ме нарича „онзи арогантен кучи син“. — Усмихна ѝ се без чувство за вина, после зарови ръка в косата ѝ: — Сигурно нямаш търпение да си тръгнеш.

„Не, не искам да си вървя! — едва не извика Шарлот. — Обичам те и може би никога вече няма да бъда толкова близо до теб!“

— Всъщност аз те излъгах за причината за завръщането си тук... — започна Джуд. — Решението ми се дължеше отчасти на прекомерната ми натовареност, но всъщност дойдох, защото много исках да се върна в Стратфорд, чувствах, че трябва... Ала не се получи. — Той се взираше някъде далеч над водата. Лицето му бе измъчено и без да мисли, Шарлот взе ръката му и я погали. Той не реагира. — Заради Саймън е... — продължи той. Тя трепна, когато чу името, а Джуд се усмихна измъчено. — О, не се безпокой, няма да си правя опити с теб. Никога не съм се отърсвал от чувството си за вина, разбираш ли? Хиляди пъти съм се питал — трябваше ли да замина с него за Италия. Смешното е, че го направих отчасти заради него. Просто се вкопчих във възможността, но си мислех, че това ще му помогне. Ако бях изчезнал от сцената, може би щеше да успее да се освободи от влиянието ми. Но вместо това неговата смърт повлия на мен. И то така, че никога няма да успея да се отърся. Този сезон се върнах тук съвсем умишлено, като се надявах, че веднъж завинаги ще се освободя от миналото си. Но не става, Чарли. Изобщо не се получи.

Думите му я изпълниха с болка. Но първо трябваше да успокои него... Всичко стана някак съвсем естествено, макар сърцето ѝ да биеше притеснено да не би той да я отхвърли отново. Ръцете ѝ се плъзнаха по врата му, обърнаха главата му към нея и я притеглиха към гърдите. Гъстата му коса погали кожата ѝ, а Шарлот облегна глава върху неговата, обзета от сладко-горчива радост.

Усети горещият му дъх върху кожата си и по-скоро усети, отколкото чу как шепти името ѝ. После той бавно повдигна глава. Шарлот не посмя да го погледне.

— Чарли? — В гласа му се долавяше учудване, но понеже тя не отговори, Джуд хвана брадичката ѝ в я повдигна. Онова което съзря в очите му, я накара да потръпне. — О, Чарли... — повтори той и я целуна.

Шарлот се разтрепери от чувствата, бушуващи в гърдите ѝ. Джуд сигурно бе усетил треперенето ѝ, защото я прегърна и силно я притисна към себе си.

Ласката му беше не само нежна, но и настояща. Шарлот зарови пръсти в косата му и го притисна обратно към себе си. Устните на Джуд се плъзна надолу по шията ѝ се спряха на ямичката в основата на врата ѝ.

Тя погали нежно с пръст устните му, а после го прегърна през раменете. Той я сложи да легне на голата земя, изправи се и с бързо движение събу късия панталон. Застана над нея и тя за миг видя отново онзи млад античен бог с бронзово изваяно тяло. След секунда беше до нея, като грубо вдигна полите на роклята ѝ, „Никаква нежност!“ — помисли горчиво тя. Както винаги, Джуд сякаш бе обладан от зъл демон, който го караше да се държи дивашки. Тя се задъха, когато със силно движение потъна в нея. Шарлот усети надигащата се възбуда в тялото си, която трябваше да бъде удовлетворена. Джуд шепнеше името ѝ отново и отново, докато проникваше в нея все по-бързо и пълно. Накрая влажното му тяло се отпусна уморено върху нейното...

Остана така известно време, после вдигна глава и я погледна с унила усмивка, сякаш искаше да се извини.

Шарлот изпитваше необичайно спокойствие, което я изпълваше с щастие и заличаваше годините на отчуждение между двамата им.

Мъглата приближи, обгърна ги и Шарлот потръпна, внезапно усетила хлад. Джуд се изправи и протегна към нея ръце да я вдигне. Прегърна я през кръста и я притисна към себе си. Така се прибраха във вилата. В кухнята той обърна лицето ѝ към своето, взе ръката ѝ и я приближи до устните си. Зацелува чувствено дланта ѝ, докато отново я обзе желание.

— Остани при мен тази нощ, Чарли... — прошепна той, а в отговор тя стисна ръката му.

В спалнята му бе все още светло. Джуд развърза панделките, които придържаха косата ѝ и нежно я разроши. После внимателно и без да бърза, разкопча деколтираната рокля и я свали. Когато докосваше кожата ѝ, тя настръхваше. Той коленичи пред нея, за да свали бикините, а после се изправи и я огледа с възхищение.

— Някой... — започна Джуд, но внезапно млъкна. Последва дълга пауза, след което продължи: — Някой казвал ли ти е досега колко красиво е тялото ти? — Говореше с тих топъл глас и тя го погледна учудено.

Красиво? Тялото ѝ? Не, никой не ѝ бе казвал такова нещо.

— Не — прошепна тя и тъй като Джуд не бе престанал да я гледа, възбудата отново започна да се надига някъде дълбоко в нея. Той усети потръпването ѝ, възкликна тържествуващо и я сграбчи в обятията си.

— Не се страхувай от мен, Чарли. Обикновено не съм такъв... грубиян. Повярвай ми!

Личеше, че е искрено възмутен от себе си, и вместо отговор тя погали леко гърдите му. Много внимателно той я положи върху леглото и се отпусна до нея. Подпрян на лакът, бавно и нежно започна да милва тялото ѝ — раменете, талията, извивката на бедрата, корема... Тя усети как желанието ѝ нараства.

Накрая ръката му погали гърдите ѝ. С притворени очи Шарлот си представяше дългите красиви пръсти върху бялата си кожа, пръсти, които нежно рисуваха възбуждащи кръгове... А когато той пое зърната ѝ с устни, тя извика от удоволствие и се притисна към него, ала Джуд леко я отблъсна.

— Ш-ш-шт. Всичко по реда си. Имаме цяла нощ...

Ръката му се премести по-надолу, отпусна се върху корема ѝ и започна да гали с палец вътрешната част на бедрото, докато тялото ѝ изпита болезнена необходимост от удовлетворение. Но той все още не предприемаше нищо. Тогава тя разбра, че не бе отгатнал колко е неопитна. Напротив, с умелите си ласки сякаш искаше да ѝ каже, че този път няма да бърза, а ще я изчака. Палецът му се движеше и изтръгваше от нея стон след стон. А когато тя обърна неспокойно глава към него, Джуд прошепна в косите ѝ:

— Спокойно, миличка...

Спокойно ли? Та на нея ѝ се струваше, че ще умре, ако той в най-скоро време не я освободи от тази пулсираща треска, която бе обхванала цялото ѝ тяло! Изви се към него и прокара ръка надолу по гръбнака му в безмълвна молба. Когато накрая пръстите ѝ докоснаха напрегнатите мускули на корема му, Джуд я прегърна и притегли към себе си. Когато я облада, усети как тялото ѝ сякаш се отвори за него като пролетен цвят, жадуващ за слънчеви ласки.

Пръстите ѝ се вкопчиха в раменете му и я заля мощната вълна на страстта, която я повлече в дълбините на насладата...

Шарлот извика името на Джуд, притисна се към него с всички сили и двамата се издигнаха към върховете на пълното блаженство...

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Шарлот бавно изплува от забравата на съня. През прозореца нахлуваше ярка дневна светлина. Снощи Джуд бе пропуснал да дръпне пердетата и бяха прекарали нощта с тела, огрени от лунна светлина.

Тя се надигна безшумно на лакът, за да го погледа в съня му. Чертите на лицето му бяха загубили твърдостта си, устата бе отпусната в полуусмивка, около очите му нямаше сенки. Той леко помръдна и върху лицето му падна кичур коса. Дългите мигли леко потрепнаха, после замряха. Изглеждаше толкова уязвим! Нямаше и сянка от студената му ирония и приличаше досущ на онзи Джуд от времето, когато светът още не се бе сгромолясал така болезнено за нея, когато още не бе напуснала Стратфорд и срещнала...

Стюарт! Прониза я чувство на вина. Лежеше загледана в тавана над себе си. Решението ѝ дойде внезапно, но бе твърдо — нямаше да се омъжи за Стюарт! Знаеше, че е права. Навярно дълбоко в себе си винаги го е знаела, но съзнателно е потискала тази част от съществуването си, която ѝ е нашепвала, че не бива да заменя Джуд с никой друг. Не я интересуваше какво смята да прави той. Достатъчна ѝ бе само тази нощ.

На него му предстоеше още един тежък ден в изучаване на ролята на Антоний. Мисълта за това я накара бързо да се изправи. Нахлузи лятната си рокля и слезе на пръсти в кухнята да направи кафе. В малкото огледало над мивката видя лицето си. Бледото овладяно изражение бе изчезнало, заменено от свежа руменина, блестящи очи и устни, подпухнали от целувките на Джуд. Тя се прозя и се протегна с удоволствие. Даде си сметка, че през всички тези години нещо в нея е било мъртво и чак сега — подобно на Феникс — е възкръснало за нов живот.

Несъзнателно бе натиснала копчето на телевизора. Предаваха някакво сутрешно шоу. Тъкмо наливаше вода в чайника, за да направи и чай, когато чу говорителя да казва:

— Ролята на Клеопатра в „Антоний и Клеопатра“ е твърде голяма, тежка и отговорна. Сигурна ли сте, че ще се справите само за десет дни, госпожице Уексфорд?

Пръстите на Шарлот замръзнаха върху дръжката на чайника. Остави го на масата и се загледа в телевизора.

— Разбира се, предстои усилена работа, но за щастие зная ролята. Играх я миналата година в едно представление на открито, посветено на учителя ми по актьорско майсторство. Така че, когато Джуд ме покани...

— Да, небезизвестният Джуд Рентън! — прекъсна я водещият. — Е, поне сте играли заедно неведнъж. Ако не се лъжа, вие двамата сте доста близки от дълго време, при това не само на сцената. Въпреки че се появиха слухове за раздялата ви...

Актрисата поклати енергично глава.

— Забравете ги! Това са само зловни приказки! Ние с Джуд сме все още... твърде близки, както сам се изразихте.

— Чухме също, че смятате да се жените...

Интервюирацията замълча многозначително, а Клаудия Уексфорд му се усмихна обезоръжаващо.

— Нямаме право да ме питате за това, особено в този ранен час, когато току-що съм долетяла от Бостън — изрече тя глезено с провлечен американски акцент. — Но да, би могло да се каже, че няма да бъде изненада, ако скоро чуем звън на сватбени камбани...

Как ѝ се искаше да мрази Клаудия! Ала не можеше... Красива, самонадеяна, очевидно твърде интелигентна, госпожица Уексфорд беше обградена, подобно на Джуд, от някаква особена аура, която ги правеше различни от останалите простосмъртни.

Сърцето на Шарлот се сви болезнено. Разбира се, че Джуд щеше да се ожени за Клаудия Уексфорд! Той сигурно я обожаваше...

Интервюирацията вече бе сменил темата, опитвайки се да изкопчи нещо за предстоящото представление. Актрисата ентузиазирано обясняваше своята интерпретация на ролята:

— Нямам намерение да представя Клеопатра като някоя презряла красавица и макар да не съм го обсъждала с Джуд, смятам, че той пък няма да изиграе Антоний като застаряващ плейбой под чехъл.

Шарлот се почувства като аутсайдер, като обикновен зрител, напълно изключен от тази част на живота му. Но нима скоро нямаше

да бъде изключена от живота му изобщо? Та той нито бе казал, че я обича, нито ѝ бе обещал нещо... Тя му се бе отдала доброволно, защото го обичаше — за разлика от него. Истината я връхлетя, грозна и ужасяваща.

Шарлот изстена от отчаяние. За него тя беше само част от миналото, дух, който той отчаяно се мъчеше да пропъди. Е, вече бе успял. Безпогрешният инстинкт, който винаги бе имала спрямо него, сега ѝ подсказваше, че той се чувства отново цял и невредим. А как самата тя щеше да понесе — точно в мига, в който любовта ѝ бе разцъфнала отново — сдържаната му любезност, гримасата на съжаление и някое: „Знаеш, че винаги ще те обичам, Шарлот, НО...“

— Да очакваме ли еротични сцени като тези от „Огнени богове“?

Шарлот изключи телевизора, взе чантата си и се отправи невидждаща към вратата. През градината, покрай цветните лехи и празните чаши от питието, което и бе поднесъл снощи. През портата... Не към реката, а нагоре по тясната пътека, обрасла с дива мента... Без съмнение, тук някъде имаше гараж, където Джуд държеше колата си. Пътеката извеждаше на пътя. А сега накъде? Стоеше объркана и хапеше безпаметно устните си, когато чу до себе си рязкото изскърцване на спирачки.

— Шарлот!

Тя се стресна и се обърна. От гърдите ѝ се изтръгна въздишка на облекчение.

— Брайън! Толкова се радвам да те видя! Но какво правиш толкова далеч от Стратфорд?

Репортерът я изгледа подозрително.

— Измъкнаха ме от леглото да отразя един полски пожар. Полицията смета, че е умишлен. — Той слезе от колата, заобиколи я, застана до Шарлот и изгледа разбърканите и коси и смачканата рокля.

— Брайън, ще можеш ли да ме закараш до Стратфорд? Малко е далеч, но...

— Далече ли?! Само се качи и след десет минути сме там!

Тя се качи. Думите на Брайън още отекваха в ушите ѝ. Значи Джуд я бе излъгал дори за отдалечеността на вилата му от Стратфорд! Или тя самата бе искала да повярва, че се намира на много километри от града, и е невъзможно да избяга оттук?

— Добре ли си, Шарлот?

Наложил ѝ се да запази самообладание под изпитателния поглед на репортера.

— Да, разбира се.

— Странно... Снощи срещнах Стюарт и Деби в ресторанта „Златната патица“. Не знам защо, но останах с впечатлението, че си далеч оттук, с някакви възрастни... — Той рязко млъкна. В очите му светна любопитство. — Джуд Рентън имал тайно скривалище някъде наоколо! Вярно ли е?

Страните на Шарлот поаленияха.

— Нима? — попита небрежно тя. — Виж какво, Брайън, малко бързам, така че...

— Разбира се, любов моя. Няма проблем!

В очите му обаче тлееше любопитство дори когато я остави пред входната врата на апартамента ѝ.

Тя си направи чай и изяде насила една препечена филийка, надявайки се закуската като по чудо да премахне ужасната мъка, която я бе завладяла цялата. Взираше се в жълтата кухненска покривка, а в съзнанието ѝ изплува образът на Джуд. Дали вече се е събудил? Дали е сърдит, че си е тръгнала така внезапно? Не, сигурно не е. Вероятно е изпил студеното кафе, направил си е ново и е седнал на терасата да го изпие, доволен, че след като е изпълнила задачата си да го забавлява — добрата малка Чарли е имала достатъчно здрав разум да се махне. В края на краищата, беше си платил добре за услугите ѝ...

Лицето ѝ се сгърчи от напирещите сълзи. Какво да прави сега? Взираше се настойчиво в стената срещу себе си, докато накрая ѝ се стори, че тя се размива и я изпълва образът на Джуд. Изхълца сподавено. Не можеше да остане тук целия ден! Щеше да полудее в този пуст апартамент! Трябваше да овладее и забрави странните объркващи чувства, които заплашваха да я погълнат. Можеше да направи нещо — да каже на Стюарт.

Наведен над бюрото си, той я погледна с изумление.

— Шарлот! Какво, за Бога, правиш тук? Какво стана с възрастните дами? Да не си ги загубила?

Тя притисна челото си с ръка и каза с огромно усилие:

— Всичко е наред, Стю. Просто те... — Думите заседнаха в гърлото ѝ. Той я гледаше озадачено. Трябваше да му каже, но как да му причини същата болка, която измъчваше и нея?

Едната щора се беше изместила и тя се запъти към прозореца, опитвайки се да печели време. Посегна към шнура и в този момент видя Джуд да затръшва вратата на колата си и да се запътва с бързи крачки нагоре по стълбата.

Вратата се отвори рязко точно когато Шарлот се обръщаше. Краката ѝ трепереха. Подпря се на металния шкаф зад себе си. Беше необръснат, с нахлузени набързо дрехи. Видя как Стюарт се намръщи.

— Рентън? Какво, по...

Джуд не го удостои с никакво внимание. Трепереща, Шарлот улови искрящия му от гняв поглед.

— Какво, по дяволите, те прихвана, да изчезнеш по този начин?!

Тя прекара език по сухите си устни.

— Из... Извинявай...

— Извинявай ли?! — извика Джуд. — Помислих, че си паднала в реката!

Де да беше! Ужасната мисъл дойде неканена, преди да може да я отпъди. Трябваше да сложи край на всичко това, и то — незабавно!

— Мислех, че така е най-добре — промълви Шарлот.

Премествайки поглед към Стюарт, тя забеляза с тревога как очите му се изпълват с подозрение.

— Била си с него през уикенда, така ли? — Тонът на Стюарт бе заплашителен.

— Не, Стю. Ти нищо не знаеш. Не беше това, което...

Но той продължи:

— Почти успя да ме заблудиш за онази нощ в Лондон, но сега... Ти, малка... — Направи крачка към нея с вдигната ръка.

Тя инстинктивно се сви. Чу гласа на Джуд, дрезгав и заплашителен:

— Да не си посмял да я докоснеш, Флечър! Пипни я дори с един пръст и...

Заканата му остана недовършена, но Стюарт се спря. Изгледа я с почервенияло от ярост лице.

— Ти забърка цялата история помежду ви, нали?

— Не, аз я забърках, Флечър. — Гласът на актьора бе предизвикателен до арогантност. Стюарт се обърна към него.

— Моля те, Джуд, недей! — скръсти умолително ръце Шарлот. Ако Стюарт научеше как е бил измамен, кой знае какво щеше да направи! Мъжете обаче не ѝ обърнаха внимание.

— Прав си, това беше заговор. Двете възрастни дами са мои приятелки и колежки актриси. — Занемяла, Шарлот го гледеше невярващо. Гневът от внезапното ѝ изчезване, а може би и наранената му гордост го правеха невероятно предизвикателен. — Но нямаше значение кой е клиентът, нали, Флечър? — Гласът на Джуд бе пълен с презрение. — Не и след като платиха достатъчно висока цена!

Стюарт не обърна внимание на обидата. Без да го погледне, той удари шамар на Шарлот с думите:

— Не можа да се въздържиш и си легна с него, нали, малка уличнице?!

Тя протегна ръце сякаш да спре обидата. За миг настъпи пълна тишина, после Джуд се хвърли към Стюарт и го хвана за рамото. Обърна го към себе си и му нанесе такъв удар под брадичката, че той се просна върху бюрото зад гърба си. После застана пред поваления противник със скръстени ръце. Наблюдаваше как Стюарт разтърква удареното място, което бе започнало да се подува.

— Казах ти да не я закачаш! Шарлот не знаеше нищо за моя номер!

— Хайде, хайде, не съм вчерашен! — каза Стюарт със злоба. — Да не я смяташ за някоя млада, неопетнена девственица? В никакъв случай. Но ти сигурно вече сам си се убедил в това. А може би още не си?! — Обърна се към нея. — Виж само пресметливото ѝ хладно изражение! — Вече нищо не можеше да го спре! На нея не ѝ оставаше нищо друго, освен да го слуша безропотно. — Нашата малка Шарлот доста е си походила по мъже! Знаеш ли, че когато е била на седемнайсет или осемнайсет... — Поколеба се и за момент тя реши, че ще се смили над нея, но той продължи: — ... е правила аборт?

Грозната дума се изтърколи като камък в стаята и за миг и тримата замръзнаха, после Джуд изрече през зъби:

— Предупредих те, Флечър... — Вдигнатият му юмрук изведе Шарлот от вцепенението ѝ:

— Джуд, недей! — Хвърли се към него и хвана ръката му. Той я погледна. Очите му бяха потъмнели от гняв. — Недей! — повтори отчаяно тя. Раменете ѝ бяха отпуснати. — Той казва истината...

Джуд отблъсна ръката ѝ и сграбчи Стюарт за рамото.

— Вън! Изчезвай оттук!

— Никой не може да ме изгони от собствения ми офис!

— Аз мога! — прогърмя решителният глас на Джуд. — Изчезвай оттук, докато не съм избил зъбите от мръсната ти уста!

Стюарт се освободи, хвърли злобен поглед към Шарлот и излезе.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Грозната сцена я изпълни с отвращение. Като потискаше гаденето си, тя се пресегна да отвори прозореца, сякаш свежият въздух би могъл да пречисти омърсената атмосфера в стаята. Като робот започна да подрежда и без това идеално подреденото си бюро. Ръцете ѝ трепереха. Джуд постави ръка върху нейната и нежно, но настойчиво я обърна към себе си. Забеляза кръв по кокалчетата на пръстите му.

— Вярно ли е това, Шарлот? — Гласът му бе мек, но в него имаше нотки, които я смущаваха.

Тя се извърна.

— Моля те, върви си, Джуд — изрече тихо. Може би още бе възможно да скрие истината. — Имам работа. — Тя седна механично на бюрото си, но с едно движение Джуд отново я вдигна и обърна към себе си.

— Попитах те нещо и няма да мръдна оттук, докато не получа отговор!

Шарлот повдигна очи към него. Бялата риза на гърдите му бе закопчана накриво. Посегна да я оправи, после отпусна ръце. Нямахше право да каже: „Скъпи, закопчал си ризата си накриво.“ Някой друг можеше, но не и тя. Но въпреки това ѝ беше неимоверно трудно да се съдържи да не положи глава на гърдите му и да се остави на обзелата я мъка...

— Кажи ми дали е истина! — Джуд грубо я разтърси.

— Да, Джуд, истина е... — Гласът ѝ звучеше като чужд. — Само че не беше аборт по желание, въпреки настояването на мама... Направих спонтанен аборт и в края на краищата... всичко се оправи...

Джуд стисна рамото ѝ до болка. Шарлот се насили да го погледне в очите, но съзряла ужасяващата настойчивост в тях, отклони поглед.

— Стюарт каза, че си била на седемнайсет или осемнайсет... Трябва да знам дали бебето е било от Саймън!

Ето го спасението. Още не бе късно да го предпази! Само една мажа лъжа, и тайната ѝ ще остане завинаги нейна! Нямахше да нарани

никого повече! Но вече бе твърде късно, защото ръката му повдигна брадичката ѝ, което я застави да го погледне в очите... Хипнотизирана, Шарлот не можеше да помръдне.

— О, Боже, сега си спомням! — Лицето му бе бледо. — Когато ми позвъни за последен път, Саймън каза, че те е помолил да спиш с него. Искал е да провери дали го обичаш. Но ти си отказала... — Усмивката му бе измъчена. — Ние с него нямахме тайни един от друг... — Ръцете му я пуснаха. Той се приближи до прозореца и каза с гръб към нея: — Беше мое, нали? Бебето, искам да кажа... — Едва владееше гласа си.

Тя се взираше в гърба му. Всичко се замъгли пред очите ѝ. Сълзите напиреха. Сега не беше момент за слабост. Трябваше да бъде силна! Джуд се обърна отново към нея. Очите му блестяха.

— Значи затова не си искала да се омъжиш за Сай, така ли? — Устните му се свиха. — Смятала си, че това е предателство спрямо него... — Горчивината в гласа му я накара да потрепери. Гледаха се един друг през бюрото, четейки в очите си дългите години на скръб и отчаяние. Джуд поклати тъжно глава: — Господи, Чарли, какво направих?! Какво направих с всички ни?!

Стоеше пред бюрото с наведена глава. Внезапно Шарлот разбра какво да стори. Един последен жест към Джуд — да го освободи от чувството му за вина.

— Не, Джуд — каза припряно тя. — Не бива да се упрекваш за това. Смъртта на Саймън... Знаеш какво каза лекарят... Сай беше станал толкова мрачен, толкова непредсказуем! И пиеше все повече и повече. — Пое дълбоко дъх. — Не му казах за бебето, а и той не се досети, кълна се! — Джуд повдигна бавно глава. — Онази нощ наистина бях с него. Случи се, защото страдаше, че е слаб актьор. Няма за какво да се упрекваш...

— А ти? — Думите излизаха с мъка от устата му. — Как понесе ти спонтанния аборт?

— О, Джуд! — Наложил си да се засмее безгрижно. — Беше толкова отдавна! — Сърцето ѝ биеше лудо, ала тя трябваше да продължи да играе! Можеше да страда чак след като той си отиде. — Не мисли повече за това. — „О, Боже, дай ми сили! За негово добро е!“ — молеше се наум, а на глас каза: — Аз също обещавам да не мисля за станалото. — Очите му бяха приковани в устата ѝ, като че ли

проумяваше с усилие чутото. Тя му се усмихна окуражително и продължи: — Момичетата, с които живеех в Лондон, също правеха аборти, и то доста. В днешно време един аборт е съвсем незначително нещо... — Сви рамене с престорено нехайство. — А сега, Джуд, моля те да ме извиниш. Пристигнало е нещо спешно, с което трябва да се заема.

— Ами... снощи? — Гласът му бе предпазлив. — Не вземем никакви мерки. Щом се е случило веднъж, може да се случи отново. Какво ще правиш тогава?

Какво да прави ли? Да роди бебето, да му се радва, да се грижи за него, да го обича, защото то щеше да има очите на Джуд, да бъде частица от самия него, която щеше да остане завинаги с нея. Джуд не я обичаше. „Но воден от някакво старомодно чувство за дълг, той смята да остави Клаудия, която обича, и да се обвърже с мен“ — мислеше Шарлот.

Тя отново сви рамене:

— Ами, това ще бъде мой проблем.

Трябваше да го накара да си тръгне, преди да е загубила контрол над себе си, а това можеше да стане всеки момент! Придърпа една папка към себе си и извади напосоки някакъв документ. Престори се, че го чете, макар да не виждаше нито дума.

— Съжалявам, но трябва да се залавям с работа — каза му хладно. — Колкото до уикенда, нека бъдем честни един спрямо друг. И двамата трябваше да пропъдим призраците на миналото. А значи сме си били взаимно полезни, нали така?

— Това ли е всичко, Шарлот?

Усети как я обзема гняв. Какво право имаше да ѝ задава този въпрос? А може би той очакваше тя да падне на колене пред него и да каже: „Не, за мен тази нощ бе всичко на света и така ще бъде завинаги... Въпреки че ти се жениш за Клаудия Уексфорд!“

— Да, това е всичко. Ти какво очакваш?

Двамата дълго се взираха един в друг, после Джуд се люшна назад. Тя затвори очи и чу как той излезе, после запали мотора на колата и потегли.

Едва тогава Шарлот направи усилие да се размърда. Довлече се до един фотьойл, отпусна се в него и се завзира с невиждащи очи в стената пред себе си. Джуд си бе отишъл... Той все някак щеше

издържи до края на сезона и после щеше да изчезне завинаги. Беше успял да прогони духовете — сенките бяха изчезнали и вече нищо не го задържаше в Стратфорд. Тя бавно отпусна глава върху ръцете си и се разплака...

Дълго време стоя така. После стана, изми лицето си, взе чантата и заключи вратата на офиса...

Последваха бързо редуващи се мъчителни дни и дълги самотни нощи на отчаяние, които тя трябваше да преживее някак, макар и заобиколена от студената враждебност на Стюарт. Така той си отмъщаваше. Шарлот въздъхна с облекчение чак когато ѝ каза, че в края на годината ще закрие офиса в Стратфорд, ще се върне в Лондон и ще вземе Деби със себе си. Бизнесът си беше бизнес. Шарлот трябваше или да вложи солидна сума, за да му изплати неговия дял, или заедно трябваше да разпродадат всичко, за да си разделят парите. Каквото и да избере, ѝ предстоеше да поеме сериозни отговорности, а не бе готова за тях... И докато през деня беше затрупана с работа, поради което — заета, то нощите бяха нещо съвсем различно...

Болката я изпълваше цялата — от мига, в който загасеше лампата... Нямаше спасение от демоните на горчивите спомени. Когато лежеше неподвижно и преживяваше отново и отново всеки миг от онзи уикенд, се презираше за слабостта, но тези горчиво-сладки видения я обсебваха... Спеше малко и сънуваше кошмари.

Междувременно мина премиерата на „Антоний и Клеопатра“, съпътствана от гръмки заглавия и сякаш несекващи възторзи и от страна на критиката, и на публиката. Въпреки многото приказки обаче, нямаше никакви еротични сцени. Сериозните критици се занимаваха главно с постановката на спектакъла, а жълтите вестници ровеха в личните отношения между изпълнителите на Джуд Рентън и Клаудия Уексфорд, които скоро щели да се женят...

Един неделен следобед, когато Шарлот си тръгваше след чая от баба си, старата жена я спря на вратата и рече:

— Тази сутрин имах гостенин.

— Така ли? И кой бе той?

— Джуд. Беше дошъл да огледа имението. Каза ми, че няма да го продава. Възнамерявал да живее тук. — Шарлот чувстваше, че баба ѝ я наблюдава внимателно, затова сведе глава. — Беше дошъл с една млада дама — твърде красива дори за актриса. Чужденка е. Той ме попита дали не искам да работя пак при него... Изглежда скоро ще има нужда от бавачка. — Тя сложи ръката си върху тази на Шарлот. — Това е, миличка... — Гласът ѝ беше загрижен.

Но състраданието на баба ѝ, плюс разкъсващата болка, ѝ дойдоха прекалено много и Шарлот побърза да се сбогува. Когато се отдалечи достатъчно, тя спря. Движеше се покрай гората, която ограждаше имението „Мейнър“. Не успя да преодолее желанието за последен път да поскита из него, преди то да се окаже забранено за нея...

Значи се оказа права... Джуд бе успял да прогони призраците от миналото и сега беше свободен. Свободен да се върне тук — на мястото, което и той като нея бе обичал най-много на света. Беше свободен да доведе и годеницата си тук.

Преди няколко дни ѝ се струваше, че по-лошо не може да бъде. Но сега, докато се взираше в редицата дъбове, които ограждаха забранената територия, я обхвана такова усещане за безнадеждност, че ѝ се прииска да умре...

Накрая тя се овладя, върна се, запали мотора на колата и потегли.

Не искаше да се отзове на поканата за вечеря, но възрастната двойка, която бе придружавала през последните няколко дни, бе толкова настоятелна, че не успя да откаже. На другата сутрин трябваше да ги заведе до Хийтроу, за да отпътуват за Торонто.

Тя се срещна с тях във фойето на красивия хотел „Фолкън“ и тръгнаха заедно към парка „Банкрофт гардънс“ за последна разходка. Шарлот ги снима пред паметника на Шекспир и статуите на Хамлет и лейди Макбет. После те настояха да направят няколко снимки за спомен и на нея. Тя беше застанала самоуверено на самия край на брега, когато чу един много познат глас да я вика:

— Шарлот!

Стресна се, загуби равновесие и няколко секунди се олюляваше напред-назад. Възрастните хора я наблюдаваха ужасени. Внезапно тя усети две силни ръце да я сграбчат. В следващия момент видя Джуд.

— Какво правиш, Джуд?! За малко да падна!

— Нали можеш да плуваш? Не помниш ли, че аз съм те учил?

Тя направи опит да се освободи, но той я стисна още по-здраво.

— Шарлот? — Лицето му бе съвсем близо до нейното, а очите се взираха изпитателно в нея.

— Да?

— Трябва да тръгна веднага за театъра! Вече закъснявам... Днес обърнах целия град да те търся! Мога ли... Мога ли да дойда у дома ти тази вечер след представлението?

— Да дойдеш у нас? Тази вечер? — Шарлот не вярваше на ушите си. — Ами... Щом искаш...

— Това, което искам, е да тръгнем незабавно двамата с теб, но не мога. Слушай, представлението на „Кориолан“ свършва в десет и половина. Бързо ще се преоблека и към единайсет ще съм при теб. Ще ме чакаш ли?

„Цял живот, ако пожелаеш!“ — изстена тя наум, но само кимна. Джуд я прегърна и после забърза към театъра. Бяха й необходими неимоверни усилия, за да остане любезна и учтива по време на обяда с възрастната двойка туристи, които й предстоеше да изпрати на следващия ден. Но когато тръгна към вкъщи, първата мисъл, която й хрумна, бе защо се съгласи Джуд да дойде при нея... В края на краищата, тя знаеше какво ще й съобщи той. За „Мейнър“... И за Клаудия Уексфорд... Той вероятно смяташе, че трябва да я уведоми лично заради доброто старо време или поради някакво чувство за вина...

Но като че ли очите му казваха още нещо. Да не би да искаше да прекара с нея още една — последна — любовна нощ? Но можеше ли да е толкова безсърдечен, жесток...

Може би Джуд наистина вярваше, че онази нощ, през която се любиха във вилата му, е само случайна любовна авантюра за Шарлот. Тогава можеше ли тя да понесе това? Още една нощ в прегръдките му нямаше да я задоволи, напротив — само щеше да усилва неутолимия ѝ копнеж по него. Знаеше съвсем точно какво ѝ готви съдбата. Щеше да е много по-разумно, ако му бе отказала с усмивка и го бе помолила да я остави на мира веднъж завинаги...

Но сега вече бе твърде късно. Той ще отиде при нея... Изпълни я странно чувство за радост. Утре... Какво ли значение имаше

утрешният ден? В този миг си спомни надписа от плаката в кухнята си: „Не забравяй, че остатъкът от живота ти започва от утре.“ Остатъкът от живота й... Без Джуд...

Прибра се, сви се на канапето и зачака.

Събуди се схваната и объркана от съня. Надигна се и погледна часовника — беше два сутринта. Бавно се изправи и дълго се взира в пространството. Джуд не дойде... Може би дълбоко в себе си винаги е знаела, че няма да дойде. Най-накрая е проявил достатъчно здрав разум да не се забърква с нея. А може би беше усетил какво изпитва тя към него и заради близостта им от детството бе решил да я пощади...

Чувстваше се излишна, омърсена — като загубена пращинка сред ледения Космос...

Събуди я телефонният звън. Не спря да звъни, докато тя не го вдигна.

— Ти ли си, Шарлот? — Веселият глас на Деби я накара да трепне.

— Колко е часът, Деби?

— Минава единайсет. Да не си се успала? — Шарлот измънка нещо и Деби продължи: — Е, просто исках да ти съобщя, че Стю ще заведе твоите канадци до Хийтроу. А колкото до онази туристическа група за Уорикшър, Стю каза, че и аз мога да ги заведа, след като вече имам шофьорска книжка.

Шарлот знаеше, че това си е нейна задача, ала отвърна простичко:

— Добре, вземи ги щом искаш. Това ли е всичко, защото трябва да...

— Миналата нощ беше ужасна, нали?

— Какво искаше да кажеш?

— Ами... Имам предвид Джуд Рентън...

Шарлот се вкопчи в слушалката.

— Джуд ли? Какво се е случило с него?

— Ужасно, нали?

— Кое е ужасното, Деби? Какво е станало? — Говореше бавно и отчетливо, защото се страхуваше гласът й да не издаде вледеняващия страх, който бавно започна да пълзи по тялото й.

— Ами... Нали беше твой приятел... — Последва кратко мълчание. — Мислехме, че знаеш. Той вече сигурно е мъртъв...

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— ... Или поне... — поправи се Деби неохотно — ... умира.

— Разкажи ми всичко! — Шарлот се облегна на стената, за да не падне.

— Ами случило се почти в края на пиесата, на дуела. Той се подхлъзнал и другият актьор го ранил с шпага в областта на гърдите... Майката на една моя приятелка работи в театъра и каза, че било ужасно. Той продължил да стои на сцената и публиката не разбрала какво се е случило, докато кръвта не избила по дрехите му... После светлините угаснали и когато отново ги запалили, на сцената вече бил дубльорът. Веднага са закарали Джуд в болница...

Шарлот тресна телефона и тичешком стигна до спалнята. Облече се и петнайсет минути по-късно беше в болницата. Дори не заключи колата.

— Мога ли да ви помогна? — усмихна ѝ се младата медицинска сестра от рецепцията.

— Искам да попитам за един пациент. Казва се Джуд Рентън. Той... — Шарлот не успя да продължи и се подпря на бюрото. Не можеше да довърши изречението.

„Какво да правя? Ако Джуд е мъртъв, какво ще правя аз?!“ — мерна се през ума ѝ.

— О, страхувам си, че си отиде...

— Отиде си? — Да не би да искаше да каже... Шарлот навлажни устни с език.

— Преди малко го изписаха, и то по негово искане, въпреки настояването на лекарите. — Джуд беше жив! Шарлот не бе в състояние да пророни нито дума. — Тя каза да не се тревожим... — продължи момичето.

— Тя ли? Коя е тя?

— Клаудия Уексфорд. Дойде да го вземе. Наистина е изключително красива. А и с тези скъпи дрехи... Целуна го, после се

качиха в колата, а тя все го подкрепяше. Личи си, че го обича искрено. Сигурно е вярно всичко онова, което пишат жълтите вестници...

— Благодаря — изрече Шарлот с безизразен тон. — Извинявайте за безпокойството...

Седна в колата и запремята ключовете в ръцете си. После потегли, но не към офиса — нямаше сили да изтърпи любопитството на Деби! Затова реши да се поразходи с колата. Дълго шофира, докато най-накрая спря на една отбивка и отпусна уморено ръце върху волана. Докога щеше да бяга? Веднъж вече беше избягала от Стратфорд заради Джуд... Но сега се налагаше да се върне и да погледне истината в очите. Та нали все някой ден трябваше да го направи? „Ще започне живота си отново!“ — помисли. А в случая — колкото по-бързо, толкова по-добре...

Преваляше следобед, когато тя се прибра в апартамента си. Щом затвори входната врата и влезе в затъмнената с пердета стая, се закова на място.

Джуд седеше на канапето, протегнал дългите си крака напред. Неспособна да откъсне очи от него, тя се подпря на облегалката на стола пред нея.

— Как успя да влезеш тук? — Това бе първото нещо, което й хрумна, ала той не пожела да отвърне.

— Къде, по дяволите, беше?! Чакам те часове!

Шарлот го разгледа отблизо. Беше блед като платно. Под очите му имаше тъмни сенки, не беше бръснат. Прииска й се да протегне ръка и... Ядоса се на себе си. Джуд беше не само жив, но дори се бе изтегнал на нейното канапе! Тя огледа тревожно стаята, сякаш очакваше да види и Клаудия Уексфорд.

— Къде е тя?

— Коя?

— Клаудия Уексфорд, разбира се.

Джуд се усмихна широко.

— Миличката! Това само злобна забележка ли е, или ревност?

Как смееше да я разиграва така и да й се подиграва?!

— Разбира се, че не е ревност... — започна тя разгорещено, ала той махна нетърпеливо с ръка.

— Ела до мен, Чарли.

— Няма! — И тя се отдръпна по-надалеч.

Джуд се пресегна да я сграбчи, ала в този миг сякаш нещо го проряза и той направи болезнена гримаса. Облегна се назад, затворил очи.

— Добре ли си, Джуд? — В гласа ѝ се долавяше паника.

— Да. А ти просто седни! — След няколко секунди той отвори очи и опита да се усмихне. — Сега съм по-добре. Наблъскаха ме с болкоуспокояващи, преди да ме изпишат...

— Казаха ми, че умираш... — Изтощена от преживените изпитания, тя се отпусна на един стол до него.

— Не се страхувай. Направили са от мухата слон. За щастие, шпагата се е плъзнала по едно от ребрата ми и не е наранила вътрешен орган. Само ме зашиха. — Пресегна се и хвана ръката ѝ. — Докъде бяхме стигнали? О, да, до Клаудия Уексфорд. Ти питаше къде е тя. Струва ми се, че в момента е на Хийтроу. След като ме остави да те чакам да благоволиш да се прибереш, Клаудия се втурна натам, за да се срещне отново с Константин Астров.

— С известния режисьор Астров ли?

— Да. Човекът, за когото ще се омъжва.

— Но аз не... — запъна се Шарлот, отворила широко очи от изненада.

— Ш-шт! — Сложи пръст на устните ѝ. — Горкичката ми Шарлот! Всичко е много е объркано, нали? Всъщност аз бях използван за заблуда на противника, така да се каже. Клаудия е моя приятелка и аз много държа на нея. Сигурен съм, че когато я опознаеш, ще я харесаш и ти. Тя е лудо влюбена в Астров, и то отдавна. Той избягал от родната си Русия преди шест години, а съпругата му не успяла... От дълго време се опитва да разреши проблемите си както с нея, така и с властите. Астров вече не обича жена си, както и тя него. Двамата ще се разведат веднага щом тя успее да напусне страната. Но ако се разчуе, че той има връзка с красива американска актриса, всичките му усилия ще отидат на вятъра. Така че аз се появих съвсем навреме, още повече че притежавам тайно убежище край Тихи океан. Трябва да ти кажа, че не ми бе неприятно името ми отново да се появи в жълтата преса. Само от време на време оставях фотографите да ни снимат край басейна. Вестниците ги публикуваха, придружени от съответния текст: „Джуд Рентън и неговата очарователна приятелка...“ Но журналистите не знаеха, че пет минути след тяхното излизане идваше Константин...

А аз прекарвах уикендите си в планината, дегизиран със стари джинси и тъмни очила... Само веднъж страшно се изплашихме — на онова телевизионно шоу. Дали Хадли просто налучкваше, или наистина е подозирал нещо? Не зная, ала за малко да ни разкрие. Както и да е, вчера научихме, че жената на Астров най-после е получила виза и е пристигнала в Германия. Затова вчера сутринта обикалях града да те търся. Искях просто да ти кажа, че играта свърши...

— Но... Но защо? Защо е толкова важно да го кажеш на мен?

— Нима не се досещаш? Наистина ли не знаеш какво изпитвам към теб? — усмихна се той.

— След онази раздяла в офиса мислех, че повече не искаш да ме виждаш... Освен това, ти ме обвиняваш за смъртта на Саймън...

— Колкото до Саймън, така е. През всичките тези години те обвинявах. Но може би това е бил начинът да прехвърля моята отговорност и чувството ми на вина върху теб. В момента, в който те видях, разбрах, че не неговият призрак, а мисълта за теб ме е преследвала през цялото това време. Господи, как ми се искаше да те мразя! Но онази вечер, когато се видяхме за първи път след дългото време на раздяла, осъзнах, че никога не съм преставал да те обичам... — Взе ръката ѝ и започна нежно да я гали. — Наистина те обичам! Затова и исках да бъдеш до мен. Така стигнах до идеята с корабчето. Ти обаче беше нервна през цялото време и аз реших, че Флечър ти липсва... Имаше моменти, през които ми идваше да те удуша, а в следващия миг вече изгарях от желание да те прегърна и да не спра да те целувам. След като се любихме, помислих, че вече никога няма да се върнеш при него, но когато се събудих, ти си беше отишла...

— Отидох си, защото видях Клаудия по телевизията... — Стисна ръката му. — Питаха я за предстоящата ви сватба. Просто не можах да го понеса...

— После, когато разбрах за бебето, толкова исках да те утеша! Но лоялността ми към Клаудия ме задължаваше да премълча истината пред теб. Ти беше близка с онзи репортер, а той е доста наблюдателен, струва ми се... И така стоях настрана, като се ужасявах от мисълта да не направя някоя глупост, като се омъжиш за Флечър. Опитах се да ти дам някакъв знак чрез баба ти, ала не съм сигурен, че тя ме разбра. Едва вчера вече можех да ти кажа, а не успях да стигна до теб...

Репетирали сме тази сцена стотици пъти, но тази вечер бях разсеян, защото в мислите ми бе ти...

Върху челото му бе паднал кичур коса. Шарлот се пресегна и го отметна. Джуд направи опит да я прегърне, ала отново го заболя и той простена.

— Не се тревожи, добре съм. Изписаха ме, но ме предупредиха, че някой трябва да се грижи за мен, докато се оправя напълно. А пък ти, милосърдната сестра, на което разчитах, ме накара да те чакам с часове! — Прокара пръст по устните ѝ. — О! Забравих да ти кажа, че съм те наел да се грижиш за мен във вилата...

— За колко време?

— Ами... Не знам. А ти как мислиш?

— О, поне петдесет години! — Щастлива усмивка озари измъченото ѝ лице.

Засмяха се, но той скоро сложи ръка върху раната си и капки пот избиха по челото му.

— Лекарствата са в джоба на самото ми. Подай ми шишенцето, моля — измърмори той. — Тя му донесе и чаша вода, после Джуд се отпусна облекчен. — Благодаря. Мисля, че няколко часа няма да съм във форма, затова ще тръгнем привечер. Ако си добро момиче, утре ще ти позволя да ме превържеш и да видиш шевовете... — Бавно я обърна към себе си. Очите му бяха изпълнени с толкова нежност и копнеж, че главата ѝ се замая от радост. — Чакам те твърде дълго, Шарлот! Струва ми се, от петгодишна... Но повече не мога. Ще се оженим и ще живеем в имението „Мейнър“. Искам да знаеш, че ти винаги ще бъдеш най-важното нещо в живота ми. И винаги ще се връщам при теб, където и да ми се наложи да замина... О, и още нещо! Ще имаме деца, нали, скъпа?

— Разбира се, поне четири! — засмя се тя. — И едното ще кръстим Саймън, нали?

Джуд затвори очи, а тя седна до него, преизпълнена с любов, която бе таила в себе си толкова дълго... Сложи краката му на канапето, за да му е по-удобно, и той се размърда.

— Извинявай, много ми се спи, мила...

— Ш-шт, не говори!

— Не ме оставяй...

— Заспивай, любими! Ще бъда тук, когато се събудиш. Ще бъда тук винаги, докато ме искаш...

Издание:

Автор: Рейчъл Форд

Заглавие: Обикни ме пак!

Преводач: Гинка Стоименова

Година на превод: 1994

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Арлекин България ЕООД

Година на издаване: 1994

Тип: роман

Националност: Американска

Печатница: Образование и наука ЕАД

Редактор: Ани Димитрова

ISBN: 954-11-0272-7

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/8093>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.